

93 . E

E. Ciran

Kürdistan Devrimi

Kızıl Yayınları

1986

Institut kurde de Paris

INSTITUT KURDE DE PARIS

ENTRÉE N° 2 629

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Genişletilmiş İkinici Baskı

1986 '2

Institut Kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Liv. 670
10/10/2016
440 CIR KUR

E. Ciran

Kürdistan Devrimi

Kızıl Yayınları

1986

Institut kurde de Paris

İçindekiler

Kürdistan Devrimi

ÖNSÖZ	1
KÜRDİSTAN DEVRİMİ	4
ÖRGÜTLENME SORUNU	6
Milliyetçi Örgütlenme	7
Proleter Örgütlenme	12
Her Parçada Kendi Başına	14
Dört Parçada Kendi Başına	17
Her Parça ile Sömürgeci Ülke	20
Nasıl Bir Örgütlenme	24
TEMEL ve BAŞ ÇELİŞKİ	27
Temel Çelişki	28
Baş Çelişki	29
Temel ve Baş Çelişki İlişkisi	29
İKTİDAR SORUNU	33
Burjuva İktidarı	34
Proleterya İktidarı	37
Ayrı Bir Proleterya Devleti	39
Federasyon	40
İktidarı Ele Geçirme Yolu	43
CEPHE SORUNU	49
Cephe Nedir	50
Cephenin İlkeleri	51
Birlik ve Mücadele	52
İdeolojik Öncülük	53
Halk İktidarı	54
Kimlerle Cephe	55
İdeolojik Mücadele	57
Bazı Öneriler	59
Her Parça ile Sömürgeci Ülke	60
Dört Parçada	62
Tek Cephe	63

İçindekiler

KOMÜNİST DÜNYA SİSTEMİ SORUNU	65
KÜRT FEODALLERİ ve BURJUVAZİSİNİN TAKTİKLERİ	69
Kontrolü Altına Almak	70
Sömürgeci Burjuvazi ile İttifak	73
ÖZGÜL ÖZELLİKLER	77
Klasik Tip Sömürge	78
Sömürgeci Ülkeler Arasında İttifak	80
SÖMÜRGEÇİ BURJUVAZİNİN TAKTİKLERİ	85
Kürdistan'ın Varlığını Kabul Etme	89
İnkârcılık	99
Mezhep Kavgası	102
Mecburi İskân Kanunu	107
Sosyal Şövenizm	110
Silahlı Zor ve Baskı	114
YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK	117
Kısaca Özetlersek	134
ANTI EMPERYALİST MÜCADELE	139
DEMOKRATİK HAKLAR İÇİN MÜCADELE	144

Önsöz

Kürt halkının ezilmesinin ve sömürülmesinin temelinde emek sermaye çelişkisi yatıyor. Kürdistan antagonist sınıflı bir toplumdur, yönetimde üretim araçları özel mülkiyetini elinde bulunduran bir avuç azınlık vardır ve bu azınlıkta Sömürgeci burjuvazi ile Kürt egemen sınıfıdır. Kürdistan'ın sömürge olma olgusu Kürt halkının sınıfsal ezilme ve sömürülme baskısına birde ulusal ezilme ve baskıyı ekliyor. Böylece Kürt halkı hem sınıfsal ve hem de ulusal baskının altındadır. Sınıfsal ve ulusal baskı altında olan Kürt halkının kurtuluş yolu, işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesi şeklindedir. Böylece Kürdistan'da Halk İktidarı'nın kurulmasıyla hem sınıfsal sorun ve hem de ulusal sorun çözülmüş olur. Şurası nesnel bir gerçektir ki, çağımızda sömürgelerde sınıfsal sorun çözülmeyen ulusal sorun çözülmez. Ulusal sorunun gerçek anlamda çözülmesi sınıfsal sorunun çözülmesine bağlıdır. Bu nedenle Kürdistan sorununda olaylara sınıfsal açıdan bakmak gerekir.

Kürt halkı, sömürgeci burjuvazi ve Kürt egemen sınıfları tarafından eziliyor. Gelişen Proleterya sınıf mücadelesi karşısında ulusal ve uluslararası sermayenin

mücadelesini görüyor. Proleterya sınıf mücadelesinin karşısında sömürgeci burjuvazi ve Kürt egemen sınıfının sınıf mücadelesi vardır. Sömürgeci burjuvazi ve Kürt egemen sınıfı Kürt halkının kurtuluşunu ve özgürlüğüne kavuşmasını engellemek için çeşitli yöntemlere baş vuruyorlar. Sömürücü egemen sınıf, sınıf mücadelesinde değişik yöntemlere baş vurur, objektif ve subjektif şartalara uygun olarak onun yöntemleri değişir. Mevcut tarihi aşamada Türk burjuvazisinin yöntemleri: Kürtleri dağlı Türkler şeklinde gösterme, Kürdistan'ın varlığını inkâr etme, mezhep kavgalarını yaratma, tampon bölgeler oluşturma, daha sınıf bilincine varmamış bazı kişiler arasında ispiyonculuğu geliştirme, Kürt emekçilerini birbirine karşı kışkırtmak için bazı sınıf bilincine varmamış kişileri devletçe silahlandırmak, Kürt halkını silahlı zorla ezmek...vs şeklindedir.

Kürt egemen sınıfı da bir yandan sömürgeci burjuvazi ile ittifak kurar ve o bu ittifakı Kürt halkını baskı altında tutmak, gelişen devrimci hareketi parçalamak için yapar, diğer yandan gelişen hareketi kendi yönetimi altına almaya çalışır. Bu nedenle sınıf mücadelesinde, burjuva sınıf mücadelesinin mücadele yöntemlerini görmemek yanlıştır. Düşmanı yenmek için düşmanı tanımak ve onun neler yaptığını bilmek gerekir. Kürdistan sınıf mücadelesinde sömürgeci burjuvazi ve Kürt egemen sınıfının mücadele yöntemlerini tesirsiz hale getirmek ve boşuna çıkarmak için sözkonusu yöntemlere karşı uygun düşen yöntemlerle mücadele etmek gerekir. Bunun içinde bu yöntemleri tanımak zorunludur. Düşmanın nasıl hareket ettiğini, nasıl çalıştığını bilmeyen ona karşı nasıl mücadele edeceğinide bilemez. Başarının yolu düşmanını iyice tanımaktan geçer.

Kürdistan için tehlikeli oyunlardan biri de Yeni-Sömürgeciliktir. Yeni-sömürgecilik, emperyalizmin ve sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'a karşı uygulayacakları tehlikeli bir oyundur. Hareket geliştikçe yeni-sömürgecilik yöntemleri de kendini açıkça gösterir. Bugün batı-Avrupa emperyalist ülkeleri bu amaçla Kürdistan sorununa yaklaşıyorlar. Yeni-Sömürgecilikte temel amaç, İşçi sınıfı yönetiminde bir Kürdistan'ın oluşmasını engelle-

Kürdistan Devrimi

Lenin "devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz" der. Devrimci bir teoriye sahip olmak içinde olayları nesnelci bir şekilde, tarihi gelişmesi içinde, genel ve özgül koşullarıyla mekan ve zaman dahilinde ele almak gerekir. Toplumsal olayları incelerken, sınıflı toplumlarda olaylara sınıfsal açıdan bakmak gerekir. Ayrıca bilimsel bilgi yöntemi, sadece olaylara bakmakla yetinmemenin ve olayların nedeni ve amacına bakmanın gerektiğini öğretir. Çünkü, her gelişmenin bir nedeni ve amacı vardır. Kürdistan Devrimi sorunu incelenmesinde bu noktalar hesaba katılmalı. Kürdistan Devrimi sorununun incelenmesinde; Çağımızın genel özellikleri, Kürdistan'ın özgül özellikleri, Yeni-sömürgecilik, sömürgeci burjuvazinin taktikleri, emperyalizmin hedefi, cephe konumu, iktidar sorunu, kürt egemen sınıfın taktikleri ...vs gibi konuları yakından incelenmeli.

Kürdistan devrimi için sorun, emekçilerin özgürlük ve bağımsızlığıdır. Kürt halkının örgürlük ve bağımsızlığı; reformlarla, sömürgeci ülkelerde faşizmin yerini "demokrasi"nin yani burjuva demokrasinin almasıyla, Kürt feodalleri ve burjuvazisi yönetiminde bir Kürt devletinin

mek için, "bağımsız" bir burjuva devleti Kürdistan'ı yaratmak, şeklindedir. Bu nedenle Kürt devrimcilerine ve bilinçli Kürt Proleteriyasına yeni-sömürgecilik konusunda uyanık olmak ve ona karşı mücadele etmek görevi düşer. Bu görev hiç bir zaman gözardı edilmemeli ve küçümsenmemelidir.

Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığına kavuşmasını engellemeye hiç bir güç yetmeyecektir. Sömürgeci burjuvazi, emperyalist güçler ve Kürt egemen sınıfı Kürt halkının özgürük ve bağımsızlığına kavuşmasını belki bir süre için geciktirebilirler, ~~ama~~ Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığına kavuşmasını asla engelleyemezler ve engellemeye güçleri yetmiyecektir. Zafer Kürt halkının-
dır.

kurulmasıyla, Kürdistan'ın yeni-sömürge bir ülke durumuna gelmesiyle, burjuvazinin değişik partilerini hükümete getirmek için seçimlerle...vs gerçekleşmez. Tüm bunlar Kürt halkının gerçek kurtuluşunu engellemenin araçlarıdır. Kürt halkının gerçek özgürlük ve kurtuluşu **Komünist Devrim**'le yani proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesiyle gerçekleşir. Ve gerçek kurtuluşta sorun, ezen ve ezilen, sömüren ve sömürülen yani emek ve sermaye açısında vardır. Temel çıkış noktası budur.

Institut kurde de Paris

Örgütlenme Sorunu

Kürt halkının kurtuluş mücadelesi, nasıl bir örgütlenme şekli? sorusuna verilen cevaba bağlıdır. Çünkü, örgütlenme sorunu Kürt halkının kurtuluş sorunu üzerinde direkt olarak etkide bulunan temel bir sorundur. Kürdistan'da kurulacak siyasi iktidar, kurtuluş hareketinde oluşturulacak cephe, ulusal ve uluslararası alanda kurulacak ittifaklar, Kürdistan kurtuluş hareketinin karakterinin belirlenmesi, temel çelişki ve baş çelişkinin tespit edilmesi gibi sorunlarda, örgütlenme şekli temel bir rol oynar. Yanlış bir örgütlenme şekli durumunda, hareketin karakterini, siyasi iktidarın yapısını, ana-temel ve baş çelişkiyi, cephede yer alacak güçleri ve ittifak sorununu doğru bir şekilde tespit etmek olanaksızdır. Çünkü, tüm bu sorunların çözümünde izlenecek yolun tespitinde, örgütlenme tipi belirleyici bir rol oynar. Örgütlenme şekline, hangi tip bir örgütlenme? sorusuna verilen cevaba göre, bu diğer sorunların çözümüne cevap verilir.

Kürdistan'da temelde iki örgütlenme şekli söz konusudur. Bunlar şunlardır:

- 1) Ulusal Örgütlenme Tipi -Ulusal Örgütlenme- Milli-

yetçi Örgütlenme

2) Sınıfsal Örgütlenme Tipi -Sınıfsal Örgütlenme- Proleter Örgütlenme

Var olan bir örgütlenme ya ulusal temele dayanıyor ve ulusal örgütlenmedir, veya sınıfsal temele dayanır ve proleter örgütlenmedir. Bu iki örgütlenme tipi Ulusal Örgütlenme veya Sınıfsal Örgütlenme dışında üçüncü tip bir örgütlenme şekli yoktur. Kürdistan'da varolan bir örgütlenme ya Ulusal (milliyetçi) örgütlenmedir yada Sınıfsal (Proleter) örgütlenmedir. Üçüncü bir ideolojinin (Proleterya ideolojisi veya burjuva ideolojisi dışında) olmaması gibi, üçüncü bir örgütlenme şeklide yoktur.

Milliyetçi Örgütlenme

Ulusal örgütlenme, milliyetçi bir örgütlenmedir, ve örgütlenmede ulusal sorun temel alınır. Milliyetçi örgütlenme, yalnız ulusal sorun ve Kürt egemen sınıfların çıkarı temel alınarak yapılan bir örgütlenme şeklidir. Bu örgütlenme şeklinde Kürt halkının ve sömürgeci ülke halkının çıkarları hiç bir zaman göz önünde bulundurulmaz. Milliyetçi örgütlenmede temel amaç, Kürt halkı ile sömürgeci ülkenin halkı arasındaki proleter dayanışmayı, değişik ulusların proleteryası arasındaki birliği bozmaktır. Milliyetçi örgütlenme kendine temel olarak, ezilen ulus emekçi halkı ile ezen ulus halkı arasındaki sınıf işbirliğini bozmak ve bu şekilde proleter devrimci hareketi parçalamayı alır.

Kürt egemen sınıfın sınıfsal karakterini taşıyan milliyetçi örgüte Kürt egemen sınıfı öncülük ediyor. Ulusal örgütlenme yalnız egemen sınıfın karakterini taşır ve yalnız onun öncülüğündedir. Bunun "sol", "işçi

sınıfı" ve "marxizm-leninizm" gibi maskeler altında yapılması hiç bir şey değiştirmez. Çağımızda bazı milliyetçi örgütlenmeler "sol, "komünizm", "işçi sınıfı" ve "marxizm-leninizm" gibi maskeler altında yapılıyor. Ulusal Örgütlenmede genel olarak proleteryanın çıkarı yerine ulusal çıkar sorunu getirilir, ana çelişki ulusal sorundur. Kürdistan'daki milliyetçi örgütler, kendilerine ulusal sorunu ana-temel çelişki olarak alırlar. Milliyetçi Örgütlenmede, Kürdistan devriminin karakteri yalnız anti-sömürgeci'dir. Bu örgütlenme kendisine, Kürt burjuvazinin iktidarı altında bir burjuva Kürt devletinin kurulmasını temel alır. Milliyetçi örgütlenmede siyasi iktidar sorunu, burjuva Kürt devletinin kurulması şeklindedir. Böylece Kürdistan kurtuluş hareketinin amacı, burjuva Kürt devletini kurmaktır.

Milliyetçi örgütlenme, kendine ulusal örgütlenmeyi temel aldığı için, kurtuluş mücadelesinde yani sömürgeciliğe karşı olan mücadelede sömürgeci ülkenin, başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen emekçi halkı ile ittifak-cephe kurmaktan kaçır. Cepheye ezen ulusun emekçilerini almaz. şayet milliyetçi örgütlenme "işçi sınıfı", "marxizm-leninizm" ve "devrimci" gibi maskeler altında yapılmışsa, o zaman, teoride "ezilen ulus ve ezen ulus emekçilerin ortak cephesi"nden söz edilir, ama Pratikte sömürgeci ulusun emekçileri ile cephe kurmaz. Pratikte sömürgeci ulusun emekçi halkı ile cephe kurmaktan kaçarak, teoride bu cepheden söz eder. Milliyetçi örgütlenmeyi tişhis etmek için şu noktalara bakmak gerekir, başka bir deyişle milliyetçi örgütlenmenin özellikleri şunlardır:

-Milliyetçi örgütlenmede, Kürt egemen sınıfına, Kürt burjuvazisine ve toprak ağalarına karşı mücadele sorunu göz ardı edilir. "Kurtuluş" hareketi kendine yalnız anti-sömürgeci mücadeleyi yani sömürgeci burjuvaziye karşı mücadeleyi hedef alır. Milliyetçi örgütlenmede yerli egemen sınıfın Kürt burjuvazisi ve toprak ağalarının emekçi halk yığınları üzerindeki sömürü ve baskısı, sömürgeci ulus burjuvazisi ile yaptığı ittifak gibi sorunlar üzerinde durulmaz, emekçi kitleler bu konuda bilinçlendirilmiyor. Bi-

linçlendirilmez.

-Milliyetçi Örgütlenmede Kürt emekçi kitleleri ile Kürt egemen sınıfları arasındaki ilişki sorunu sessizce geçiştirilir, yalnız Kürt egemen sınıfı ile sömürgeci sınıf arasındaki ilişki üzerinde durulur. Kürt egemen sınıfı ile sömürgeci sınıf arasındaki ilişki ve bu egemen sınıfları birbirinden ayıran, karşı karşıya getiren farklı çıkarlar konusu üzerinde durulur, ama diğer yandan Kürt egemen sınıfı ile sömürgeci burjuvaziyi birleştiren, aralarındaki ortak çıkarlar konusu üzerinde durulmaz. Kürt halkına, Kürt egemen sınıfı ile sömürgeci burjuvazi arasındaki ittifak ve ortak çıkarlar anlatılmaz, gizlenir.

-Milliyetçi örgütlenmede, sadece Kürt egemen sınıfı ile Kürt halkının ortak çıkarları sorunu üzerinde durulur ve Kürt emekçilerine durmadan anlatılan şey, Kürt egemen sınıfı ile Kürt emekçilerinin "ortak çıkarlarıdır". Örneğin dil sorunu, ulusal kültür, ulusal devlet kurma...vs. Ama diğer yandan Kürt egemen sınıfı ile Kürt emekçi halkı arasındaki farklı sınıfsal çıkarlar, ortak olmayan tersine zıt olan çıkarlar konusu üzerinde durulmuyor. Kürt halkının, Kürt egemen sınıfı ile olan zıt çıkarlarını görmesi ve bu konuda da uyanmasını engellemek için elden gelen her şey yapılır. Kürt egemen sınıfların baskısı konusunda sessizlik kol geziyor.

-Milliyetçi örgütlenmede, Kürt halkı ile Kürt egemen sınıfının ortak ulusal çıkarları konusu anlatılır, ama Kürt egemen sınıfı ile Kürt halkının ortak olmayan-zıt sınıfsal çıkarları konusu üzerinde hiç durulmaz.

-Örgütlenmede sınıfsal konum değil, ulusal durum temel alınır, yani sınıfa göre değil uluslara göre örgütlenme yapılır. Sınıfsal sorunun yerine ulusal sorun konular. Örgütlenmede ulusal sorun temel alınır, sınıfsal sorun değil.

Milliyetçi örgütlenmede, "ulusal sorun çözülmeden Kürt halkının hiç bir sorunu çözülmez, Kürt halkının diğer sorunların çözülmesi için önce ulusal sorun çözülmeli-

dir" şeklinde iddiada bulunulur, sınıfsal sorunun çözü-
münü ulusal sorunun çözümüne bağlar. Ve böylece sınıfsal
sorunu ulusal soruna bağlı bir sorun haline getirerek,
ikincil plana atar. Milliyetçi örgütlenme, Kürt halkının
çıkartlarına hizmet etmez, tersine yalnız Kürt feodal ve
burjuvazisinin çıkartlarına hizmet eder. Komünistler, hiç
bir zaman milliyetçi örgütlenmeyi savunmazlar ve destek-
lemezler, tersine onlar her zaman milliyetçi örgütlenme-
ye karşı mücadele ederler. Çünkü milliyetçi örgütlenme,
değişik ulusların proleteryası arasındaki sınıf işbirli-
ğini bozarak devrimci hareketi zayıflatır. Bu nedenden
dolayı komünistler, daima milliyetçi örgütlenmeye karşı
mücadele ederler. Bu konuda temel görev Kürt komünistle-
rine düşer.

Kürdistan'da yalnız Kürt halkı yaşamıyor, aynı zaman-
da Kürt feodalları ve burjuvazisinde yaşıyor. Kürt ege-
men sınıfı, sömüren ve egemen sınıf durumunda kaldığı
sürece durumundan memnundur. Ama diğer yandan onun bu
memnuniyetini bozan ve onu hoşnutsuz kılan bir şey daha
vardır: Kürt halkının sömürülmesinde elde edilen kârın
yalnız onun cebine girmemesi, ülkede yalnız başına ege-
men sınıf durumunda olmaması ve Kürdistan zenginlikleri-
ne yalnız başına sahip olmaması yani ülkenin zenginlik-
lerini, pazarını, yönetimini ve sömürde elde edilen
kârı sömürgeci burjuvaziyle paylaşması ve bazı konularda
sömürgeci burjuvazinin yanında ikinci plana düşmesidir.
Bu nedenden dolayı, Kürt egemen sınıfı bir yanda Kürdis-
tan'da gelişen halk kurtuluş mücadelesini parçalamak ve
devrimci hareketin gelişmesini engellemek, Kürt halkını
sömürmek ve baskı altında tutmak için sömürgeci burjuva-
zi ile anlaşırken ve onunla ittifak kurarken, diğer
yandan yalnız başına Kürdistan'ın pazarlarına, zengin-
liklerine sahip olmak ve Kürdistan'da yalnız başına
egemen olmak ister.

Birinci durumu -yalnız hiç bir şekilde tereddüte
düşmeden-, Kürdistan'da gelişen halk kurtuluş mücadele-
sini engellemek ve parçalamak için sömürgeci burjuvazi
ile ittifak kurmayı ve anlaşmayı hiç ihmal etmeyen Kürt
egemen sınıfı ikinci amacına varmak, yalnız başına Kür-
distan'da egemen sınıf olmak da ister. Bunun içinde

milliyetçi örgütler kurar. Kürdistan'da, bu nedenden dolayı milliyetçi örgütlerin objektif ve subjektif şartları her zaman vardır. Milliyetçi örgütlenmenin tehlikesini küçümsemek, proleter örgütlenmenin zayıf düşmesine ve milliyetçi örgütlenmenin gelişmesine hizmet eder. Kürdistan'da proleter kurtuluş hareketi geliştikçe milliyetçi örgütlenme tehlikesi de artar. Kürdistan'da milliyetçi örgütlenmenin objektif ve subjektif şartları her zaman vardır. Çünkü, Kürdistan'da yalnız Kürt halkı değil, aynı şekilde Kürt egemen sınıfı da vardır.

Kürdistan'da Kürt egemen sınıfı tarafından kurulan milliyetçi örgütlenme, uluslararası sermayeden, emperyalizmden ve sömürgeci ülkenin "sol" maskeli sosyal-şöven örgütlerinden yardım alır. Sömürgeci ülkenin sosyal-şöven örgütleri, Kürdistan'da uygulanan sömürgeci baskı sorununu gizler, kendi burjuvazisinin Kürt halkı üzerinde zulüm ve baskı uygulamasını haklı gösterir, Kürdistan'da gelişen her kurtuluş hareketine karşı gelir, kendi burjuvazisinin sömürgeci politikasına karşı gelmez ve genelde Kürt ulusunun varlığını inkâr eder. Sömürgeci ulusun sosyal-şöven örgütlerin bu politikalarından dolayı Kürt halkı ile sömürgeci ülkenin halkı arasında güven oluşmuyor, tersine her iki ulus halkı arasındaki güven geniş oranda zedelenir. Sömürgeci ülkelerdeki sosyal-şöven örgütler, sosyal-şöven politikalarıyla Kürt halkı ile sömürgeci ulusun halkı arasındaki güveni zayıflatarak, Kürdistan'da milliyetçi örgütlenmenin gelişmesine hizmet eder. Sosyal-şövenizm milliyetçi örgütlenmenin güçlü bir dayanağıdır.

Kürdistan'da proleter devrimci hareket geliştiği zaman, milliyetçi örgütlenmenin bir akımı "komünist" maskesine bürünür. "Sol" maskeli burjuva milliyetçiliği konusunda Stalin şöyle der; "Zor olan maskelenmiş ve maskesinin altında tanınmayan burjuva milliyetçiliğidir. Böyle bir milliyetçilik işçiler arasında yaşyarak ayrı ayrı milletten işçilerin tecridini, karşılıklı güvensizliğini amaç edinen, zararlı fikirler yayarak havayı

zehirler."l "Komünist" ve "devrimci" maskeli milliyetçilikle örgütlenme, "komünizm" ve "devrimcilik" maskeleri altında yapılır, milliyetçilik bu şekilde maskelidir.

Proleter Örgütlenme

Proleter Örgütlenme, sınıfsal temele dayanarak yapılan örgütlenmedir. Bu örgütlenme şeklinde kitlelerin örgütlenmesinde ulusal yapıya değil, sınıfsal yapıya bakılır. Proleteryanın ve diğer emekçi halk yığınlarının çıkarı temel alınır. Milliyetçi örgütlenmede ulusal sorun temel ve birincil, sınıfsal sorun ikincil ve ulusal soruna bağlı bir sorun şeklindedir. Ama proleter örgütlenmede temel ve birincil planda olan sorun sınıfsal sorundur. Proleter örgütlenme, değişik ulustan proleteryanın ve diğer emekçi halkın sınıf dayanışmasını ve sınıf işbirliğini kendine temel alır, ve amaç, Kürt egemen sınıfların çıkarlarını değil, yalnız Kürt halkının çıkarlarına hizmet etmektir. Bu örgütlenme, işçi sınıfının sınıfsal karakterini taşır ve bu nedenle öncülük işçi sınıfındadır. Proleter örgütlenmede, temel çelişki emek-sermaye çelişkisidir, Kürdistan kurtuluş hareketi anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-kapitalist bir karakter taşır yani kurtuluş hareketi sömürgeciliğe, emperyalizme, Kürt feodallerine ve burjuvazisine karşı mücadeleyi kapsar.

Proleter örgütlenmede amaç, sömürgeci iktidarı yıkmak ve onun yerine halk iktidarını kurmaktır. Bu örgütlenme şeklinde, Kürdistan kurtuluş hareketinde kurulacak cephe, uluslararası alanda ve ülke içinde kurulacak ittifak

1J.Stalin, Marxizm ve Milli Mesele

proleteryanın sınıf çıkarı-sınıf temeline dayanır, ve sömürgeciliğe karşı verilen mücadele yerli egemen sınıfa karşı verilen mücadeleden ayrı düşünülemez. Bu örgütlenme anlayışına göre, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadele vermeden yerli egemen sınıfa karşı mücadele edilemez ve aynı şekilde yerli egemen sınıfa karşı mücadele edilmeden sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı mücadele edilemez. Proleter örgütlenme anlayışına göre, sömürgeciliğe, emperyalizme ve yerli egemen sınıfa karşı mücadele diyalektik bir bütünlük oluşturur. Bunlardan birine karşı mücadele etmeden diğerlerine karşı mücadele etmek olanaksızdır. Yerli egemen sınıfa karşı mücadeleyi ihmal etmek veya göz ardı etmek, sömürgeciliğe karşı mücadeleyi de gözardı etmek demektir. Proleter örgütlenmede, Sömürgeciliğe karşı mücadele Kürt feodal sınıfı ve burjuvazisine karşı verilen mücadeleden ayrı değildir. Kürdistan'daki sınıf mücadelesini yalnız ulusal mücadele sorununa indirgemek milliyetçi örgütlenmedir.

Milliyetçi örgütlenmenin tersine, proleter örgütlenme Kürdistan'daki mücadeleyi sadece ulusal mücadele sorununa indirgemez, Kürdistan'da ulusal mücadele ve sınıf mücadelesinin varolduğunu kabul eder, ulusal mücadele ve sınıf mücadelesini diyalektik bir bütün olarak ele alır, temel ve belirleyici olanda sınıf mücadelesidir. Bu örgütlenme, Kürt halkı ile İran, Suriye, Türkiye ve Irak halklarının sınıf dayanışmasını-sınıf işbirliğini temel alır. Bu nedenle, ezilen halkların milliyetlerine göre örgütlenmesine karşıdır, onun için ulusal çıkarlar değil, sınıfsal çıkarlar ön plandadır. Proleter örgütlenmede, Kürt egemen sınıfına karşı mücadele hiç bir zaman ve hiç bir şekilde ihmal edilmez, Kürt egemen sınıfının milliyetçi, emekçi halka düşman ve sömürgeci devletlerin burjuvazisiyle yaptığı anlaşmalar-ittifak politikası konusunda Kürt halkı uyarılır. Kürt feodalleri ve burjuvazisinin Kürt halkını sömürdüğünü, ezdiğini, bir taraftan "milliyetçi" sloganlara sarılırken ve ulusal hareketten yana görülürken diğer taraftan Kürdistan'da gelişen halk hareketini parçalamak için sömürgeci ülkelerin burjuvazisi ile gizli anlaşmalar yaptığı ve ittifak halinde olduğu gerçeğini genişçe ve defalarca

Kürt halkına anlatmayı, onları bu noktada uyandırmayı, proleter örgütlenme kendine amaç edinir. Oysa, milliyetçi örgütlenmede tüm bu konular üzerinde durulmaz, sessiz geçiştirilir.

Milliyetçi örgütlenmede, Kürt halkının tüm dikkatlerini ulusal sorun üzerine çekmek ve bu şekilde Kürt halkı ile Kürt egemen sınıfı arasındaki ilişki sorunu unutulmaya ve gizlenmeye çalışılır. Ama proleter örgütlenmede bu yapılmaz. Proleter örgütlenmede, Kürt halkı hem sömürgeciliğe-emperyalizme ve hem de, aynı zamanda Kürt egemen sınıfına karşı yani -sömürgeciliğe, emperyalizme ve Kürt egemen sınıfına karşı birlikte mücadele etmek için, örgütlenir.

Mevcut tarihi aşamadaki gelişmelere baktığımızda proleter örgütlenmenin üç yolu izlenmesi mümkündür ve bu üç yoldan hangisinin ilerde izleneceği objektif ve subjektif şartların gelişme durumuna bağlıdır. Ve bu üç yolda şudur:

- A) Kürdistan'ın her parçasında kendi başına proleter örgütlenme
- B) Kürdistan'ın dört parçasında ortak bir proleter örgütlenme
- C) Her parça ile bu parçanın sömürgeci olduğu sömürgeci ülke halkı ile ortak proleter örgütlenme (Örneğin Kuzey Kürdistan halkı ile Türt halkı)-
...vs.

A) Her Parçasında Kendi Başına

Burda söz konusu olan şey, Kürdistan'ın her parçasında olan proleter örgütlenmedir. Bu örgütlenme ulusal değil, sınıfsal temele dayanır, işçi sınıfının sınıfsal karakterini taşır ve proleteryanın ideolojik öncülüğündedir, temel çelişkisi emek-sermaye çelişkisidir. Kürdistan'ın her parçasında olan bu ayrı proleter örgütlenme hareketi anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-kapitalist karakter taşır. Bu ayrı proleter örgütlenme kendisine Kürdistan'da Proleter Devlet'in

kurulmasını yani Komünist bir düzen inşaa etmeyi hedef alır. Bu örgütlenmede amaç Kürdistan'da İşçi sınıfının yönetimi altında bir Halk İktidarını kurmaktır. Kürdistan'ın her parçasında olan bu ayrı örgütlenme, proleteryanın sınıf karakterini taşıdığından, işçi sınıfının ideolojik öncülüğünde olduğunda ve halk iktidarının kurulmasını amaçladığından, milliyetçi örgütlenme demek değildir.

Kürdistan'ın her hangi bir parçasında, örneğin, Kuzey Kürdistan'da (Türkiye Kürdistan'ı) ayrı bir proleter örgütlenme durumu ortaya çıkabilir ve böyle bir gelişmenin olması da mümkündür. Böyle bir gelişme durumunda Kuzey Kürdistan'da ayrı bir proleter örgütlenme durumu söz konusudur. Kuzey Kürdistan'lı proleterya ve diğer emekçi halk Kürdistan'ın diğer parçalarındaki (Doğu, Güney ve Güney-Batı Kürdistan) Kürt emekçileri ve Türkiye proleteryası ile ortak bir örgütlenme oluşturmaz. Çünkü Kuzey Kürdistan proleteryası Kuzey-Kürdistan'da bulunan diğer Kürt emekçileri ve diğer azınlık hakların emekçileriyle ayrı bir proleter örgütlenme yapacak. Kürdistan'ın bir parçasında, örneğin Kuzey Kürdistan'da, ayrı proleter örgütlenmenin olması temelde şu durumlarda söz konusudur:

1) Şayet Kürdistan'ın söz konusu parçasında, örneğin KuzeyKürdistan'da, Proleter devrimci hareketin subjektif şartları gelişmişse, ama buna karşılık sömürgeci ülkede, örneğin Türkiye'de, devrimci hareketin subjektif şartları henüz daha gelişmemişse. Başka bir deyişle, şayet sömürgeci ülkedeki devrimci hareket Kürdistan'ın söz konusu parçasında gelişen devrimci kurtuluş hareketin gelişmesine ayak uyduramıyorsa. Kuzey Kürdistan'da devrimci kurtuluş hareketi geliştiği halde, Türkiye'de devrimci hareket daha gelişmemişse. Bu subjektif şartın varolması halinde Kuzey-Kürdistan'da ayrı bir örgütlenme durumu mümkündür. Böyle bir gelişmenin varlığı halinde Kuzey-Kürdistan proleteryası ile Türk proleteryasının ortak örgütlenmesinin subjektif şartları yoktur. Bu durumda ayrı örgütlenmenin nedeni, Kuzey-Kürdistan'da devrimin subjektif şartlarının varolmasına rağmen, Türkiye'de devrimin subjektif şartlarının daha olmaması.

Mevcut tarihi aşamada böyle bir gelişmenin varlığı söz konusu değil. Mevcut somut aşamada, böyle bir gelişme Kürdistan'ın hiç bir parçasında yoktur. Ama ilerdeki bir dönemde böyle bir gelişme söz konusu olabilir.

2) Şayet Kürdistan'ın bir parçasında devrimci Kurtuluş Hareketi gelişmiş, ama buna karşılık Kürdistan'ın diğer parçalarında devrimci Kurtuluş Hareketi daha gelişmemişse. Kürdistan'ın bir parçasında, Örneğin Kuzey Kürdistan'da, proleter devrimci kurtuluş hareketi geliştiği halde, Kürdistan'ın diğer parçalarında proleter kurtuluş hareketi henüz gelişmemişse, o zaman Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürt proleteryanının ortak örgütlenmesi söz konusu olmaz. Kürdistan'ın bir parçasında, örneğin Kuzey-Kürdistan'da devrimci hareketin subjektif şartlarının varolmasına rağmen, Kürdistan'ın diğer parçalarında devrimci hareketin subjektif şartlarının daha olmaması halinde veya Kuzey-Kürdistan'da proleter örgütlenmenin gelişmesine rağmen, şayet diğer parçalarında proleter örgütlenme değil de milliyetçi örgütlenme gelişmişse, ozaman Kürdistan'ın dört parçasında ortak bir proleter örgütlenme söz konusu olamaz. Böyle bir durumda, devrimci hareketin geliştiği Kürdistan parçasında ayrı proleter örgütlenmenin olması söz konusudur ve ayrı proleter örgütlenme yapılmalıdır.

3) Şayet sömürgeci ülkedeki sosyal-şöven politikadan dolayı sömürgeci ülke proleteryanı ile Kürt proleteryanı arasında güven yoksa. Sömürgeci ülkede sosyal şövenizmin gelişmiş olması, Sömürgeci ülke proleteryanının daha Kürt emekçilerinin çıkarlarını savunmaması ve "kendi" burjuvazisinin sömürgeci politikasını desteklemesi halinde, sömürgeci ülkede burjuvazinin "sol" maskeli sosyal-şöven örgüt ve partilerinin "devrimci" harekete egemen durumda olması halinde...vs. söz konusu Kürdistan parçasında ayrı bir proleter örgütlenmenin olması olgusu ortaya çıkar. Burda, ayrı örgütlenmede temel rolü oynayan faktör: Güvensizlik. Başka bir deyişle Kürt proleteryanı ve sömürgeci ülke proleteryanı arasında güvenin olmaması ve bu güvensizlikte-güvensizliğin varlığında sömürgeci ülke "sol" örgüt ve partilerinin sorumlu olması.

Sömürgeci ülkenin sosyal şöven örgütleri, Kürdistan'da milliyetçi örgütlerin gelişmesine hizmet etmek için sömürgeci ülke ve Kürt proleteryası arasında güvensizlik yaratmaya çalışırlar. Sosyal şövenizm, değişik ulustan proleterya arasında sınıf dayanışmasını ve işbirliğini bozmak için, güvensizlik politikasını yaratır ve bu politikasıyla ayrı örgütlenmeye ortam hazırlar. Sosyal şövenizmin güvensizlik yaratma politikasından dolayı ve onu bahane ederek sorunun basit çözümüne kaçmak yani kolaylıkla ve basit bir şekilde ayrı örgütlenmeye gitmek yanlıştır. Sosyal şövenizmin politikasını bahane ederek Kürdistan'da ayrı örgütlenmeyi savunmak veya ayrı örgütlenmek, özünde sosyal-şövenizm politikasına hizmet eder ve sosyal şövenizm politikasını milliyetçilik şeklinde devam ettirmek demektir. Sosyal şövenizme karşı mücadele edenlerin en güçlü silahı ortak örgütlenmedir. Kürt komünistlerin görevi, ayrı örgütlenmeyi savunarak sosyal şövenizme hizmet etmek değil, tersine ortak örgütlenmeyi savunarak sosyal şövenizme karşı mücadele etmektir.

Şayet Kürdistan'ın bir parçasında proleter devrimci hareket gelişmişse, ama buna karşılık diğer Kürdistan parçalarında ve bu parçanın sömürgeci olduğu sömürgeci ülkede proleter devrimci hareket daha gelişmemişse; sömürgeci ülkelerin sosyal-şöven örgütlerinin (sömürgeci ülke "sol"unun) şöven politikalarından dolayı Kürt ve sömürgeci ülke halkı arasında güven kalmamış ve yıkılmışsa; Kürdistan'ın diğer parçalarında ve söz konusu olan sömürgeci ülkede devrimci hareket henüz daha gelişmemişse ve söz konusu Kürdistan parçasında gelişen devrimci harekete ayak uyduramıyorsa, onun çok gerisinde kalıyorsa, ozaman, Kürdistan'ın bu parçasında ayrı proleter örgütlenme mümkündür ve ayrı proleter örgütlenme yapılarak Kürdistan'ın bu parçasında Halk İktidarı'nı kurmak söz konusu olabilir-mümkün olabilir.

B) Dört Parçada Ortak

Kürdistan, dört sömürgeci ülke tarafından dört parça-

ya parçalanmış sömürge bir ülkedir. Kürdistan'ın dört parçası yanyanadır ve parçalar arasında yabancı ülkelerin toprakları yoktur. Kürdistan'ın dört parçasının yanyana olması, parçalar arasında başka yabancı ülkelerin bulunmaması ve her parçada Kürt halkının yaşamışından dolayı, dört parçada ortak örgütlenmenin objektif şartları vardır. Ama, bu durum yalnız başına yeterli gelmiyor. Kürdistan'ın parçaları sömürgeci devletlerin sınırları ile birbirinden ayrılmıştır ve her parça değişik sömürgeci ülkenin sömürgesi durumundadır, Kürdistan'ın parçaları arasında sömürgeci devletlerin sınırları vardır. Bu sınırları, "bu sınırlar sunnidir, burjuvazinin çizdiği sınırlardır ve zoraki çizilmiştir" diyerek görmemek, haksız bir gerçeği, haksız ama varolan bir gerçeği görmemek-inkâr etmek anlamına gelir. Örgütlenmede, sömürgeci ülkelerin bu sınırları ve her parçanın değişik sömürgeci ülkenin egemenliği altında olduğu gerçeğini hesaba katmak gerekir. Bu nokta göz ardı edildiğinde veya hesaba katılmadığında subjektif niyet varolan nesnel gerçekle çatışır. Bu durum, yani Kürdistan'ın parçalarının değişik sömürgeci devletlerin sınırları ile birbirinden ayrılmış olması, Kürdistan'ın parçaları arasında sömürgeci ülkelerin sınırlarının bulunması, dört parçada ortak örgütlenmeyi olanaksız kılabilir.

Mevcut aşamadaki objektif ve subjektif şartların durumuna baktığımız zaman, dört parçada ortak örgütlenmenin olanaksızlığını görürüz. Dört parçada ortak örgütlenmenin olması, her parçadaki kurtuluş hareketinin gelişme durumu, devrimci hareketin her parçadaki gelişme seviyesi, her parçadaki Komünist Partisi'nin ve proleter örgütlenmenin durumu, her parçadaki örgütlenme şekli ...vs. gibi subjektif şartlara da bağlıdır. Mevcut aşamadaki duruma baktığımızda, olması mümkün olandan değil, olandan hareket ettiğimiz zaman, dört parçada ortak proleter örgütlenmenin mümkün olmadığını görürüz. Dört parçada ortak proleter örgütlenme, Kürdistan'daki dört parçasında yaşayan Kürt halkının bir tek Komünist Partisi etrafında örgütlenmesi demektir.

Bizce, mevcut subjektif şartlara yani her parçadaki örgütlenme şekli, kurtuluş hareketinin gelişme seviyesi,

devrimci hareket durumuna, proleter örgütlenmeye, var olan örgütlerin yapısına ve Kürdistan'ın parçaları arasında sömürgeci devletlerin sınırlarının varlığı durumuna baktığımızda, dört parçada ortak proleter örgütlenmenin subjektif şartları yoktur. Yalnız, ortak örgütlenme ile ortak mücadele sorunları birbirine karıştırılmamalıdır. Kürdistan'ın dört parçasında ortak proleter örgütlenme Kürdistan'ın dört parçasındaki Kürt halkının bir tek Komünist Partisi etrafında örgütlenmesi mümkün değil, ama dört parçada ortak mücadele mümkündür.

Dört parçanın ortak mücadelesi şu demektir, Kürdistan'ın her parçasında Komünist partisi öncülüğünde-yönetiminde kurulan cephele arasında bir Devrimci Kürdistan Kurtuluş Konseyi'nin kurulması. Kürdistan'ın her parçasında Komünist Partisi öncülüğünde kurulan Devrimci Cephe temsilcilerinden oluşan Kürdistan Devrimci Kurtuluş Konseyi aracılığıyla her parçada gelişen devrimci kurtuluş hareketi desteklenir, ortak mücadele yapılır. Kürdistan Devrimci Kurtuluş Konseyi'ne katılan her parçanın temsilcisi ve her parçada Komünist Partisi öncülüğü ve yönetiminde kurulan Devrimci Cephe, kendisine Kürdistan'ın dört parçasını değil, yalnız içinde bulunduğu parçayı temel alır. Her parçadaki Devrimci Cephe'nin görevi ve temel-belirleyici hedefi bu parçada yani içinde bulunduğu parçada devrimci hareketi güçlendirmek, mücadelesinde bu parçayı kendisine temel almak ve bu parçada Halk iktidarını kurmayı hedeflemektir.

Kürdistan Devrimci Kurtuluş Konseyi, Kürdistan'ın dört parçasında örgütlenme yapmış bir tek parti ve her parçada oluşan Devrimci Cephe'lerde onun yan kolları, şeklinde değildir. Çünkü, kendisine içinde bulunduğu parçayı temel alan her parçadaki Devrimci Cephe kendi iç işlerinde tamamen bağımsızdır. Devrimci Kurtuluş Konseyi şu şekilde:

Türkiye- Kürdistan'ı	Devrimci Cephesi	}	Devrimci
Suriye- Kürdistan'ı	Devrimci Cephesi		Kurtuluş
Irak- Kürdistan'ı	Devrimci Cephesi		Konseyi
İran- Kürdistan'ı	Devrimci Cephesi		

Burda sorun, bu dört parçadaki Devrimci Cephelerin Devrimci Kurtuluş Konseyi çatısı altında ortak mücadelesi, dört parçadaki Cephe'lerin bir Cephesi şeklindedir.

C) Her Parça İle Sömürgeci Ülke

Burda sorun, Kürdistan'ın her parçası ile bu parçanın sömürgesi olduğu sömürgeci ülkenin halkının ortak proleter örgütlenmesi, örneğin Kuzey-Kürdistan (Türkiye-Kürdistan'ı) halkı ile Türkiye halkının ortak proleter örgütlenmesi. Kürdistan'ın her parçası ile sömürgeci ülke halkının ortak proleter örgütlenmesi için objektif şartlar vardır. Burda konumuza, Kuzey-Kürdistan ve Türkiye örneğini ele alalım ve aynı şey diğer parçalar içinde geçerlidir. Kuzey-Kürdistan halkı ile Türkiye halkının ortak proleter örgütlenmesi için objektif ve subjektif şartlar gereklidir.

-Objektif şartlar:

Kuzey Kürdistan ve Türkiye halkının ortak proleter örgütlenmesi için objektif şartlar vardır. Her iki ulusun halkı bir devletin, sömürgeci Türk devletinin sınırları içinde yaşıyor. Kuzey-Kürdistan Türkiye devletinin sınırları içindedir. Kuzey Kürdistan ile Türkiye arasında başka ülkeler bulunmuyor, ülkeler birbirinden sınırlarla ayrılmamıştır yani K. Kürdistan ile Türkiye arasında sınır yoktur. Kürdistan'ın Türkiyeye sınır-komşu olan illerinde Kürdistan ve Türkiye halkı arasında geniş bir kaynaşma vardır. Kuzey-Kürdistan'ın Türkiye'ye komşu sınır illerinde yaşayan Türkların sayısı oldukça fazladır. Aynı şekilde, Türkiyenin değişik vilayetlerine göç eden ve buralarda yaşayan Kürtlerin sayısı oldukça yüksektir. Türkiye'nin büyük illerinde çok sayıda Kürt yaşıyor. Bu illerin gece kondu semtlerinde Kürtler yaşıyor. Kuzey-Kürdistan ile Türkiye arasında başka ülkelerin ve sınırın bulunmaması, her iki ülkenin arasında sınırların olmaması, iki ülkenin bir birine komşu olması, Kürdistan'ın komşu illerinde geniş oranda Türkların yaşaması ve iki ülke halkının kaynaşması, Türkiyenin

çeşitli vilayetlerinde çok sayıda göçmen Kürtlerin yaşaması, ortak proleter örgütlenmenin objektif şartlarını yaratıyor.

Sömürgeci Portekiz ve sömürgesi Angola veya Mozambik halklarının ortak örgütlenmeleri, Angola ve Mozambik kendi kurtuluş mücadelelerini verdikleri dönemde, olanaklı değildi. Çünkü Portekiz ile Angola birbirlerinden çok uzaktaydılar. Ama aynı şey Kuzey Kürdistan ve Türkiye için söz konusu değildir. Örgütlenmede yer-mekan sorununu hesaba katmamak yanlıştır. Yalnız ortak örgütlenmede sadece objektif şartların varlığı yetmez, bunun için aynı zamanda subjektif şartlar da gereklidir.

-Subjektif şartlar:

Kürt ve Türk halkının ortak proleter örgütlenmesi için varolan objektif şartların yanında subjektif şartların da var olması gereklidir. Subjektif şartlar; Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimci hareketin durumu, gelişme seviyesi, her iki ülkedeki örgütlenme şekilleri, Kürt ve Türk halkı arasındaki güven durumu, Kürt solunun Türkiye ve Türk solunun Kürdistan sorununa karşı izledikleri politika, Türkiye'de iktidarın kriz durumu gibi şartlar gelir. Kürt ve Türk halkının ortak proleter örgütlenmesi için Kürt halkı ile Türk halkı arasındaki güven sorunu belirleyici bir rol oynar. Bu güven olmadan ortak örgütlenme de olmaz. Kürt ve Türk halkı arasında güven sorunu ne demek ve bu güven sorunu nasıl oluşur? İki ülke halkı arasında güvenin olup veya olmadığı, her iki ülkenin devrimcileri ve proleter bilinçli proleterasının izlediği politikaya bağlıdır.

Ezen ve ezilen ulus halkları arasında güvenin nasıl olması konusunda Lenin şöyle der; "Ezen ulusların proleterya, ezilen ulusların belli bir devletin sınırları içinde zorla tutulmasına karşı savaşmalıdır,...Proleterya, "kendi" ulusu tarafından ezilen sömürgeler ve uluslar için siyasal ayrılma özgürlüğü istemelidir. Yoksa, proleterya enternasyonalizmi boş laflardan başka bir şey olmazdı, ezen uluslarla ezilen ulusların işçileri arasında ne güven, ne de sınıf dayanışması mümkün olurdu; ve bir yandan ulusların kaderlerini tayin hakkını savu-

nurken, öte yandan "kendi" ulusları tarafından ezilen ve "kendi" devletinin sınırları içinde zorla tutulan ezilen ulusların durumunda susan reformistlerin ve kautskicilerin ikiyüzlülüğü sergilenmemiş olurdu.

Bir yandan da, ezilen ulusların sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini, örgütsel birlik dahil olmak üzere, savunmalı ve uygulamalıdır. Bu olmadan, burjuvazinin her çeşitten entrikaları, kalleşlikleri ve hileleri karşısında proleteryanın bağımsız politikası savunulamaz ve işçi sınıfı, öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez."² Kürt halkı ve Türk halkı arasında güvenin yaratılması ve her iki ulustan proleteryanın sınıf dayanışmasının gerçekleşmesi için Kürt komünistlerin ve sınıf bilinçli Kürt proleteryanının görevi şudur: Kürdistan'da gelişen milliyetçiliğin her şekline karşı mücadele etmek, soruna ulusal açıdan değil sınıfsal açıdan bakmak, Türk proleteryası ile sınıf dayanışmasını savunmak, proleteryanın uluslara göre örgütlenmesine karşı mücadele etmek, ulusal birlik yerine sınıfsal birliği savunmak, Türk proleteryası ile örgütsel birliği savunmak, kendisine ulusal görevleri değil proleteryanın görevlerini temel almak, ayrılmadan değil birlikten yana olmak. Kürt komünistlerin görevi, bir yandan Kürt milliyetçiliğinin her çeşidine karşı mücadele etmek ve diğer yandan ayrılmadan değil, birleşmedem-birlikten yana olmalıdır ve aynı şekilde kendine Kürt halkının çıkarlarını, Kürt ve Türk proleteryanının sınıf dayanışmasını, ortak örgütlenmelerini temel almaktır.

Türk komünistleri ve sınıf bilinçli Türk proleteryanının görevi de şudur: Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı zorla Türk devletinin sınırları içinde tutmasına Türk burjuvazinin sömürgeci politikasına karşı mücadele etmek; ülkedeki sosyal-şöven politikaya karşı durmak; Türk burjuvazisinin Kürt ulusu üzerinde zulüm ve baskı uygulamasına, Kürt halkını sömürmesine, Kürdistan'ın zengin-

²W.İ.Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı

liğini talan etmesine karşı mücadele etmeli; Türk burjuvazisinin Kürdistan'da gelişen hareketleri zorlan parçalamasına karşı mücadele etmektir. Şayet Kürdistan'da gelişen bir hareket gerici, Kürt burjuvazisinin yönetiminde, Kürt halkının değil Kürt burjuvazisinin çıkarırsa ve milliyetçiye bile, yani kısacası şayet Kürdistan'da gelişen bir hareket milliyetçi ve proleteryanın çıkarlarına ters düşüyorsa bile, genede Türk komünistlerin ve sınıf bilinçli Türk proleteryanının görevi, Türk burjuvazinin bu hareketi zorlan parçalamasına karşı mücadele etmektir. "Gelişen Kürt hareketi gerici, milliyetçi ve proleteryanın sınıf dayanışmasını bozuyor, hareket emperyalizm tarafından destekleniyor" diyerek Türk burjuvazisinin hareketi parçalamasını "haklı" göstermek ve "haklı" görmek yanlıştır, sosyal-şövenizmdir ve Kürt halkı ile Türk halkı arasında güvenin oluşmasını engeller.

Türk komünistleri ve sınıf bilinçli Türk proleteryanı; Türk burjuvazinin sömürgeci politikasına, Kürt halkının ezilmesine, asimilasyon politikasına, Kürtlerin Türkleştirilmesine, Kuzey Kürdistan'ın zorlan Türk devletinin sınırları içinde tutulmasına ve Kürdistanda gelişen hareketlerin-hareketin durumu gerici ve milliyetçi olsa bile Türk silahlı güçleri tarafından parçalanmasına karşı mücadele etmediği sürece, Kürt ve Türk halkı arasında güven oluşmaz ve ortak örgütlenme gerçekleşmez. Kürt halkı ile Türk halkı arasında güvenin oluşması ve ortak proleter örgütlenmenin gerçekleşmesi için, Türk "sol"u büyük ulus şövenizminden, Kürt halkından habersiz olarak kendilerini "Türk ve Kürt halkının devrimci partisi" olarak yani Kürt halkının haberi olmadan kendini "Kürt halkının da komünist örgütü ve partisi" olarak ilan etmeden, büyük ulus olmadan dolayı kendini büyük görme ve Kürt örgütlerinin kendisinin yönetimi altında olmasını emretme politikasından kesinlikle vaz geçmelidir. O halde, güven sorununda ve ortak proleter örgütlenme konusunda Türk komünistlerine büyük görev düşer. Ve Sosyal-şöven bir politika Türk halkı ve Kürt halkının ortak proleter örgütlenmesini, iki ulus proleteryanının sınıf dayanışmasını engeller. Çünkü, Sosyal-

-şövenizm hangi gerekçeler ve maskeler altında yapılsa yapılınsın, Türk sömürgeciliğin görüşüdür.

Nasıl Bir Örgütlenme

Komünistlerin ve sınıf bilinçli proleteryanın görevi, değişik ulustan proleteryanın ortak proleter örgütlenmesini sağlamaktır. Kürt ve Türk komünistlerinin görevi ve amacı, Kuzey Kürdistan halkı ile Türkiye halkının birlikte-ortak örgütlenmesini sağlamaktır. Örgütlenmede en doğru ve bilimsel tavır, Kürdistan'ın her parçasındaki Kürt halkı ile her parçanın sömürgesi olduğu sömürgeci ulus halkının ortak örgütlenmesidir. Komünistler örgütlenmede kendilerine proleteryanın çıkarlarını temel alırlar. Bu konuda Lenin şöyle der; "Kim proleteryaya hizmet etmek istiyorsa, bütün ulusların işçilerini birleştirmeli ve "kendisinininki" olsun, başkalarının ki olsun, milliyetçiliğe karşı kesin savaşıma girişmelidir...İlkönce ulusal görevler, ondan sonra proleteryanın görevleri, diyorlar burjuva milliyetçileri,...Biz, her şeyden önce proleteryanın görevleri diyoruz.

Biz Rus proleterleri, hiç bir ayrıcalığı savunmayız ve bu ayrıcalığıda savunmuyoruz. Savaşımızda belirli bir devleti kendimize temel olarak alıyoruz, o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden işçileri birleştiriyoruz."³ Aynı konuda Stalin'de şöyle der; "Çeşitli milletlerin proleteryanının ortak bir partide nasıl örgütleneceği meselesini de çözüme bağlamalıyız. Bir plan, işçilerin milliyetlere göre örgütlenmesini öngörüyor. Ne

³W.İ.Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı

kadar millet varsa, o kadar parti olacak. Bu plan, Sosyal Demokrasi (Bolşevik Partisi) tarafından reddedildi. Uygulama, belli bir devletin proleteryanının milliyetlere göre örgütlenmesinin yalnız sınıf dayanışması fikrinin çöküşüne yol açtığını ispatlamıştır. Söz konusu devletin bütün milletlerinin proleteryanı, ayrılmaz bir proleter birlik halinde örgütlenirler."⁴ Komünizmin liderlerine göre, örgütlenmede temel sınıfsal sorundur.

O Halde, nasıl bir örgütlenme? sorusuna komünistlerin cevabı şu şekilde: Kürdistan'ın her parçasındaki Kürt halkı ile bu parçayı egemenliği altında bulunduran sömürgeci ülke halkını birleştiren, sömürgeci devleti temel alan ve bu devletin sınırları içinde bulunan değişik uluslardan proleteryanın birliğine dayanan, sınıfsal temele dayanan, değişik uluslardan proleteryanın sınıf dayanışmasını amaç edinen ve ülkede Halk İktidarı'nın kurulmasını hedefleyen ortak proleter örgütlenme. Örneğin Kuzey Kürdistan halkı ve Türk halkının sınıf temelini dayanan ortak proleter örgütlenmesi.

Bu örgütlenme şeklinde, sömürgeci devletin sınırları içinde Kürt proleteryanı ve sömürgeci ülke proleteryanın ortak proleter örgütlenmesinde **Güven** sorunu belirleyici bir rol oynar. Bu güvenin yaratılması için, bir yandan Kürt komünistlerine ve sınıf bilinçli Kürt proleteryanına; her çeşit Kürt milliyetçiliğine, proleteryanın çıkarlarının ikincil sorun durumuna düşürülmesine, proleteryanın milliyetlere göre bölünmesine, sınıfsal soruna oranla ulusal sorunun temel alınmasına karşı mücadele etmek; değişik ulusların proleteryanının sınıf dayanışmasını, Kürt ve sömürgeci ülke halkının birliği ve Kürt proleteryanı ile sömürgeci ulus proleteryanının (Örneğin Türk proleteryanı) ortak proleter örgütlenmesini savunmak...görevi düşer.

Diğer yandan sömürgeci ulus komünistleri ve sınıf bilinçli proleteryanının, örneğin Türk komünistlerinin, bu güveni yaratmak için görevleri; Sosyal-şövenizm politikasına, "kendi" sömürgeci ulusunun Kürdistan'ı zorla

⁴J.W.Stalin, Marxizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu

kendi sınırları içinde tutmasına, Kürdistan'da gelişen hareketleri kanla bastırmasına, Kürt halkına ve Kürt ulusuna karşı baskı uygulamasına, asimilasyon politikasına, Kürdistan zenginliklerinin talan edilmesine, Sömürgeci "burjuvazisinin" Kürt halkını sömürmesine yani "kendi" burjuvazisinin Kürt halkına ve Kürt ulusuna karşı giriştiği tüm saldırılarına-baskılarına karşı kesin bir şekilde mücadele etmelidir, onların sömürgeci politikalarını hiç bir şekilde desteklememeli, "büyük" ulus olma görüşüne karşı mücadele etmelidir.

Institut kurde de Paris

Temel ve Baş Çelişki

Kürdistan hem antagonist sınıflı bir toplum ve hemde sömürge bir ülkedir. Bu konumundan dolayı, hem sınıf sorunu ve hemde ulusal sorun çözülmemiştir. Ohalde, ulusal ve sınıfsal sorunu çözülmemiş olan Kürdistan'da temel çelişki ve baş çelişki nedir? Çelişki sorununu doğru çözmeden, doğru bir örgütlenme yapmak, sorunları doğru çözmek ve doğru bir şekilde mücadele vermek olanaksızdır. Çünkü, tüm bu sorunların çözümü ve nasıl bir şekilde çözüleceği, çelişkilerin tespitine bağlıdır. Kürdistan'da temel çelişki ve baş çelişkiyi doğru tespit etmek, genelde bu çelişkileri doğru kavramakla mümkündür. Bunun için, soruna, temel çelişki ve baş çelişkinin ne olduğu? ile başlamak gerekir.

Temel Çelişki

Her antagonist sınıflı toplumda temel çelişki emek-sermaye yani ezen ve ezilenler, sömüren ve sömürülenler arasındaki çelişkidir. "Biz temel çelişkiden şunu anlıyoruz; nesnenin karakterini belirleyen, ve onun gelişmesini onun ortaya çıkışından sonuna kadar belirleyen ve diğer tüm çelişkileri...belirleyen çelişki."⁵ Demek ki, temel çelişki, nesnel şeye karakter veren, diğer tüm çelişkileri belirleyen, değişik aşamalarda değişmeyen, şeyin başından sonuna kadar varolan ve ancak söz konusu şeyin ortadan kalkmasıyla yok olan, çelişkidir. Her antagonist sınıflı toplumda olduğu gibi, Kürdistan'da da temel çelişki emek-sermaye yani Kürt halkı ile egemen sınıf arasındaki çelişkidir. Kürdistan antagonist sınıflı bir toplum olarak kaldığı sürece, temel çelişki yalnız ve yalnız emek-sermaye arasındaki çelişkidir. Kürdistan'da temel ve belirleyici çelişki budur.

⁵Marxist-Leninist Felsefenin Temel İlkeleri. (Almanca Baskı) Çıkarıcı; Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi. Dietz Verlag Berlin 1974

Baş Çelişki

Baş çelişki, toplumsal gelişmenin bir aşamasındaki çelişkidir. "Toplumun her gelişme aşaması, bu aşamanın özünü belirleyen, bir baş çelişkiye sahiptir."⁶ Baş çelişki, gelişmenin bir aşamasında belirleyici olan, bu aşamanın değişmesiyle değişen bir çelişkidir. Kürdistan'da baş çelişki, ulusal sorundur. Kürdistan'ın klasik tip sömürge olması konumundan dolayı, ulusal sorun çözülmemiştir ve bu ulusal sorun baş çelişkidir. Baş çelişkiyi, yalnız başına her şey, temel ve belirleyici olarak ele almanın yanlış olması gibi, küçümsemek de yanlıştır.

Temel ve Baş Çelişki İlişkisi

Temel çelişki, temel ve belirleyici olan, aşamalarla değişmeyen, şeyin tüm gelişmelerinde, şeyin kendisi varoldukça varolan, diğer tüm çelişkileri belirleyen, iç çelişkidir. Baş çelişki, temel çelişkiye bağlıdır ve onun tarafından belirlenir, ama bu baş çelişkinin nispi

⁶Marxist-Leninist Felsefenin Temel İlkeleri. Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi. Almanca Baskı, Dietz Verlag Berlin. 1974

bir bağımsızlığa sahip olmadığı anlamına gelmez. Baş çelişkinin çözümü, temel çelişki üzerinde olumlu veya olumsuz yönde etkide bulunur. Baş çelişki, doğru çözüldüğü zaman temel çelişki üzerinde olumlu bir etki yapar, ama yanlış çözüldüğü zaman temel çelişkiyi yanlış yönde etkiler ve onun gelişmesini engeller. Baş çelişkinin çözüm şekli, ya temel çelişkinin gelişmesini engeller yada onun gelişmesine hizmet eder. Baş çelişki ile temel çelişki arasında diyalektik bir ilişki vardır ve bunlar birbirinden ayrılmaz.

Kürdistan'da baş çelişki olan ulusal sorun, anti-sömürgeci mücadele, Kürt burjuvazisinin ve feodallerinin öncülüğünde-yönetiminde verildiği zaman, temel çelişki olan Kürdistan'daki emek-sermaye çelişkisi olumsuz yönde etkilenir. Kürt egemen sınıfı öncülüğü ve yönetiminde verilen baş çelişkiyi-ulusal sorunu çözmeye mücadelesi temel çelişkinin çözüm mücadelesinin gelişmesini engeller. Baş çelişkinin yanlış yöntemle çözülmesi, ulusal sorunun milliyetçi örgütlenme temelinde ve burjuva ideolojisi öncülüğünde çözülmesi demektir. Bu ise, temel çelişkiyi olumsuz yönde engeller. Baş çelişki, doğru yöntemle çözüldüğü zaman, temel çelişki olumlu yönde etkilenir. Kürdistan'da baş çelişki yani ulusal sorun Komünist Partisi'nin öncülüğünde ve yönetiminde çözüldüğü zaman temel çelişki olan emek-sermaye çelişkisi olumlu yönde etkilenir, gelişir, temel çelişkinin çözümüne hizmet eder. Demek ki, baş çelişki temel çelişkinin durumu üzerinde etkide bulunur.

Temel ve baş çelişki ilişkisinde temel ve belirleyici olan temel çelişkidir. Baş çelişkinin çözümü temel çelişkiyi çözmez, ama buna karşılık temel çelişki çözüldüğünde beraberinde baş çelişkiyi de çözer. Temel çelişki çözüldüğünde baş çelişkide çözülür, ama baş çelişki yalnız başına çözüldüğünde temel çelişki çözülmez. Başka bir deyişle, temel çelişkinin çözülmesi aynı zamanda baş çelişkinin çözülmesi demektir, ama buna karşılık baş çelişkinin çözülmesi aynı zamanda temel çelişkinin de çözülmesi anlamına gelmez. Baş çelişki çözüldüğü halde, buna rağmen temel çelişki çözülmeden kalabilir. Kürdistan'da ulusal sorunun çözülmesi, aynı zamanda emek-ser-

maye sorununda çözülmesi anlamına gelmez. "Bağımsız" bir burjuva devleti Kürdistan'da baş çelişki ulusal sorun çözülmüştür, ama buna karşılık emek-sermaye sorunu çözülmemiştir.

Ulusal sorunun çözüldüğü yani ezilen ve ezenin, sömürülen ve sömürenlerin varolduğu ve "bağımsız" bir burjuva devleti durumunda olan Kürdistan mümkündür. Ama buna karşılık, ezen, ezilen sömüren ve sömürülenlerin varolmadığı sömürge bir Kürdistan olamaz. Kürt halkının gerçek bağımsızlık ve özgürlüğü yalnız ve yalnız temel çelişkinin çözümü ile mümkündür. Kürt halkının gerçek kurtuluşu, onu sömürgeci burjuvazinin değil de Kürt burjuvazisinin ezmesi ve sömürmesi, demek değildir. Kürt halkı için bağımsızlık ve özgürlük, sömürgeci burjuvazinin sömürgeci egemenliği altından çıkarak Kürt burjuvazisinin egemenliği altına girmek, sömürgeci burjuvazinin diktatörlüğünün yerine Kürt burjuvazisinin diktatörlüğünün alması demek değildir.

Şurası da nesnel bir gerçektir ki, mevcut tarihi aşamada temel çelişki -emek ve sermaye çelişkisi- çözülmeden baş çelişki (ulusal sorun) da tam olarak çözülmez. Temel çelişki çözülmeden yalnız ulusal sorunun çözülmesi Kürdistan için şu demek: Klasik tip sömürge olma durumundan Yeni-sömürge ülke durumuna geçmektir. Kürdistan'da sadece Ulusal sorun çözüldüğü zaman direkt siyasi bağımlılığın yerini dolaylı siyasi bağımlılık alır. Bu demektir ki, temel çelişkiyi çözmeden baş çelişkiyi (Ulusal sorunu) tam olarak çözmek olanaksızdır. İşte bu nesnel gerçeklerden dolayıdır ki, Kürdistan'da Ulusal sorunu sınıf sorunundan ayrı olarak ele almak, tüm sorunların çözümünü ulusal sorunun çözümüne bağlamak, sınıf sorunu ulusal sorun yanında ikincil sorun durumuna düşürmek, sınıfsal sorunu küçümsemek veya göz ardı etmek yanlıştır. Kürdistan'da tüm sorunların ve ulusal sorunun çözümü sınıf sorunun çözümüne bağlıdır. Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nde her zaman temel ve belirleyici olan sınıfsal sorundur. Ve yalnız burjuvazi ve onun "sol" maskeli örgütleri sınıfsal sorunu (emek-sermaye sorunu) gizlemek, Kürt halkının bağımsızlığına kavuşmasını engellemek ve sömürü düzenini devam ettirmek için, "Kür-

distan'da Ulusal sorun çözülmeyen hiç bir sorun çözülmeyen, tüm sorunların çözümü Ulusal sorunun çözümüne bağlıdır" derler. Kürt komünistleri Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nde kendilerine temel ve belirleyici olarak sınıfsal sorunu alırlar. Onlar için ulusal sorun sınıfsal soruna bağlıdır ve sınıfsal sorun yanında ikincil bir sorundur, onun çözümü sınıfsal sorunun çözümüne bağlıdır. Çağımızda, ulusal çelişkinin çözümü sınıfsal çelişkinin çözümüne bağlıdır.

Institut kurde de Paris

İktidar Sorunu

Kürdistan sömürge bir ülkedir, bu nedenle kendisinin bağımsız bir devleti yoktur. Klasik tip sömürge konumundan dolayı, siyasi olarak Kürdistan sömürgeci ülkeler tarafından yönetiliyor. Bunun için Kürdistan'da siyasi iktidar sorunu çözülmemiştir. Kürdistan'daki kurtuluş hareketinin temel görevlerinden biri de, siyasi iktidar sorununu çözmektir. Lenin, "devrimin temel sorunu iktidar sorunudur" der. Kürdistan'da iktidar sorununun çözülme şekli ve iktidarın karakteri de, bu soruyu çözecek olan Kurtuluş hareketinin karakterine bağlıdır. Kürdistan'da siyasi iktidar sorununun çözümünde yalnız iki yol vardır, ve siyasi iktidar sorunu, ya burjuva iktidarının kurulması ya da proleterya iktidarının kurulması, şeklinde çözülür. Kürdistan'da sömürgeci burjuvazinin siyasi iktidarını yıkmak ve siyasi iktidar sorununu çözmek; Kürdistan'da ya Kürt burjuvazisinin diktatörlüğünü kurmak ya da proleteryanın diktatörlüğünü kurmak, ya ezenlerin ya da ezilenlerin iktidarını kurmak, demektir. Bunun dışında üçüncü yol yoktur.

Şurası nesnel bir gerçektir ki, sınıflı bir toplumda yalnız bir sınıfın diğer sınıf üzerinde diktatörlüğü

vardır. Bir toplumda devlet, ya burjuvazinin yada proleteryanın devletidir. Bilimsel Komünizm adlı kitaptan şunu okuyoruz, "...Lenin'inde sık sık belirttiği gibi soru sadece şu şekildedir: ya burjuva diktatrlüğü yada proleterya diktatörlüğü; ya ezenlerin iktidarı yada ezilenlerin iktidarı. Üçüncü veya orta yol diye bir şey yoktur ve olamazda."7 Ohalde, Kürdistan'da bu iki şekilden biri yani siyasi iktidarın bu ikisinden biri olması şeklinde çözümü söz konusudur. Böylece Kürdistan'da siyasi iktidar nasıl olacak? sorusunun cevabı; ya burjuva iktidarı yada proleterya iktidarı şeklindedir.

Burjuva İktidarı

Kürdistan'da hem burjuvazi ve feodal sınıf ve hemde işçi sınıfı vardır yani hem ezenler ve hemde ezilenler. Her sınıf siyasi iktidarı kendi eline geçirmek ve siyasi iktidar sorununu kendi lehine çözmek ister. Kürt egemen sınıfı siyasi iktidara yalnız başına sahip olmak ister ve bunun için mücadele eder, onun amacı Kürdistan'da bir burjuva iktidarını kurmaktır. Kürdistan'da gelişen burjuva ulusal kurtuluş hareketinin amacı, "bağımsız" bir burjuva devletini kurmaktır. Burjuva devleti, Kürt burjuvazisi yönetimi ve öncülüğünde Kürdistan'da "bağımsız" bir burjuva devletinin kurulması anlamına gelir ve yalnız bu demektir.

"Bağımsız" bir burjuva devletinin kurulmasıyla Kürdistan'da varolan sömürgeci burjuva iktidarı yıkılır ve

⁷Wissenschaftlicher Kommunismus (Bilimsel Komünizm). Yazarlar Kollektifi, Dietz Verlag Berlin 1973. (Demokratik Almanya Cumhuriyeti). Leiter: Fedossejew P.N.

onun yerine Kürt burjuvazisinin iktidarı kurulur. Bu şekilde siyasi iktidar sömürgeci burjuvazinin elinden Kürt burjuvazisinin eline geçer, Böylece siyasi iktidar sorunu yalnız Kürt egemen sınıfı için çözülmüş olur ama Kürt proleteryası için değil. Kürt proleteryası için siyasi iktidar sorunu çözülmemiş olarak kalır. Sömürgeci burjuvazinin iktidarının yerini Kürt burjuvazisinin iktidarının alması durumunda; iktidarın içeriği değişmez. Çünkü, bu durumda iktidar gene eskisi gibi, toplumda üretim araçları özel mülkiyetini elinde bulunduran, sömürücü ve bir avuç azınlığı oluşturanların elinde kalır.

Kürdistan'da "bağımsız" burjuva devletinin kurulmasıyla sömürgeci burjuvazinin yıkılan iktidarının yerini alan Kürt burjuvazisinin iktidarının karakteri şöyledir: devlet Kürt burjuvazisinin devletidir, onun sınıfsal karakterini taşır, yalnız ona hizmet eder, başka bir deyişle bu devlet, Kürt burjuvazinin Kürt halkı üzerindeki diktatörlüğüdür. Siyasi iktidar sorunun bu şekilde çözülmesi halinde değişen tek şey, iktidar sahiplerinin değişmesidir. Sömürgeci burjuvazinin iktidarı yerini yerli Kürt burjuvazisinin iktidarının alması, Kürt halkı açısından hiç bir temel değişiklik getirmez. Kürt halkı üzerindeki baskı ve zulüm, sömürü, kötü yaşam koşulları aynen kalacaktır. Şimdi onu Kürt burjuvazisi sömürüyor, baskı altına alıyor. Onun üzerinde Kürt burjuvazisinin diktatörlüğü vardır. Böylece Kürt halkı bağımsızlığına kavuşmamış sayılır.

Kürt halkının, sömürgeci Türk burjuvazisinin diktatörlüğü altında değilde Kürt burjuvazisinin diktatörlüğü altında olması, Türk burjuvazisi tarafından değilde Kürt burjuvazisi tarafından sömürülmesi ve baskı altında tutulması, Türk burjuvazisinin değilde Kürt burjuvazisi tarafından ezilmesi yani yabancı sömürücü egemen sınıfın iktidarının yerini yerli sömürücü egemen sınıfın alması...vs şeklinde, kurtuluşu gerçekleşmez ve bunlar Kürt halkının kurtuluşu anlamına gelmez. İşte bunun içindir ki, siyasi iktidar sorunun bu şekilde çözülmesi yani Kürt egemen sınıfı yönetiminde bir Kürt burjuva devletinin-burjuva iktidarının kurulması Kürt halkının değil,

yalnız Kürt egemen sınıfın amacı ve talebidir. Burjuva iktidarını kurma Kürt emekçilerin talebi değil, çünkü bu bir burjuva talebidir. "Bağımsız" bir burjuva devletin kurulması ve sömürgeci burjuva iktidarının yerini Kürt burjuvazisinin iktidarının alması "Kürt halkının da çıkarınadır, Kürt emekçileri için daha iyidir"..vs demek, Kürt halkını aldatmak, Kürt egemen sınıfı çıkarı için savaşa sürüklemek demektir. Kuzu için, onu ayının değilde kurtun yemesi neden daha iyi olsun ki? Kürt halkını,"bağımsız" burjuva devletin ve Kürt burjuvazisinin iktidarının kurulması için savaşa sürüklemek, Kürt halkına ihanet ve burjuvaziye uşaklıktır. Kürdistan'da siyasi iktidarın bu şekilde çözülmesi tehlikesi vardır, onun için bu tehlikeyi görmek ve küçümsemek gerekir. Bu konu üzerinde durulmalıdır.

Kürdistan'da Kürt burjuvazisinin iktidarı kurulduğu zaman, ülke gerçek bağımsızlığına kavuşmaz. Klasik tip sömürge olan Kürdistan en kısa zamanda kaçınılmaz olarak Yeni-sömürge bir ülke haline gelir. Bu ise, Kürdistan'ın klasik sömürgeci modern sömürge durumuna geçmesi demektir. Ülke eskisi gibi siyasi olarak bağımlı olur. Kürdistan'da burjuva iktidarının kurulması, siyasi bağımsızlık anlamına gelmez. Kürdistan'da "bağımsız" bir burjuva devleti ve Kürt burjuvazisinin iktidarının kurulması, ülkeyi gerçek bağımsızlığına kavuşturmaz, sadece bağımlılığın şeklini değiştirir. Yani klasik tip sömürgeci bağımlılığın yerine yeni-sömürgeci bağımlılığı getirir. Davidson şöyle yazar; "Sayısız tanımlar içinde en açık tanımını yapan Nkrumah'a göre yeni-sömürgecilik, "Afrika'ya bir elle bağımsızlığını verip öteki elle geri alma metodudur". Gene Nkrumah'a göre yeni-sömürgecilik, "yeni-sömürgeci devletin eski sömürgesine, onu bir müşteri devlet haline getirip...kontrol altına alabilmek için bir çeşit egemenlik tanıdığı yalancı bir bağımsızlıktır."⁸

Burjuva iktidarı yönetiminde "bağımsız" bir burjuva

⁸Basil Davidson, Afrika'da Milli Kurtuluş ve Sosyalizm Hareketleri

devleti haline gelen Kürdistan her alanda, politik, askeri, ideolojik ve ekonomik alanda tamamen emperyalizmin boyunduruğuna girer. Kürdistan'da Kürt burjuvazisinin iktidarı ve onun yönetiminde bir burjuva devletinin kurulması, aynı zamanda, Kürdistan'da emperyalizme her yönde bağlı Kukla bir devlet ve hükümetin kurulması ve Kukla bir ordunun yaratılması demektir. Böyle bir yönetim ve düzende Kürt halkının hiç bir sorunu çözülmez, Kürt emekçilerini gene eskisi gibi yoksulluk, baskı, işsizlik, eğitimsizlik ve kötü yaşam koşulları bekler. O gene eskisi gibi, kendi ülkesinde hür, bağımsız ve özgür olmayacak, kendi ülkesinin politikası üzerinde söz sahibi olmayacak, sömürülmesi devam edecek. İşte bu nedenle, Kürt burjuvazisinin iktidarının kurulmasıyla Kürt halkı üzerindeki diktatörlük ortadan kalkmaz.

Proleterya İktidarı

Proleterya devleti, proleteryanın burjuvazi üzerinde yani ezilen ve sömürülenlerin ezen ve sömürenler üzerinde diktatörlüğü demektir. Kürdistan'da proleterya devleti kurulduğu zaman, sömürgeci burjuvazinin yıkılan iktidarı yerini Kürt burjuvazisinin iktidarı değil, Kürt proleteryasının iktidarı alıyor. Siyasi iktidar Kürt egemen sınıfın değil, Kürt proleteryasının eline geçiyor. Böylece, siyasi iktidar sadece şekilsel olarak değil, aynı zamanda içerik olarak da nitel değişikliğe uğrar. Devletin sınıfsal karakteri, içeriği, yapısı ve amacı nitel değişikliğe uğrar. Kürdistan'da proleterya devletin kurulması, siyasi iktidarın Kürt proleteryasının eline-yönetime onların-geçmesi demektir.

Proleterya devletinin yönetim şekli halk iktidarı'dır. Halk iktidarı, proleteryanın yönetimi ve öncülüğün-

de işçi-köylü özel ittifakı temelinde, halk kapsamına giren sınıf ve sosyal tabakalar koalektionudur. Halk iktidarı , proleterya devletinin kendisi değil, onun yönetim şeklidir. yani proleterya devletinin özel sınıf ittifakı şeklinde olan yönetim şeklidir. Lenin şöyle der; "Proleterya Diktatörlüğü, emekçilerin öncüsü proleterya ile emekçilerin proleterya olmayan tabakaları (...) arasında sınıf ittifakının özel bir şeklidir."⁹ Bu ittifakın-halk iktidarının karakteri konusunda Stalin şöyle der; "bu özel ittifak şeklinin karakteri şurda yatar; bu ittifakın yönetici gücü proleterya'dır, proleterya diktatörlüğü sistemin ve devletin yönetiminde, yönetimi diğer partilerle paylaşmayan proleteryanın partisi vardır..."¹⁰ Ohalde, burda söz konusu olan şey, ilkesiz değil, tersine temel ilkesi olan bir sınıf ittifakıdır.

Kürdistan'da proleterya devletinin bir yönetim şekli olan halk iktidarı, Proleteryanın öncülüğünde ve yönetiminde, işçi-köylü temelinde, proleterya ile proleter olmayan köylüler, küçük meta üreticileri, müstahdemler ve aydınlar gibi emekçi sosyal tabakalar arasında özel bir sınıf ittifakı şeklidir. İşte bu nedenden dolayı, Kürdistan kurtuluş hareketinin karakteri anti-sömürgeci, anti-feodal, anti-kapitalist ve anti-emperyalist şeklindedir. Devrimin karakterinin bu şekilde olması kurtuluş hareketinin sömürgeci burjuvaziye, emperyalizme, Kürt burjuvazisine ve feodallerine karşı mücadeleyi kapsamaması demektir. Kürdistan kurtuluş hareketi'nin amacı, ülkede proleterya devletini kurmayı amaçladığı için, devrim anti-sömürgeci, anti-emperyalist, anti-burjuvazi ve anti-feodal bir karakter taşır. Devrim, bu karakterlere sahiptir.

Devrimin bu karakterinden dolayı devrimci kurtuluş hareketi, sömürgeci burjuvaziye, emperyalizme, Kürt

⁹W.İ.Lenin, Hürriyet ve Eşitlik Sloganlarıyla Halkı Nasıl Aldatıyorlar-Ünsöz. (Almanca Baskı)

¹⁰J.W.Stalin, Leninizmin Sorunları, (Almanca Baskı), Yabancı Lisanlı Eserler İçin Yayınevi. Moskova 1947.

burjuvazisine ve feodallerine karşı olan mücadeleyi diyalektik bir bütünlük içinde ele alır. Ve bunlardan birine karşı verilen mücadeleyi diğerlerine karşı verdiği mücadeleden ayırmak yanlışına düşmez. Sömürgeciliğe, emperyalizme, Kürt burjuvazisine ve feodal toprak ağalarına karşı verilen mücadele birbirinden koparıldığında, birbirinden ayrı olarak ele alındığında veya hepsine (sömürgeci burjuvazi, emperyalizm, Kürt burjuvazisi ve Kürt feodalleri) karşı mücadele, bunlardan sadece birine karşı (örneğin sömürgeciliğe) mücadele sorununa indirgenildiği zaman, halk iktidarının kurulması olanaksız olur. Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığına, Kürt halkının gerçek özgürlüğüne kavuşmasının tek şartı, halk iktidarının kurulmasıdır yani siyasi iktidarın proleteryanın eline geçmesidir. Ve bunun da tek şartı, devrimci kurtuluş hareketin, sömürgeciliğe, emperyalizme ve yerli egemen Kürt burjuvazisine-feodallerine karşı mücadeleyi diyalektik bir bütün olarak ele almasıdır. Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük yolu yalnız bu, diyalektik bütünlükten geçer. Ve bu, proleter devletin kurulması iki yoldan gerçekleşebilir: Bağımsız proleter devlet veya federasyon.

Ayrı Bir Proleterya Devleti

Kürdistan için bu şu demek; yalnız Kürdistan'da, Kürdistan'ın sınırları içinde proleter bir devletin kurulması. Bu durumda yönetimde yalnız Kürt ve diğer azınlık halkların proleteryası vardır, proleterya devletin bir yönetim şekli olan halk iktidarında Kürdistan'da yaşayan Kürt proleteryası, küçük meta üreticileri, müstahdemleri, köylüsü ve aydını vardır. Kürdistan bağımsız bir devlet durumundadır ve siyasi iktidar sorunu sömürgeci devletin sınırları içinde çözülmemiştir. Böyle bir durumda, siyasi iktidar Kürt proleteryası ve sömürgeci ülke proleteryasının eline geçmemiş, sadece Kürt proleteryasının eline ve diğer azınlık halkların proleteryasının eline geçmiştir. Sorunun bu şekilde çözümünde, siyasi iktidar sömürgeci ülke ve sömürge ülke

yani ezilen ve ezen ulus proleteryasının ortak yönetiminde değil, sadece sömürge ulus proleteryasının elindedir.

Federasyon

Burda söz konusu olan şey, siyasi iktidarın sömürgeci devletin sınırları içinde çözülmesi. Bu durumda, sömürgeci burjuvazinin yıkılan devletin yerini alan proleterya devleti, sömürgeci ve sömürge (ezen ve ezilen) ulus proleteryasının ortak iktidarı şeklindedir, siyasi iktidar sömürge ve sömürgeci ulus proleteryasının eline geçer. Federasyon durumunda, yıkılan sömürgeci burjuvazinin devletin yerine değişik ulustan proleteryanın iktidarı kurulur. Federasyon'da Kürdistan ve Kürt halkının bağımsızlığı ve özgürlüğü, sömürgeci (eski sömürgeci) devletin sınırları içinde, sömürgeci ulus proleteryası ile Kürt proleteryasının siyasi iktidarında gerçekleşir. Örneğin Kuzey Kürdistan (Türkiye-Kürdistan'ı) için federasyon şu demek: Sömürgeci Türk burjuvazisinin devletini yıkmak ve Türkiye devletin sınırları içinde, Türkiye ve Kuzey-Kürdistan'da Türk ve Kürt proleteryasının öncülüğü ve yönetiminde bir Proleterya Devletini kurmaktır. Türkiye devletin (Türkiye ve Kuzey-Kürdistan'da) sınırları içinde kurulan Proleterya Devleti Türk, Kürt ve diğer azınlık halkların proleteryasının devletidir. Ve bu proleter devletin yönetim şekli halk iktidarındır.

Halk iktidarında yalnız ve yalnız aralarında antagonist çelişkinin olmadığı ve halk kategorisine giren sınıf ve sosyal tabakalar yer alır. Federasyon durumunda proleterya devletin bir yönetim şekli olan halk iktidarında, Türk, Kürt ve diğer azınlıklar proleteryası, köylüleri, aydınları ve küçük meta üreticileri yer alır. Federasyon durumunda siyasi iktidar sorunu, Çin'de, Sovyetler Birliği'nde ve Çekoslovakya'da çözüldüğü gibi, çözülüyor. Burjuvazinin diktatörlüğü yerine aynı devletin sınırları içinde bulunan ezen ve ezilen ulus-değişik ulustan proleteryanın ortak diktatörlüğü alır.

-Sorun faşizmin yerine burjuva demokrasisini getirmek değil

Kürdistan'daki devrimci örgüt ve partilerin amacı, sömürgeci burjuva devletinin yerine proleterya devletini getirmektir. Kürdistan'daki devrimci örgüt ve partilerin amacı ve hedefi hiç bir zaman ve hiç bir şekilde, sömürgeci burjuva devletinin bir yönetim şekli yerine burjuva devletin başka bir şeklini getirmek değildir. Kürdistan Devrimci Kurtuluş Hareketi, sömürgeci burjuva devletinin bir yönetim şeklinin yerine başka bir yönetim şeklini getirmek için mücadeleyi, hedeflemez ve burjuva devetine-sömürgeci burjuva devetine- karşı mücadeleyi, bu devletin sadece bir yönetim şekline karşı "mücadele" sorununa indirgemez. Kürdistan'daki devrimci örgüt ve partinin amacı, sömürgeci burjuva devletinin bir yönetim şekli olan faşizmin yerine sömürgeci burjuva devletin başka bir yönetim şekli olan burjuva demokrasisini getirmek için, mücadele etmek değildir.

Çünkü, burjuva demokrasisi de tıpkı faşizm gibi, sömürgeci burjuvazinin diktatörlüğüdür. Sömürgeci burjuva devletinin bir yönetim şekli, örneğin faşizmin, yerine sömürgeci burjuva devletinin başka bir yönetim şeklini-örneğin burjuva demokrasisini getirmeyi amaçlayan, Kürdistan kurtuluş mücadelesini sömürgeci burjuva devletin sadece bir yönetim şekline karşı mücadele sorununa indirgeyen her parti ve örgüt yalnız ve yalnız sömürgeci burjuvaziye hizmet eder.

Lenin şöyle der; "İsterse protikte hükümet şekilleri oldukça çeşitli olsun, şeyin özü aynen kalır: köle hiç bir hakka sahip değildir ve ezilen bir sınıf olarak kalır...Devletin egemenliğinin şekilleri değişik olabilir:...ama öz olarak iktidar sermayenin elindedir."¹¹ Aynı konuda Thaelmann şöyle der; "Burjuva demokrasisi ve faşizm sadece aynı şeyin iki yönüdür...Faşizm ve burjuva demokrasisi sadece bir ve aynı şeyin iki şeklidir ve bu şeyde şudur: kapitalist sınıfın egemenliği, burjuva

¹¹W.İ.Lenin, Über den Staat. (Devlet Uzerine) Almanca Baskı. Lenin Eserler Cilt.29

diktatörlüğü."12 Burjuva devletinin yönetim şekillerinin yer değiştirmesi, burjuva devletinin ortadan kalkması anlamına gelmez. Devletin yönetim şeklinde olan tüm değişmelerde devletin sınıfsal karakteri hep aynı kalır: Burjuvazinin proleterya ve diğer emekçiler üzerinde diktatörlüğü. Ohalde, Kürt emekçilerini sömürgeci burjuvazinin devletinin faşist yönetim şekli yerine burjuva demokrasisini getirmek için mücadeleye sokan bir örgüt veya parti özünde sömürgeci burjuva devletini devam ettirmek için mücadeleyi savunuyor.

Şurası nesnel bir gerçektir ki, sömürgeci ülkede ister faşizm iktidarda olsun veya isterse burjuva demokrasisi iktidarda olsun, ülke sömürgeci burjuva devletinin hangi yönetim şekli altında olursa olsun, her durumda Kürt halkı baskı ve zulüm altında kalıyor. Sosyal Demokrasi'de tıpkı faşizm gibi şöven ve milliyetçidir. Sosyal Demokrat Parti'nin Kürdistan konusundaki politikası Faşist Partinin Kürdistan konusundaki politikasından farklı değildir. Kürdistan konusunda, Faşist Parti ve Sosyal Demokrat Parti, Sosyalist Parti ve Demokratik Sol Parti gibi partilerin politikalarının birbirinden değişik olduğunu düşünmek yanlıştır. Ve sömürgeci burjuvazinin bazı partileri ile "Faşizme karşı Cephe" veya "anti-faşist mücadele" uğruna anlaşmaya gitmek ise ihanettir.

12Ernst Thaelmann, Reden und Aufsätze (Konuşma ve Sözler). Verlag Rote Fahne. Köln 1975

İktidarı Ele Geçirme Yolu

Kürdistan sömürge bir ülkedir ve sömürgeci ülkelere ordusunun işgali altındadır. Sömürgeci burjuva devletini yıkmak ve onun yerine proleterya devletini kurmak hiç bir şekilde barışçıl yoldan gerçekleşmez. Kürdistan'da proleteryanın, barışçıl yoldan siyasi iktidarı ele geçirebileceğini veya barışçıl yoldan da siyasi iktidarı ele geçirmenin mümkün olabileceğini savunmak, direkt olarak sınıf mücadelesinden ve devrim düşüncesinden vaz geçmek demektir. Kürdistan'da sömürgeci burjuva devletini yıkmamanın ve proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesinin yalnız ve yalnız tek bir yolu vardır: silahlı yoldan. Lenin şöyle der; "Silah konusunda bilgi sahibi olmak, silah eğitimini görmek ve silah sahibi olmak istemeyen ezilen bir sınıf ezilmeye, köle muamelesini görmeye layıktır...

Her sınıflı toplumda ezen sınıf her zaman silahlıdır. Sadece bugün mevcut olan ordu değil, aynı şekilde, bugünkü işçiye milisleri de dahil, hepsi burjuvazinin proleteryaaya karşı silahlanmasıdır...Burjuvazinin proleteryaaya karşı silahlanması bugünkü kapitalist toplumun en büyük ve en önemli bir gerçeğidir...Biz şunu söylüyoruz: Burjuvaziye yenmek, silahsızlandırmak için proleteryanın silahlanması-devrimci sınıfın mümkün tek taktiği budur."¹³ Kürdistan'da sömürgeci devleti yıkmamanın ve siyasi iktidarı ele geçirmenin "barışçıl yoldan mümkün olabileceğini" her hangi bir şekilde hayal etmek-düşünmek Kürdistan Kurtuluş Hareketini kaçınılmaz olarak

¹³W.İ.Lenin, Proleterya Devrimi'nin Askeri Programı (Almanca Baskı) Dietz Verlag Berlin.

zorunlu bir şekilde yenilgiye ve Kürt halkını katliama götürür. Her hangi bir şekilde, siyasi iktidarın barışçıl yoldan ele geçirmesinin mümkün olabileceğini söylemek, kurtuluş hareketini yenilgiye ve Kürt halkını devamlı köleliğe götürmek demektir. Barışçıl yol görüşü, kölelik görüşüdür. Çünkü, barışçıl yol Kürt halkını hiç bir zaman kurtuluşa götürmez. Siyasi iktidarı ele geçirme yalnız ve yalnız silahlı yoldan gerçekleşir.

Mao şöyle der; "Her devrimin merkezi görevi ve en yüksek şekli iktidarı silahlı ele geçirmek, sorunu savaşla çözmektir. Marxizm-leninizmin bu devrimci prensipleri genel geçerlidir...Tecrübeler Çin'in sorunlarının silahlı mücadele olmadan çözülemeyeceğini göstermiştir."¹⁴ Sınıf mücadelelerin ve sömürge ülkelerin tarihi tecrübeleri göstermiştir ki, siyasi iktidarı yalnız silahlı mücadele yolundan ele geçirmek mümkündür. Yalnız emekçi halkı gerçek kurtuluşa götüren silahlı mücadele herhangi bir silahlı mücadele değildir. Proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesinde söz konusu olan silahlı mücadele, işçi sınıfı partisinin, Komünist parti'nin öncülüğünde ve yönetiminde olan silahlı mücadeledir ve yalnız bu mücadele şeklidir, başkası değildir.

Mao şöyle der; "Açık ve somut bir politik program olmadan tüm halkı örgütlemek ve direnme savaşını sonuna kadar sürdürmek olanaksızdır...Her komünist şu gerçeği kavramalıdır: Politik iktidar tüfeğin namlusundan gelir. Bizim prensibimiz şu: Parti silahı yönetir ve silahın partiyi yönetmesine asla mücadele edilmez."¹⁵ Ohalde, komünistlerin proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesinde savundukları silahlı mücadele, siyasi mücadeleye bağlı ve Komünist Partisi'nin yönetiminde olan silahlı mücadeledir. Emekçi halkın bağımsızlık ve özgürlüğü hiç bir zaman, siyasi iktidarı barışçıl yoldan ele geçirme ile gerçekleşmez. Çünkü, bu olanaksızdır. Aynı şekilde,

¹⁴Mao Tsetung, Seçme Askeri Yazılar. (Almanca Baskı). Yabancı Lisanlı Eserler İçin Yayınevi. Pekin. 1969

¹⁵Mao Tsetung, Seçme Askeri Yazılar, (Almanca Baskı) Pekin 1969

bunun gibi, egemen sınıf yani Kürt feodalleri ve burjuvazisinin öncülüğü ve yönetiminde olan silahlı mücadele ile siyasi iktidarın ele geçirilmesi durumunda da Kürt emekçileri bağımsızlığına kavuşmaz. Ohalde, iktidarı ele geçirmede söz konusu olan şey, Komünist Partisi öncülüğünde ve yönetiminde olan ve siyasi mücadeleye bağlı **Devrimci silahlı mücadeledir.**

Dünyada olan sınıf mücadelesinin tarihi tecrübesi inatla göstermiştir ki, proleteryanın barışçıl yoldan burjuva devletini yıkması ve siyasi iktidarı ele geçirmesi olanaksızdır. Proleteryanın yalnız ve yalnız silahlı yoldan siyasi iktidarı ele geçireceği Marxizm-Leninizmin evrensel bir ilkesidir. Bu nedenle, iktidarı barışçıl yoldan ele geçirme ihtimali üzerinde durmak bile politik saflıktır, hayalcılıktır. Bugün modern silahlarla donatılmamış ve güçlü ordu beslemeyen, bütçeden en büyük payı askeriye ayırmıyan hiç bir kapitalist ülke yoktur. İstisnasız tüm kapitalist ülkelerde burjuvazi proleterya karşı silahlanmıştır.

Bazı Kapitalist Ülkelerde Asker Sayısı (1983 ve 1978)

(1000 olarak)

	-1983-		-1983-		-1978- 16
Fransa	578	Türkiye	824	Güney Kore	642
İspanya	347	İtalya	489	Pakistan	429
ABD	2.293	Yunanistan	186	Tayland	212
Portekiz	90	İngiltere	332	Mısır	395

Kaynak: Horizont, Nr.3/1984

¹⁶Imperialistische Militaerblockpolitik. von A. Charisius. Staatsverlag der DDR. 1983

Bazı Kapitalist Ülkelerin Askeri Giderleri -1982-

(Milyar olarak)

Fransa	145,1 frank	Türkiye	447,8 TL
İngiltere	14,2 Pf.Ster.	B.Almanya	54,6 DM
ABD	198,5 Dollar	İtalya	12.066,0 lire
Portekiz	61,8 Escuda	Yunanistan	171,9 Drahm

Kaynak: NATO.Chronik-Fakten-Dokumente. Militaerverlag der DDR. Berlin 1983

Bu ordunun temel iç görevi, burjuvazinin toplumdaki diktatörlüğünü devam ettirmek ve proleteryanın sınıf mücadelesini silahlı zorla parçalamaktır. Ve bugün bu silahlı güç yani ordu 42 Yeni-sömürge ülkede Askeri Cunta olarak yönetimdedir. Bu yukardaki istatistikler bize, burjuvazinin proleteryaaya karşı silahlanmış olduğunu gayet açıkça gösteriyor. İşçi sınıfının politik grevleri, politik yürüyüşleri yani sınıf mücadelesi karşısında burjuvazinin silahlı kuvvetlerini görür. Bu nesnel gerçeğe rağmen, "bazı ülkelerde ve bazı durumlarda proleteryanın siyasi iktidarı barışçıl yoldan ele geçirmesi mümkün olabilir" şeklinde görüşler ileri sürmek, sınıf mücadelesini hiç ama hiç anlamamak ve onu anlamaktan çok uzak olmak demektir.

Proleterya yalnız silahlı yoldan siyasi iktidarı ele geçirir. Yalnız bu demek değildir ki, silahlı mücadele ile proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi eş anlama gelir ve her silahlı mücadele proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesine hizmet eder. Sınıf mücadelesinin tarihi tecrübesi, bize yalnız bir gerçeği değil, tersine iki gerçeği ispatlamıştır: Birincisi, proleteryanın siyasi iktidarı barışçıl yoldan ele geçirmesi olanaksızdır ve ikincisi, her silahlı mücadele proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesine hizmet etmez, yalnız ve yalnız İşçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde ve Komünist Partisi yönetiminde olan silahlı mücadele proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesine hizmet eder. Sömürge Ülkelerin Ulusal Kurtuluş Hareketi tarihi

gayet açıkça göstermiş ve ispatlamıştır ki, İşçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde olmayan yani burjuvazinin öncülüğünde olan tüm silahlı mücadeleler yalnız ve yalnız sömürge ülke burjuvazisinin iktidara gelmesine hizmet etmiştir.

Sömürge ülkelerin çoğunda silahlı ulusal kurtuluş hareketi yani silahlı mücadele ülkede yerli egemen sınıfın-burjuvazinin siyasi iktidarı ele geçirmesine hizmet etmiştir. 1960-1970 arasında olan 10 yıl içinde Afrika'da 33 Sömürge Ülkede Ulusal Kurtuluş Hareketi silahlı mücadele ile verilmiş başka deyişle 1960-1970 arasında Afrika'da 33 sömürge ülkede silahlı ulusal kurtuluş Mücadelesi verilmiş ve bunların hepsinde siyasi iktidar yerli egemen sınıfın eline geçmiştir. Böylece, bu 33 Sömürge ülkenin hepsinde silahlı mücadele ile verilen Ulusal Kurtuluş hareketi, silahlı mücadele sömürge ülkenin yerli egemen sınıfının iktidara gelmesine hizmet etmiştir. Bu sömürge 33 ülkenin hiç birinde Silahlı mücadele proleteryanın iktidara gelmesine hizmet etmemiştir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nde sorunun bu yanını görmemek yanlıştır.

1937-1985 arasında yüzölçümü 55,7 Milyon Km² olan sömürge ülke klasik tip sömürgecilikten çıkmış. Yüzölçümü 55,7 Km² olan bu sömürgelerin hepsinde de Ulusal Kurtuluş Hareketi silahlı mücadele ile verilmiştir. Silahlı Mücadele ile verilen bu sömürgelerdeki Ulusal Kurtuluş Hareketlerinin sonucu ne olmuş ve silahlı mücadele hangi sınıfın-proleteryanın mı yoksa burjuvazinin mi-iktidara gelmesine hizmet etmiştir? 55,7 Milyon Km² lik alanın 52,3 mio. Km² sinde yani %93,9 unda yıkılan sömürgeci iktidarın yerini sömürge ülkenin egemen sınıfının iktidarı almış yani siyasi iktidar sömürge ülke burjuvazisinin eline geçmiş ve böylece 55,7 Milyon Km² alanın 52,3 Milyon Km² sinde (%93,9 unda) silahlı mücadele burjuvazinin iktidara gelmesine hizmet etmiş.

O halde varılan sonuç şu; proleteryanın barışçıl yoldan iktidarı ele geçirmesi olanaksızdır, proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi yalnız silahlı mücadele ile gerçekleşir. Her silahlı mücadele proleteryanın iktidara gelmesine hizmet etmez. Burjuvazinin yönetiminde olan

her silahlı mücadele yalnız burjuvazinin iktidara gelmesine hizmet eder. Bu nedenle yalnız ve yalnız İŒçi sınıfı önderliğinde ve Komünist Partisi yönetiminde olan Silahlı Mücadele proleteryanın İktidara gelmesine hizmet eder.

Institut kurde de Paris

Cephe Sorunu

Kürdistan, orta tabakanın çeşitli katmanlarının güçlü olduğu bir ülkedir. Köylüler ve şehir küçük burjuvazisi nüfusun en kalabalık kesimini oluşturuyor. Kapitalizmin kendi gelişmesini tam yapmamasından dolayı, proleterya nüfusun en kalabalık kesimini oluşturumuyor. Bu nedenle, işçi sınıfı yalnız başına devrim yapacak fiili güçte değil. Proleteryanın devrimi yapmak için diğer emekçi halk tabakalarına ihtiyacı vardır. Başka bir deyişle, devrimci hareketi zafere götürmek isteyen proleterya diğer emekçi halk tabakaları ile birlikte mücadele etmek zorundadır.

Cephe Nedir ?

Cephe, işçi sınıfı, köylüler, müctahdemler, aydınlar ve küçük meta üreticileri gibi halk kategorisine giren sınıf ve sosyal tabakalar arasında yani aralarında antagonist çelişkinin olmadığı ve çıkarları birbirine temelde zıt olmayan sınıf ve sosyal tabakalar arasında kurulan bir birliktir. Demek ki, cephe her şeyden önce bir uzlaşmadır, anlaşmadır. Yalnız rast gele her hangi bir uzlaşma ve anlaşma değil, temel ilkeleri olan, sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı ve objektif yasaları olan bir birliktir. Cephe'ye katılan güçlerin nihai çıkarları birleşir ve bu değişik güçleri birleştirmeye zorlayan nesnel faktör, burjuvazi tarafından ezilme ve burjuva diktatörlüğü altında olmak. Burjuva toplumunda iki temel sınıf vardır: burjuvazi ve proleterya. Bu iki sınıf arasında ise orta tabakanın katmanları yer alır. Orta tabakanın katmanları olan köylülük, müctahdemler, aydınlar ve küçük meta üreticilerinin hem işçi sınıfı ile ve hem de burjuvazi ile arasında çelişki vardır. Yalnız, bu sosyal tabakalar ile işçi sınıfı arasındaki çelişki uzlaşır çelişki olduğu halde, burjuvazi ile aralarındaki çelişki antagonist çelişkidir. Cephe'de belirleyici olan nokta budur. Cephe, çıkarları arasında antagonist çelişkinin olmadığı sınıf ve sosyal tabakalar-temsilcileri arasında oluşan bir birliktir.

Cephe, subjektif soyut niyetlerle kurulmaz, sınıf mücadelesinin gelişmesi temelinde kurulur. Cephe kendiliğinden kurulmayacağı gibi, sadece subjektif niyetlere dayanarak da kurulmaz. Lenin şöyle der; "Birlik "söz vermekle" kurulmaz-bu palavra ve kendi kendini aldatma olur; İnsan birliği aydınlar grupçuklarının "anlaşmaları" ile "yaratamaz"-bu büyük ve saçma bir yanılıdır...

Büyük harflerle "birlik" kelimesini yazmak, kendi sempatanlarına "ilan etmek" ve sözünü vermek kadar kolay bir şey yoktur. Ama birliği gerçekten ileri götürmek yalnız ilerlemiş, tüm sınıf bilinçli işçileri örgütlemek ve onların mücadelesiyle, mümkündür."¹⁷ Cephe konusunda iki yanlış görüş vardır: biri, cephenin kendiliğinden kurulacağını düşürmek ve diğeri, sadece subjektif arzularla cepheyi kurmanın mümkün olduğu. Cephenin kurulması için, hem objektif şartların ve hem de subjektif şartların, aynı zamanda ikisinin de mevcut olması gerekir.

Cephe'nin İlkeleri

Halk kategorisine giren sosyal tabakaların toplumda büyük bir güç oluşturduğu Kürdistan'da proleteryanın bu güçleri arkasına almadan, yalnız başına devrimci hareketi zafere ulaştırması olanaksızdır. Sınıf mücadelesinde proleterya kendini güçlendirmek ve kendi sınıf mücadelesini kazanmak için, diğer emekçi tabakalarla bir birlik oluşturmak ve onları kendi sınıf savaşı için mücadeleye sürüklemek zorundadır. Kürt proleteryası için bu hayati bir önem kazanır. Yalnız bu cephe, ne olduğu belirsiz ve ilkesiz bir birlik değildir. Cephe'yi sadece kuru bir kitle kalabalığı güçlü hale getirmez. Her konuda olduğu gibi, Cephe'nin de temel ilkeleri vardır ve bu ilkeler yok olduğunda Cephe'de cephe olmaktan çıkar. Devrimci Cephe'yi devrimci Cephe yapan şey, onun devrimci ilkelelidir. Ve cephenin karakteri, amacı cephenin sınıfsal

¹⁷W.İ.Lenin, Birlik Üzerine. (Almanca Baskı). Lenin Eserler, Cilt 20. Dietz Verlag Berlin

karakterleri ve temel ilkeleri tarafından belirlenir.

Cephe'nin temel ilkeleri, cepheye katılan sınıf ve sosyal tabakaların yani değişik sınıf ve sosyal tabakaları temsil eden, onların temsilcileri olarak cepheye katılan örgüt ve partilerin uymak zorunda olduğu, cephe kanunlarıdır. Cephe'nin nasıl bir cephe olduğu da bu cephe kanunu-ilkeleri tarafından belirlenir. Komünistler, hiç bir zaman "ilkesiz" ve ne bahasına olursa birlik" görüşünü kabul etmezler. Thaelmann şöyle der; "Biz komünistler, "her ne bahasına olursa olsun birlik" istemiyoruz; çünkü, "ne bahasına olursa birlik" durumunda mücadelenin karakteri qizlermiş olur ve yalnız yanıltmalara hizmet eder."¹⁸ Devrimciler, devrimci ilkelere sahip devrimci bir cephe'yi savunurlar. Devrimci Cephe'nin temel ilkeleri şunlardır:

Birlik ve Mücadele

Cephe iki yönlü bir şeydir, bir yanında birlik ve diğer yanında ideolojik mücadele. Bu nedenle yalnız birlikten, yani aynı zamanda ideolojik mücadeleyide kapsamıyan bir birlikten oluşan, bir cephe olmadığı gibi, aynı şekilde, yalnız ideolojik mücadeleden oluşan, hiç bir uzlaşmayı kabul etmeyen, bir cephede yoktur. Cephe, yalnız ideolojik mücadele veya yalnız birlik, demek değildir. Cephe bir ucunda ideolojik mücadelenin ve diğer ucunda ortak mücadelenin olduğu, bir birliktir. Cephe, değişik örgüt ve partiler arasında ideolojik mücadelenin ve değişik örgütlerin-partilerin burjuvaziye karşı ortak mücadelesinin diyalektik bütünlüğüdür. Devrimci Cephe'de bunlardan biri olmadan diğeri olmaz. Çünkü, ikisi diyalektik bir bütünlük şeklinde vardır. Mao, bunu çok güzel olarak şöyle formüle ediyor; "Mücadelesiz birlik -Einheit ohne Kampf- görüşü sağ ve birliksiz mücadele -Kampf ohne Einheit- görüşüde "sol" bir

¹⁸Ernst Thaelmann, Reden und Aufsätze (Konuşma ve Yazılar) Verlag Rote Fahne

hatadır. Biz, hem birlik ve hemde mücadele politikasını önerdik."¹⁹

İdeolojik Öncülük

Cephenin proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesine hizmet etmesi için, işçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde olması gerekir. Cephe'de söz konusu olan şey, ideolojik birlik olmadığı gibi, ideolojik uzlaşmada değil. İdeolojik uzlaşma Cepheyi zayıflatır. Cephede tek bir ideolojinin birliğinin olduğu söylenemez, çünkü, bu ancak bir partide söz konusudur. Oysa cephe bir parti değil, yalnız her hangi bir ideolojinin öncülüğünde olmayan bir cephe yoktur. İki ideoloji vardır: Proleterya ideolojisi ve burjuva ideolojisi. Bunun dışında üçüncü veya orta diye bir ideoloji yok. Bir cephe ya proleterya ideolojisinin ya da burjuva ideolojisinin öncülüğü altındadır. Cephe'nin karakteri ve kime hizmet ettiği de ideolojik öncülük tarafından belirlenir. Komünist ideolojinin öncülüğünde olan cephe emekçi halka hizmet eder, ama burjuva ideolojisinin öncülüğünde olan bir cephe de yalnız burjuvaziye hizmet eder.

"Bizleri birbirinden ayıran noktalar üzerinde değil, yalnız bizleri birbirine yakınlaştıran noktalar üzerinde duralım" şeklinde Cephe kurma anlayışı temelden yanlıştır. "Ayrılık noktaları üzerinde değil, yalnız ortak noktalar üzerinde duralım" görüşü, ideolojik mücadeleden vazgeçme ve ideolojik mücadelenin yerine ideolojik uzlaşmayı koymak demektir. Ayrılık noktaları üzerinde durmak gerekir. Çünkü, ayrılık noktaları üzerinde durmama, Cephede zararlı görüşlerin gelişmesine, burjuva ideolojisinin cephe içine sızarak geniş taban etmesine hizmet eder. Devrimci cephe anlayışına göre; bir yandan ayrılık noktaları ve diğer yandan ortak noktalar üzerinde durmaktır yani hem ayrılık noktaları ve hem de ortak

¹⁹Mao Tsetung, Ausgewählte Werke (Seçme Eserler) Cilt 5. Yabancı Lisanlı Eserler İçin Yayınevi. Pekin.

noktaları. Ortak noktalar üzerinde durulmadığı zaman cephe kurulamaz, ve ayrılık noktaları üzerinde durulmadığı zaman da ideolojik mücadele olmaz. Ayrılık noktaları üzerinde durulmadığı zaman ideolojik mücadele ve ideolojik öncülük zayıflar. Oysa devrimci bir cephenin temel ilkelerinden biri de, Cephenin işçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde yani Komünist Partisi yönetiminde olmasıdır. Bu da ideolojik uzlaşma ile değil, tersine ideolojik mücadele ile olur.

Halk İktidarı

Amaçsız ve hedefsiz hiç bir şeyin olmadığı gibi, amaçsız ve hedefsiz bir cephe de yoktur. Ohalde, Kürdistan'da kurulacak olan cephenin amaç ve hedefi nedir? Sınıf mücadelesinde cephe amaç değil, araçtır. Devrimciler için cephe, proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesine hizmet eden bir araçtır. Cephe sömürgeci burjuva devletini yıkmaya ve onun yerine proleterya devletini kurma aracıdır. Cephe'nin amacı ve hedefi, sömürgeci burjuva devletinin yerine sömürgeci burjuva devletinin başka bir yönetim şeklini getirmek değildir. Bu nedenle Cephede sorun: sömürgeci burjuva devletinin hangi yönetim şekli? şeklinde değildir. Cephede sorun: faşizm mi yoksa burjuva demokrasisi mi? şeklinde değildir. Cephenin amacı faşizmi yıkmaktır. Ama faşizmin yerine burjuva demokrasisini getirmekle faşizm yıkılmaz. Çünkü, burjuva demokrasisi burjuva diktatörlüğünün bir yönetim şeklidir ve burjuva devleti varoldukça faşizm yok olmaz.

Thaelmann şöyle der; "Faşizme karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeledir. Biz şunu diyoruz: Kim ki, gerçekten faşizme karşı mücadele etmek istiyorsa; o zaman, o hiç bir zaman kitleye burjuva demokrasisini ilerici diye yutturmamalı, kitleye demokrasi ve faşizmin birbirlerine kaşı olan iki ayrı sistem olduğu ve bunlardan birini yenmenin diğerini savunmak ile mümkün olduğu şeklindeki yalanı söylememelidir; tersine, o, açıkça şunu söylemeli, Faşizme karşı mücadele, kapitalizme karşı olan müca-

dele, proleterya sınıf mücadelidir."20 Cephede sorunu, faşizm mi yoksa burjuva demokrasisi mi? şeklinde koymak, sömürgeci burjuva devletine karşı olan mücadeleyi, burjuva devletinin bir yönetim şekli (faşizmin) yerine, burjuva devletinin başka bir yönetim şeklini (burjuva demokrasisini) getirmek mücadelesine indirgemek demektir. Bu ise faşizme karşı mücadele değil, tersine modernce ve maskeli faşizmi savunmak demektir.

Cephede sorunu: faşizm mi yoksa burjuva demokrasisi mi? şeklinde koymak bir burjuva anlayışıdır ve yalnız burjuvaziye-burjuva düzenin devam etmesine hizmet eder. Komünistler için cephede sorunu bu şekilde koyarak, cepheyi burjuvazi için bir cephe durumuna getirmek şeklinde değildir. Komünistler için sephede sorun: Sömürgeci burjuvazinin diktatörlüğü mü yoksa Proleterya Diktatörlüğü mü? şeklindedir. Çünkü devrimci cephe, burjuva devletini yıkmak ve onun yerine proleterya devletini-proleterya devletinin bir yönetim şekli olan Halk İktidarı'nı kurulmasına hizmet eder. Ve Devrimci Cephe'de sorun; yalnız ve yalnız burjuva diktatörlüğü mü yoksa proleterya diktatörlüğü mü? şeklindedir. Komünistler için cephe, Komünist Devrim'i yapmada bir araçtır. Ve araç amaca varmak için vardır. Amaca varmaya hizmet etmeyen bir araç yanlışdır. Her araç, aracı olduğu amacın hedefine ulaşmasına hizmet eder. Aksi halde onun aracı olmaktan çıkar.

Kimlerle Cephe

Cephe bir ortaklıktır, ama bu ortaklığa kimlerle girilir ve kimlerle girilmez? Her kesle cepheye girilir mi? Aralarında antagonist çelişkinin olduğu görüşler olduğu gibi, aralarında antagonist çelişkinin olmadığı görüşlerde vardır. Burjuvaziye hizmet eden görüşler var, proleteryaya hizmet eden görüşler var. İşçi sınıfı ile

²⁰Ernst Thaelmann, Reden und Aufsätze (Konuşma ve Yazılar) Verlag Rote Fahne

aralarında antagonist çelişkinin olduğu sınıflar ve bu sınıfları temsil eden örgüt ve partileri ile cephe kurulmaz. Başka bir deyişle, sömürgeci Türk burjuvazisi, Kürt feodalleri ve burjuvazisi ile onları temsil eden değişik örgüt ve partilerle cephe kurulamaz. Sömürgeci burjuva sınıfının tekelci olmayan katmanlarıyla, sömürgeci burjuva sınıfının orta ve küçük burjuva gibi kategorileriyle ve burjuva "sol"cularının deyimiyle "liberal ve reformcu burjuvazinin partileri" ile Cephe kurulmaz. Çünkü, bu doğanın-eşyanın kanununa aykırıdır. Aynı şekilde Kürt feodalleri ve burjuvazisiyle de, burjuva "sol"cularının deyimiyle "Kürt feodalleri ve burjuvazisinin bazı kesimleriyle"de cephe kurulmaz. İşçi sınıfı düşmanları ile cephe olmaz.

Lenin şöyle der; "Birlik büyük bir şey ve slogandır. Ama işçilerin çıkarı marxistlerin yönetiminde olan bir birliği gerektiriyor, yoksa marxistlerin, marxizmin düşmanları ve onu saptıranlarla birliğini değil."²¹ Demek ki, marxizmin, komünizmin düşmanları ile cepheye girilmez. Burjuvazinin değişik örgüt ve partileri ile Cepheye gidilmez. Cephe, emekçi halka düşman olan, onu ezen ve sömüren sınıfların değişik kategorileri ile birleşmek değil, tersine, halk kategorisine giren sınıf ve sosyal tabakalarla ortak düşmana karşı ortak mücadeledir. Kürdistan'da kurulan Devrimci Cephe'de sömürgeci burjuvazinin orta burjuvazi ve küçük burjuvazi gibi tekelci olmayan kategorileri, Kürt feodal ve burjuva sınıfının bazı kesimleri yer almaz. Burjuva "sol"cularının deyimiyle sömürgeci burjuvazinin "liberal ve reformcu kanadını temsil eden örgüt ve partilerle" bir birlik kurulamaz.

Cepheye kimler girer? sorusunun cevabına gelince. Devrimci Cepheye halk kapsamına giren sınıf ve sosyal tabakalar girer ve bunlarda şunlardır: İşçi sınıfı, şehir küçük meta üreticileri, kır küçük meta üreticileri, aydınlar, müstahdemler. Bu sınıf ve sosyal tabakalar

²¹W.İ.Lenin, Einheit (Birlik), Almanca Baskı. Eserler Cilt 20. Dietz Verlag Berlin.

halk kategorisine girerler ve çıkarları arasında antagonist çelişki yoktur. İşçi sınıfı, küçük meta üreticileri, müstahdem ve aydınlar toplumda egemenlik altında olan, ezilen ve sömürülen sınıf ve sosyal tabakalar durumundadırlar. Bu nedenle bunların nihai amaçları birdir, hepsinin mevcut sömürü düzenin yıkılmasında ortak çıkarı vardır. Çünkü, sömürü düzenin yıkılması onların baskı, ezilme ve sömürüden kurtulmaları demektir. Devrimci Cepheye sadece Halk kapsamına giren (İşçi sınıfı, köylüler, küçük meta üreticileri, aydınlar ve müstahdemler) sınıf ve sosyal tabakalar girer. Böylece sömürgeci burjuvazi (Burjuva sınıfının tekelci ve tekelci olmayan kategorileri), Kürt feodalleri ve Kürt burjuvazisi (ulusal burjuvazide dahil) Cepheye girmez.

İdeolojik Mücadele

Cephe, antagonist sınıflı ve sömürge burjuvazinin toprakları üzerinde kurulur. Böylece cephe bizzat toplumun içinde yer alıyor. Bu ne demektir? Burjuvazi kendi çıkarı gereği bu birliği bozmak ister. Sömürgeci burjuvazi, Kürt feodalleri ve burjuvazisi, oluşan Cepheyi kendi ideolojisinin öncülüğü altına almak, kendilerini temsil eden "sol" maskeli partisinin yönetimi altına almak, Cephede komünist ideolojinin gelişmesini engellemek, Cepheyi asıl amacından saptırmak, proleterya için cephe yerine burjuvazi için cepheyi koymak için mücadele eder. Bunun için Kürt ve sömürgeci egemen sınıf cepheyi içten parçalamaya, cephede liberal, uzlaşıcı ve reformcu görüşleri yaymaya çalışır. Tüm bunların önüne geçmek, burjuva ideolojisinin değişik görüşlerinin cephede gelişmesini engellemek ve cephe içinde geniş taban edinmesine mani olmak için tek yol: ideolojik mücadeledir. İdeolojik mücadele güçlü bir şekilde verildiği zaman, marxizme-işçi sınıfına düşman görüşlerin cephenin saflarında yayılması ve güçlü hale gelmesi zorlaşır. Onun için İdeolojik mücadele verilmeli.

Cephe sınıflar arası uzlaşma değil, sınıflar arası mücadeledir. Bu nedenle "sol" maskeli burjuva örgüt ve

partilerinin savundukları gibi sömürgeci burjuvazinin "liberal ve reformcu kanadıyla" ve Kürt feodallerinin bir kesimi, Kürt Ulusal burjuvazisi ile bir cephe kurulmaz. Kurulan Devrimci Cepheye bunlar alınmaz. Çünkü, Cepheye sömürgeci burjuvazinin "liberal ve reformcu kanadı"nın, Kürt feodallerinin bir kesiminin ve Kürt ulusal (milli) burjuvazisinin alınması, bunlara karşı sınıf uzlaşmasına gitmek ve onlara karşı mücadele etmemek anlamına gelir. Bu ise devrimci bir görüş değil, reformcu bir burjuva görüşüdür, özünde sınıf uzlaşması görüşüdür.

Sonuç:

Böylece Devrimci Cephe'nin kavramının tam anlamına geliyoruz: Devrimci Cephe: İşçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde, Komünist Partisi yönetiminde, proleterya devletini kurmak amacıyla, aralarında antagonist gelişkinin olmadığı ve halk kategorisine giren sınıf ve tabakalar arasında oluşan bir birliktir.

Bazı Öneriler

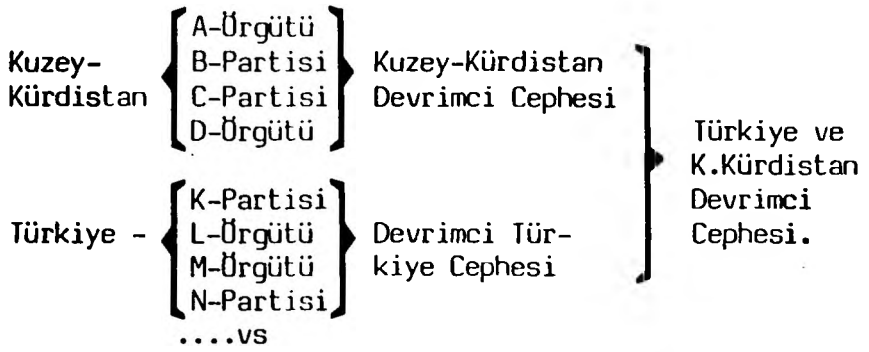
Kürdistan dört parçaya bölünmüş ve her parçası değişik ülkelerin işgali altında olan sömürge bir ülkedir. Kürdistan'ın bu özgül konumları, klasik tip sömürge olması, dört parçaya bölünüşü ve her parçanın değişik ülkelerin sömürgesi olması konumu, cephe sorununda hesaba katılmak zorundadır. Kürdistan'ın mevcut tarihi aşamada içinde bulunduğu nesnel konumundan dolayı: a) Kürdistan'ın her parçasının kendisi içinde, b) dört parçanın kendisi arasında ve c) her parça ile bu parçanın sömürgesi olduğu sömürgeci ülke arasında ilişki vardır. Ürgütlenme konusu olduğu gibi, Cephe konusu da bu perspektif altında görülmelidir. Kürdistan dört parçaya ayrılmış ve her parçası değişik ülkelerin sömürgesi durumunda olan bir ülke olduğu için, ülkenin dört parça arasında ilişki, parçalar ile sömürgesi olduğu sömürgeci ülke arasındaki ilişki ve her parçanın kendi iç sorunu gibi sorunları vardır. Bu sorunlar objektif olarak Cephe sorununa da yansır. Bu sorunların Cephe sorununda yansması şu demek:

1. Her Parça ile Sömürgeci Ülke

Burda, Cephe sorununda söz konusu olan şey, Kürdistan'ın her parçası ile bu parçanın sömürgeci olduğu sömürgeci ülkeyi ilgilendiren cephedir. Şurası nesnel bir gerçektir ki, Sömürgeci ülkede olan her gelişme direkt olarak Kürdistan'ı ve tersine Kürdistan'da da olan her gelişmede direkt olarak sömürgeci ülkeyi ilgilendirir. Kürdistan'da gelişen devrimci bir hareket sömürgeci ülkede devrimci hareketin gelişmesine ve sömürgeci ülkede gelişen hareket de Kürdistan'daki devrimci hareketin gelişmesine hizmet eder. Her iki ülkedeki hareketlerin durumları direkt olarak birbirine bağlıdır. Bu ise Kürdistan'da ve sömürgeci ülkelerde kurulacak cephelerin birbirini direkt ilgilendirdiklerinden başka bir şey değildir. Kürdistan'ın her parçası ile bu parçaların sömürgeci oldukları sömürgeci ülke arasındaki Cephe sorununun iki yoldan çözüme ulaşması mümkündür:

a) Cephelerin Cephesi

Bu cephe, her parçada kurulan cephe ile bu parçayı sömürgeleştiren sömürgeci ülkede kurulan cephe arasındaki cephedir. Bunu Kuzey-Kürdistan yani Türkiye-Kürdistan'ı ile Türkiye örneğinde açıklayalım. Bir yandan Kuzey-Kürdistan'daki örgüt ve partiler kendi aralarında bir Cephe kurarlar, örneğin Kuzey-Kürdistan Devrimci Cephesi ve diğer yandan Türkiyedeki çeşitli örgüt ve partiler kendi aralarında bir cephe kurarlar, Devrimci Türkiye Cephesi. Bu ilk adımdan sonra ikinci adım atılacak ve Kuzey-Kürdistan Devrimci Cephesi ile Devrimci Türkiye Cephe'si arasında bir Cephe oluşturulacak, örneğin Türkiye ve K.Kürdistan Devrimci Cephesi. Bu cephe oluşumunda önce Kuzey-Kürdistan'da çeşitli Kürt örgütleri-partileri kendi aralarında K.Kürdistan Devrimci Cephe'sini kurarlar ve Türkiye'de çeşitli örgüt-partiler kendi aralarında bir Cephe yani Devrimci Türkiye Cephe'sini kurarlar ve sonra bu iki cephe arasında bir Cephe kurulacak.

b) Ortak Cephe

Bu cephe, her parça ile bu parçanın sömürgesi olduğu sömürgeci ülkenin örgüt ve partileri arasında ortak kurulan bir cephedir. Kuzey-Kürdistan ve Türkiye örneğimizde bu şu demektir: Kuzey-Kürdistan'da halk kategorisine giren sınıf ve sosyal tabakalar yani onları temsil eden çeşitli örgüt ve partiler ile Türkiye de halk kategorisine giren sınıf ve sosyal tabakaları temsil eden örgüt ve partiler arasında direkt olarak ortak bir Cephenin, Türkiye ve Kuzey Kürdistan Devrimci Cephe'sinin kurulması. Bu cephe yönteminde, Kuzey-Kürdistan'da varolan çeşitli örgüt ve partiler ile Türkiye'de mevcut olan değişik örgüt ve partiler arasındaki ilişki, bu ülkelerde kurulan cephe aracılığıyla değil, tersine direkt olarak gerçekleşiyor. Şema halinde gösterirsek bu cephe şöyle oluşuyor:

Türkiye ve Kuzey Kürdistan Devrimci Cephesi

A-Kürt	K-Türk	C-Kürt	N-Türk	D-Kürt	L-Türk	B-Kürt
Örgütü	Örgütü	Örgütü	Örgütü	Örgütü	Örgütü	Örgütü

Burda her ülkede önce ayrı ayrı Cepheler kurulmuyor, başka bir deyişle bu yöntemde önce her ülkede ayrı ayrı cepheler kurulduktan sonra bu değişik iki cephe arasında bir cephe kurulmuyor. Bu cephe yönteminde, Türkiye dev-

letin sınırları içinde Kuzey-Kürdistan'da ve Türkiye'de mevcut olan değişik örgüt ve partiler arasında ortak bir cephe kuruluyor. Cephenin bu şekilde oluşması halinde, Kürt, Türk ve diğer azınlık proleteryanının ortak örgütlenmesi de daha da kolaylaşır. Bu cephenin kurulmasıyla değişik ulustan proleteryanın sınıf dayanışması daha da güçlenir ve milliyetçi örgütlenmeler, proleteryanı milliyetlere göre örgütleyerek devrimci hareketi zayıf düşürmeleri de daha zorlaşır. Ve burda güven sorunu, ortak örgütlenmede de olduğu gibi temel-belirleyici bir rol oynar. Bu güven dürüstçe ve gerçekçiye yaratılmadan, olmadan dürüst-ciddi bir cephe de oluşmaz.

2. Dört Parçada

Kürdistan dört parçaya parçalanmış sömürge bir ülkedir. Her dört parça bir birine sınırdır, parçalar arasında yabancı ülkelerin toprakları yoktur. Kürdistan'ın dört parçası arasında sıkı bir ilişki vardır. Her parçadaki hareketin durumu diğer parçaları direkt olarak ilgilendirir. Kürdistan genelinde her parçanın sorunu aynı zamanda genelde Kürdistan'ın bir iç sorunu sayılır. Ve bu durum direkt olarak cephe sorununa da yansır. Dört parçanın cephelerinin cephesi şu demek: Her dört parçada kurulan cepheler kendi aralarında ortak bir cephe kuracak. Önce her parça kendi içinde bir cephe kuracak ve ondan sonra her dört parçada kurulan cepheler kendi aralarında bir cephe kuracak.

Kuzey-Kürdistan'da (Türkiye-Kürdistan'ı) mevcut olan değişik örgüt ve partiler kendi aralarında Kuzey-Kürdistan Devrimci Cephesini kurarlar, Güney-Kürdistan'da (İrak Kürdistan'ı) ki değişik örgüt ve partiler kendi aralarında Güney-Kürdistan Devrimci Cephesi'ni oluşturur, Suriye-Kürdistan'ın da Devrimci bir Cephe kurulacak ve aynı şekilde Doğu-Kürdistan'da (İran-Kürdistan'ı) varolan değişik örgüt ve partilerde kendi aralarında Doğu-Kürdistan Devrimci Cephe'sini kurar. Ve bu ilk adımdan sonra ikinci adım olarak, bu her dört parçada

kurulan dört cephe kendi arasında Kürdistan Devrimci Cephesini kurar. Şema şeklinde bunu gösterirsek şöyle olur:

Kuzey-Kürdistan Devrimci Cephesi	}	KÜRDİSTAN DEVİRİMCİ CEPHE'Sİ
Güney-Kürdistan Devrimci Cephesi		
Doğu -Kürdistan Devrimci Cephesi		
Batı -Kürdistan Devrimci Cephesi		

Bizce Kürdistan'da bu şekilde bir cephenin kurulması olanaklı ve zorunludur. Kürdistan Devrimci Cephesi her parça için güçlü bir dayanak sayılır.

3. Tek Cephe

Bu cephe şeklinde söz konusu olan şey, Kürdistan'ın dört parçasında varolan çeşitli örgüt ve partilerin direkt olarak aralarında bir cephe, Kürdistan Devrimci Cephesi'ni kurmalarıdır. Bu yöntemde, her parça önce kendi içinde bir cephe kurduktan sonra genel cephenin kurulmasına gidilmiyor. Tek cephe yönteminde, dört parçada mevcut olan değişik örgüt ve partiler kendi aralarında direkt olarak Kürdistan genelinde bir Cephe, Kürdistan Devrimci Cephe'sini-kurur ve bu cephe dört parçanın da cephesi sayılır. Bunu bir şema ile gösterirsek şöyle olur:

Kuzey-Kürdistan'da mevcut örgütler	}	KÜRDİSTAN DEVİRİMCİ CEPHE'Sİ
Güney-Kürdistan'da mevcut örgütler		
Doğu -Kürdistan'da mevcut örgütler		
Batı -Kürdistan'da mevcut örgütler		

Tek cephe yönteminde Kürdistan Devrimci Cephe'si her parçada bir cephe kurulduktan sonra, her parçada kurulan

cephelerin aracıyla gerçekleşmiyor. Bu cephe, direkt olarak Kürdistan'ın dört parçasında mevcut bulunan çeşitli örgüt ve partiler arasında kurulur.

Sonuç olarak Cephe konusunda şunu söyleyebiliriz: tüm bu cephe şekilleri mümkün ve olanaklıdır. Ama bu cephe şekillerinin hepsi aynı derecede olanaklı ve mümkün değil. Bu nedenle burda sorun, bunlardan hangisi daha da olanaklıdır, objektif ve subjektif olarak bunlardan hangisi daha fazla olanaklıdır? şeklindedir. Çünkü, tüm bu cephe şekillerinin hepsinin de aynı derecede olanaklı olması mümkün değil, mutlaka bunlardan biri temel ve belirleyicidir. İşte sorun bu temel olanı bulmaktır. Cephe'nin kurulmasında sadece mümkün olandan hareket etmek yetmez. Cephe kurma sorununda, istenilenden değil, objektif ve subjektif olarak mevcut aşamada var olandan hareket etmek gerekir.

Komünist Dünya Sistemi Sorunu

Kapitalizmden komünizme geçiş çağında sınıf mücadelesi iki alanda gelişiyor. Bunlardan biri, dünya genelinde Komünist Dünya Sistemi ile kapitalist dünya sistemi arasındaki sınıf mücadelesi ve diğeri kapitalist dünya sistemi ülkelerinde proleterya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesidir. Bu ikincisine sömürgelerdeki kurtuluş hareketlerini de eklemek gerekir. Komünist Dünya Sistemi ile Kapitalist Dünya Sistemi arasındaki mücadele egemen proleterya ile egemen burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesidir. Komünist ülkeler ile kapitalist ülkeler arasındaki sınıf mücadelesi, sınıf mücadelesinin yeni şartlarda devamıdır. Bu mücadele yeni tip bir sınıf mücadelesidir. Sorunu bir bütün olarak ele aldığımızda, Çağımızda Proleterya Sınıf Mücadelesi, Komünist Dünya Sistemi'nin Kapitalist Dünya Sistemine yani egemen proleteryanın egemen burjuvaziye karşı olan mücadelesi, kapitalist dünya sistemi ülkelerinde ezilen proleteryanın egemen burjuvaziye karşı olan mücadelesi ve sömürgelerdeki devrimci kurtuluş hareketlerinden oluşur. Ve bunlar arasında diyalektik bir bütün vardır, bunlar birbirlerini olumlu veya olumsuz yönde etkilerler.

Komünist Dünya Sistemi'nin kapitalist dünya sistemine karşı olan mücadelesi geliştikçe Kürdistan'daki devrimci kurtuluş hareketinin zaferi kolaylaşır. Kapitalist Dünya Sistemi içindeki her ülkede varolan proleterya sınıf mücadelesi, kapitalist dünya sistemine karşı olan Komünist Dünya Sistemi Mücadelesinin bir parçasıdır. Kürdistan'da verilen devrimci kurtuluş mücadelesi, Komünist dünya sistemi'nin kapitalist dünya sistemi'ne karşı verdiği proleterya sınıf mücadelesinin bir parçasıdır ve ikisi diyalektik bir bütünlük oluşturuyor. Bu demektir ki, dünya genelinde Komünist Dünya Sistemi ile Kapitalist Dünya sistemi arasındaki sınıf mücadelesinde burjuvaziye hizmet eden bir örgüt veya parti Kürdistan özelinde Kürt halkına hizmet etmez, tersine yalnız burjuvaziye hizmet eder. Bir örgüt ve partinin Kürdistan özelinde Kürt proleteryasına ve diğer emeçi kitlelerine hizmet etmesi, gerçek anlamda Komünist bir örgüt veya Parti olması için, dünya genelinde olan sınıf mücadelesinde komünist ülkelerin yanında yer alması ve bu ülkeleri savunması gerekir.

O halde, Kürdistan özelinde Komünist bir örgüt veya parti olmanın, Kürt halkına hizmet etmenin temel bir şartıda Komünist Dünya sistemi'ni-Komünist ülkeleri-savunmaktır. Her ne şekilde ve hangi maske altında olursa olsun komünist ülkelere karşı olan, komünist ülkeler aleyhine propaganda yapan, bu ülkeleri "modern revizyonist", "sosyal-emperyalist"...vs gibi gösteren her örgüt ve parti, dünya genelinde olan sınıf mücadelesinde burjuva sınıf mücadelesinin yanında yer alır ve yalnız uluslararası sermayeye hizmet eder. Böyle bir örgüt Kürt emekçilerine hizmet etmez. Böyle bir örgüt yalnız burjuvaziye hizmet eder.

Aynı şekilde Kürdistan özelinde Kürt proleteryasına ve diğer emeçi halkına hizmet etmeyen, tersine politikasıyla Kürt egemen sınıfına hizmet eden bir örgüt veya parti ve onun verdiği bir "kurtuluş hareketi" de dünya genelinde verilen sınıf mücadelesinde proleterya sınıf mücadelesine hizmet etmez, tersine yalnız burjuva sınıf mücadelesine hizmet eder. Kürdistan'da özeld proleterya sınıf mücadelesine hizmet etmeyen her örgüt ve parti,

dünya genelinde Komünist Dünya Sistemi ile Kapitalist Dünya arasındaki sınıf mücadelesinde, burjuvazinin yanında yer alır ve ona hizmet eder. Dünya genelinde verilen sınıf mücadelesinde proleterya sınıf mücadelesinin yanında yani Komünist Dünya Sistemi'nin saflarında yer almanın temel bir şartı da, Kürdistan özelinde proleterya kurtuluş hareketine hizmet etmektir. Kürt Komünistlerin görevi, dünya genelinde verilen sınıf mücadelesinde Komünist Dünya Sistemi'nin yanında yer almak, komünist ülkeleri savunmak, Kürt emekçileri arasında komünist ülkelerin lehinde propaganda etmek, komünist dünya sistemi-komünist ülkeler aleyhindeki görüşlere karşı mücadele etmektir. Bu görevin ihmali burjuvaziye hizmete götürür.

Emperyalizmin, sömürgeci burjuvazinin ve egemen Kürt sınıfın amacı Kürdistan'daki proleterya sınıf mücadelesini dünya genelindeki proleterya sınıf mücadelesinden koparmak, uluslar arası temel ittifakından-Komünist Dünya Sistemi'nden-koparmak ve yalnız başına bırakarak kendi kontrolü altına almaktır. Burjuvazinin taktiklerinden biri de anti-komünist görüşü Kürt halkı arasında komünist ülkelere karşı propaganda şeklinde yapmaktır. "Sosyal-emperyalizm", "modern-revizyonizm" ve "opportunist klik yönetim", "yeni tip sosyalizm"...vs gibi görüşler anti-komünizmin ve anti-komünizmi yaymanın değişik yöntemleridir. "Sosyal-emperyalizm", modern revizyonizm", "opportunist klik yönetimi", "yeni tip sosyalizm" ve "İşçi bürokrasisi" gibi görüşleri savunan "sol" maskeli burjuva örgüt ve partilerin amacı, bir yandan bu şekilde anti-komünizmi yaymak ve diğer yandan Kürdistan devrimci hareketini Komünist Dünya Sistemi'nden koparmaktır.

Bu nedenle Kürt komünistlerin görevi, "sosyal-emperyalizm", "işçi bürokrasisi", "modern revizyonizm" ve "yeni tip sosyalizm" gibi anti-komünist yani burjuva görüşlerine karşı mücadele etmektir. Kürdistan'ın devrimci mücadelesinde sadece Kürdistan özelindeki devrimci hareketi görmek ama geneldeki proleterya sınıf mücadelesini görmemek yanlıştır. Aynı şekilde, sadece dünya genelindeki proleterya sınıf mücadelesini görmek ama

buna karşılık Kürdistan özelindeki proleterya sınıf mücadelesini görmemek de yanlıştır. Dünya genelinde proleterya sınıf mücadelesine-Komünist Dünya Sistemi'ne ve Komünist Ülkelere karşı olan ve zarar veren her mücadele aynı zamanda Kürdistan'daki proleterya sınıf mücadelesine de karşıdır ve zarar verir. Bunun gibi, Kürdistan özelindeki proleterya sınıf mücadelesine karşı olan ve ona zarar veren her hareket aynı zamanda dünya genelindeki proleterya sınıf mücadelesine-Komünist Ülkelere de zarar verir. Çünkü özel ile genel, parça ile bütün diyalektik bir bütünlük oluşturur.

Kürt Feodalleri ve Burjuvazisinin

Taktiği

Kürt egemen sınıfı direkt olarak sömürgeci burjuvazi ile ittifak halindedir, bunlar arasında antagonist çelişki yoktur. Kürt egemen sınıfların hizmetindeki silahlı güçler sömürgeci burjuvazinin de hizmetindedir. Ve aynı şekilde sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'daki tüm kurum ve kuruluşları, kanunu, polisi, jandarması ve memurları Kürt feodalleri ve burjuvazisinin hizmetindedir. Bu sınıfın taktiği Kürdistan'da kurtuluş hareketleri engellemek ve kurtuluş hareketini parçalamak için sömürgeci burjuvazi ile ittifak kurmaktır. Dr. Şıvan şöyle diyor; "Kürt ihtilalinin bir Silahlı Direnme Hareketi şeklinde başlaması ile birlikte, bu feodal şeflerden bir kısmı, şahsi menfaatlarını ve güvenliklerini tehlikeye sokmamak nedeniyle, olayların gelişmesini beklerken, asıl büyükleri ve tesirli olanları, hükümetin geniş para ve maddi desteğiyle silahlandırılmışlar ve Caş adıyla anılan hiyanet gurubları halinde organize ettirilerek hükümet askerlerinin saffında, Kürdistan

ihtilalcilerine saldırtılmışlardır."22

Kürt feodalleri ve burjuvazisinin isteğine karşı, onların iradesinin dışında Kürt emekçileri uyanıyor, bilinçleniyor, sömürgeci egemenliğin baskı ve zulmüne karşı baş kaldırıyor ve kurtuluş hareketi ortaya çıkıyor. Kürt emekçilerinin uyanmasıyla, sömürgeciliğe karşı isyana geçmesiyle, anti-sömürgeci bilincin gelişmesiyle birlikte, başka bir deyişle feodal ve burjuvazinin iradesi dışında ve istememelerine rağmen Kürt emekçileri arasında ulusal bilinç gelişmeye başlar ve kurtuluş hareketi kendini gösterdiği zaman egemen Kürt feodal ve burjuvazinin taktiği iki yönde gelişir. Birincisi; sömürgeci burjuvazi ile ittifak kurarak gelişen kurtuluş hareketini parçalamak ve ikincisi; gelişen hareketi kendi kontrolü altına almak. Ve o bu iki taktiği devrimci hareketi parçalamak için yapar.

Kontrolü Altına Almak

Kürt egemen sınıfları için temel sorun, Kürt emekçileri arasında sınıf bilincinin gelişmesi, Kürt emekçilerinin Komünist Partisi yönetiminde örgütlenmesi ve Kürdistan'da devrimci bir kurtuluş hareketinin gelişmesi, tehlikesidir. Çünkü, bu onun için Kürdistan'daki egemenliğini tamamen kaybetmesi demektir. Devrimci Kurtuluş Hareketi ile hareket amacına vardığı zaman Kürdistan'da bir Halk İktidar'ı kurulur. Halk İktidarı'nın kurulması, Kürt egemen sınıflarının egemenliğinin son bulması ve onların egemenlik altına alınması demektir. İşte bu

²²Dr. Şıvan, Kürt Millet Hareketleri ve Irak'ta Kürdistan İhtilali.

nedenden dolayı, Kürt feodalleri ve burjuvazisi, Kürdistan'da proleterya sınıf mücadelesi temelinde komünist bir kurtuluş hareketinin gelişmesini engellemek ve kurtuluş hareketini kendi kontrolü altına almak için harekete geçer. Ve burda uyguladığı taktik, Ulusal sloganlara sarılmaktır ve böylece sınıfsal sorunu göz ardı etmektedir.

Devrimci kurtuluş hareketinin gelişmesini engellemek ve hareketi kendi egemenliği altına almak için Kürt egemen sınıfı kendi yönetiminde ve kendisi için ulusal bir hareket yaratmaya çalışır. Stalin şöyle der; "Burjuvazi, ulusal harekete proleteryaıda sürükleyebilmekte ve ozaman ulusal hareket görünüşte, ama yalnız görünüşte, bir "genel halk hareketi" karakterini kazanmaktadır. Ama bu hareket, özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımakta ve her şeyden önce burjuvazi için yararlı ve onun tarafından özlenilir bir hareket olmaktadır..Ezilen ulusun... sıkıştırılan burjuvazisi, elbette harekete geçer. "Kendi halkına" baş vurur ve kendi sorununu tüm halkın sorunuymuş gibi göstererek avaz avaz "vatani" yardıma çağırmaya başlar. Kendi yararına bir ordu toplar. Ve halk onun bayrağı yöresinde toplanır...Ulusal hareket işte böyle başlar."²³ Sınıfsal sorunu gözardı etmek isteyen Kürt egemen sınıfı ulusal sloganlara sarılır, Sömürgeci burjuvaziye karşıymış ve "halkından yayanmış" gibi bir tavır alır.

Kürdistan'da kendisine karşı gelişen hareketi kendisi için bir hareket durumuna getirmek isteyen Kürt egemen sınıfı, Kürdistan'da gelişen hareketi kendi egemenliği altına almak ve hareket içinde taban edinmek için, ülkede gelişen hareketlere "yardım" eder. Diğer yandan, onun ve onu temsil edenlerin "Kürdistan vardır, biz Kürdüz, Kürt halkı eziliyor ve yoksuldu, Kürtçe serbest edilmelidir, Kürt halkı sömürülüyor"...vs şeklinde sesleri çıkıyor ve bu seslere sömürgeci burjuva basınında geniş yer veriliyor. Kürt feodalleri ve burjuvazisi "yaşasın Kürdistan", "bağımsız Kürdistan", diye avaz avaz bağı-

²³J.W.Stalin, Marxizm, Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu.

rır. Kürdistan'da kurtuluş hareketi geliştiği zaman egemen Kürt feodalleri ve burjuvazisinin Kürt emekçilerinin çıkarlarını "savunan", Kürt halkından "yana olan" koruyucu sesleri yükselir, ama hareket gelişmediği zaman bu ses çıkmıyor, ses telleri bozulmuştur.

Kürt egemen sınıfları, Kürdistan'da Kürt emekçileri arasında ulusal bilincin gelişmesi, anti-sömürgeci görüşün yayılması ve Kürt emekçilerin sömürgeci egemenliğe baş kaldırması için Kürdistan sorununu savunmaz. O, yalnız, ve yalnız, Kürt emekçileri saflarında ulusal bilinç ve anti-sömürgeci görüş gelişmeye başladıktan yani Kürt halkının uyanmasından sonra kendi amacına varmak için Kürdistan sorununa "sahip çıkar". Böylece, o, Kürdistan'da bir hareket yaratmıyor ve yaratılmasına hizmet etmiyor, tersine yaratılmış-var olan bir hareketi yönetimine almak için "Kürdistan'ın savunucusu" kesiliyor. Bunlar çok farklı şeylerdir. Kürt egemen sınıfı Kürdistan'da Komünist bir Kurtuluş Hareketi'nin gelişmesini engellemek için, bir yandan, milliyetçi Kürt örgütler oluşturuyor, diğer yandan "sol" maskeli milliyetçi örgütler kuruyor ve başka bir yandan da devrimci hareketin içine sızmaya çalışıyor. Böylece Kürt egemen sınıfı bir ve aynı olan amacına varmak için, bir tek taktik değil, tersine bir çok taktik uyguluyorlar. Kürt feodalleri ve burjuvazisinin değişik taktiklerini tanımadan onlara karşı müadele etmek olanaksızdır. Komünist Kurtuluş Hareket amacına varmak için Kürt egemen sınıfının çeşitli taktiklerini iyice tanımalı ve kendi taktiklerini ona göre ayarlamalı, mücadelesini ona göre vermeli-dir.

Sömürgeci Burjuvazi İle İttifak

Lenin şöyle der; "Ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına baş vururlar, iç politikalarında bu sloganları, egemen ulusun burjuvazisi ile gerici anlaşmalar yapmak için kullanırlar (...); dış politikalarında halk düşmanı planlarını uygulayabilmek için rakip emperyalist devletlerle uzlaşırlar... Sömürücü ülkelerin burjuvazisiyle sömürgelerin burjuvazisi arasında bir ölçüde yakınlaşma olmuştur, öyleki, sık sık ve belki de çoğu halde, ezilen ulusların burjuvazisi, bir yandan ulusal hareketi desteklerken, aynı zamanda, emperyalist burjuvaziyle anlaşma halindedir, yani emperyalist burjuvaziyle birlikte devrimci hareketlere karşı ve devrimci sınıflara karşı savaşım vermektedir."²⁴

Bugün Kürt egemen sınıfının taktiğide aynen bu şekildedir. Kürt egemen sınıfı, her zaman Devrimci Kurtuluş Hareketi'ni parçalamak için sömürgeci burjuvazi ile işbirliği halindedir. Kürdistan'da devrimci bir kurtuluş hareketinin gelişmesini engellemek Kürt feodal sınıfının temel bir amacıdır. Onun bu amacı, sömürgeci burjuvazinin amacıyla aynıdır. Kürt feodalleri ve burjuvazisi devrimci hareketin gelişmesini engellemek için sömürgeci burjuvaziye yardıma çağırır. Devrimci hareket karşısında sömürgeci burjuvazinin ve Kürt egemen sınıfının silahlı güçlerini görür. Kürt egemen sınıfı, hiç bir şekilde ve hiç bir zaman sömürgeci burjuvazi ile ilişkilerini kesmez ve ona karşı ciddi bir şekilde cephe almaz. Kürt egemen sınıfı, Kürdistan'da Kurtuluş Hareketi ge-

²⁴W.İ.Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı

liştiği zaman, Sömürgeci burjuvazi ile sınıf işbirliğini daha da geliştirir, sömürgeci burjuvazi ile ittifak halinde ve anlaşma yaparak, sömürgeci burjuvaziye "karşı"ymış ve Kürt emekçilerinden "yanaymış" gibi bir duruma girer. Sömürgeci burjuvaziye "karşı" ve Kürt emekçilerinden "yana" olmayı sömürgeci burjuvaziyle anlaşarak, anlaşmalı olarak yapar.

O halde Kürt komünistleri ve sınıf bilinçli Kürt proleteryasının görevi ne? Onların görevi, Kürt feodalleri ve burjuvazisine karşı mücadeleyi asla ihmal etmemek ve sömürgeciliğe karşı verilen müadele yi yerli egemen sınıfa karşı mücadeleden kopuk olarak ele almaktır. Yerli Kürt egemen sınıflarına karşı mücadele verilmeden sömürgeciliğe karşı gerçek bir mücadele verilemez. Kürt komünistleri ve sınıf bilinçli Kürt proleteryasının görevi, Kürt egemen sınıfın kurtuluş hareketinin içine sızmasına ve hareketi kendi yönetimi altına almak için uyguladığı yöntemlere karşı mücadele etmek ve bu konuda yani Kürt egemen sınıfın taktikleri konusunda Kürt emekçilerini uyarmak ve bilinçlendirmektir. Bunun içinde, Kürt emekçilerine, Kürt feodalleri ve burjuvazisinin sömürgeci burjuvaziye "karşı" tavır almasının, Kürdistan sorununu "savunmasının", Kurtuluş hareketlerine "yardım" etmesinin ve hareketin saflarında "yer almalarının" Gerçek nedeni anlatılmalıdır.

Geniş bir şekilde Kürt emekçilerine, Kürt egemen sınıfının hiç bir zaman ve hiç bir şekilde Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığını, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığını istemedikleri, bunların sömürgeci burjuvazi ile sınıf işbirliği ve ittifak halinde oldukları-genişçe anlatılmalıdır. Bir kısım Kürt egemen sınıfı üyelerini "ilerici" göstermek, Kürt feodalleri ve burjuvazisinin bir kısmının "ilerici ve kurtuluş hareketinden yana" olduklarını, Kurtuluş hareketinden yana olan bazı feodallerin ve burjuvaların da olduklarını söylemek temelde yanlıştır. Bu görüşleri savunmak, Kürt emekçilerini Kürt egemen sınıfının kuyruğuna takmak ve onların arkasına sürükleme, kurtuluş hareketin Kürt egemen sınıfın yönetimine geçmesi için mücadele etmek demektir. Her ne şekilde ve her ne nedenden dolayı olursa olsun bir kısım

veya bazı Kürt feodallerini ve Kürt burjuvazisini "ile-rici", "sömürgeciliğe karşı" ve "kurtuluş hareketini destekliyor"...vs gibi görüşleri savunmak, devrimci kurtuluş hareketinin zayıflamasına ve emekçilerin kendi çıkarları için değil, Kürt egemen sınıfının çıkarları için mücadeleye sürüklemeye hizmet eder. Bu hizmetin, "her şeyin çözümü milli-ulusal çelişkinin çözümüne bağ-lıdır" maskesi altında yapılması da hiç bir şeyi deği-ş-tirmez.

Kürt egemen sınıfları hiç bir zaman sömürgeci burju- vazi ile olan ittifaklarını ve sınıf dayanışmalarını bozmazlar. Çünkü, bu onlar için ölüm-kalım sorunudur, varolma veya yok olma sorunudur. Kürt egemen sınıfları toplumsal egemenliklerini sürdürmede emperyalizme ve sömürgeci burjuvaziye borçludur. Kürdistan'da gelişen devrimci hareketin bastırılmasında Kürt egemen sınıfının yardımına gelen güç emperyalizmin desteği ve sömürgeci burjuvazinin silahlı güçleridir. Ve bu nesnel olguya rağmen, Kürt egemen sınıfı, kurtuluş hareketine "yardım" ediyorsa, sömürgeciliğe "karşı" tavır alıyorsa, bazıları kurtuluş hareketinin saflarına katılıyorsa, "Kürt halkı eziliyor, yoksuldur, kendi ana dilini konuşamıyor" gibi sloganlara sarılıyorsa, o, tüm bunları Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığını istediği için yapmıyor ve yapamazda.

Kürt egemen sınıfı tüm bunları Kürt halkının gerçek özgürlük ve bağımsızlığını engellemek, devrimci hareketi parçalamak ve kurtuluş hareketini kendi yönetimi altına almak, asıl hedefinden saptırmak için yapıyor. Bunların bu "yardımları" yani Kürt egemen sınıfın kurtuluş hare- ketine yaptıkları "yardım", emperyalist ülkelerin yeni- -sömürge ülkelerin "kalkınması" için verdikleri "yardı- ma" benzer. Kürt egemen sınıfın "yardımları" kurtuluş hareketin güçlenmesine değil, tersine zayıf düşmesine hizmet eder. Şurası nesnel bir gerçektir ki, sömürgeci burjuvazinin varlığı Kürt egemen sınıfın Kürdistan'daki egemenliği, sömürü ve pazar alanını daraltır yani onun egemenlik, sömürü ve pazar sınırlarını daraltır, ama onu ortadan kaldırmaz yani Kürt egemen sınıfının sömürü, pazar ve egemenliğine son vermez, sade daraltır-sınır-

lar. Ama Kürdistan'da devrimci hareketin zaferi, Kürt feodalleri ve burjuvazisinin egemenliğini, sömürsünü tamamen ortadan kaldırır, onların sömürü ve egemenliğine son verir. Devrimci Kurtuluş Hareketi'nin zaferi Kürt egemen sınıfın egemen, sömüren sınıf olma durumundan egemenlik altında olan ve ezilen sınıf durumuna getirir. Kürt egemen sınıfı, Kurtuluş Hareketi'ne karşı taktiğini, bu nesnel gerçekten hareketle ele alır.

Institut kurde de Paris

Özgül Özellikler

Her ülkenin genel ve özgül özellikleri vardır. Devrimci hareketin amacına varması için hem ülkenin genel özelliklerini ve hem de ülkenin özgül özelliklerini hesaba katmak gerekir. Devrimci mücadelede sadece sorunun genel yanını hesaba katmak ama buna karşılık sorunun özel yönlerini hesaba katmamak veya sadece sorunun özel yanını hesaba katmak ama buna karşılık genel yanını hesaba katmamak da yanlıştır. Devrimci mücadelede hem marxizm-leninizmin evrensel temel ilkelerini ve hem de ülkenin özgül konumunu hesaba katmak gerekir. Özel ile genel diyalektik bir bütün oluşturur. Öyle ki, özel olmadan genel ve genelde olmadan özel olmaz. Burda sorunu tek yanlı görmek yanlıştır. Kürdistan Kurtuluş Hareketi için bu şu demektir: Marxizm-Leninizmin temel evrensel ilkelerini kabul etmek. Sadece özeli görmek, her şeyi özele bağlamak ve özeli abartarak Marxizm-Leninizmin genel evrensel ilkelerini reddetmek veya küçümsemek bir burjuva görüşüdür, anti-diyalektik bir görüştür.

Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nde mevcut tarihi aşamadaki Kürdistan'ın somut özgül konumunu hesaba katmak gerekir. Devrimci mücadelede Marxizm-Leninizmin evrensel

genel ilkelerinden hareketle, ülkenin mevcut aşamadaki somut özgül durumu temel alınmalıdır. Ülkenin özeldeki özgül özellikleri temel alınmadığı zaman mücadelenin yöntemlerini, stratejisini ve taktiğini, siyasi iktidar sorunu ve devrimci hareketin karakterini doğru bir şekilde ele almak olanaksız olur. Şurası nesnel bir gerçektir ki, genel özelin mekanik bir yansıması olmadığı, her özelin kendisine özgül olan özelliklerini de ortadan kaldırmaz, tersine ona büyük önem verir.

Klasik Tip Sömürge

Kürdistan'ın temel özgül özelliklerinden biri de, dört parçaya parçalanmış ve her parçası değişik ülkelere işgali altında olan klasik sömürge bir ülke olmasıdır. Sömürge olma konumundan dolayı, ülkenin kendi devleti yoktur, en yüksek organ sömürgeci ülkenin valilikleridir, ülke sömürgeci ordunun işgali altındadır. Sömürge konumundan dolayı ulusal sorun çözülmemiştir, ve buna bağlı olarak kültür, dil devlet, gelenekler gibi önemli üstyapı sorunlarda çözülmemiştir. Sömürge özelliği kurtuluş hareketinin mücadele yöntemleri, stratejisi ve taktiği üzerinde etkide bulunur, harekete anti-sömürgeci bir karakter kazandırır. Sömürge olgusu, siyasi iktidar ve anti-faşist cephe sorunu direkt etkiler, kurtuluş hareketini anti-sömürgeci bir hareket olmasını zorunlu kılar ve bu olgu, Kürdistan'da ulusal sorunu baş gelişki konumuna getirir.

Sömürge konumu beraberinde, kendine özgül nesnel kanunlarını getirir ve bu kanunlar yok olduğu zaman pratikte sömürge olgusu da yok olur. Bu olgu beraberinde nesnel olarak şunları getiriyor: Kürdistan için aynı zamanda anti-sömürgeci bir karakter de taşımayan anti-

-faşist bir cephe olamaz. Kürdistan Kurtuluş Hareketi için anti-faşist cephe aynı zamanda anti-sömürgeciliği de kendi kapsamına alan-içeren bir cephedir. Devrimci hareketin baş çelişkisi, sömürge olgusundan kopuk olan faşizm değildir. Bu nedenle hareketin baş çelişkisi faşizmin yerine burjuva demokrasisini getirmek değildir.

Anti-faşist mücadelenin temel bir ilkesi de, Kürdistan için baş çelişki olan sömürge sorunudur, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı sloganıdır. "Türkiye'de yakın görev faşizmi yıkmaktır, faşizmi yıkmak ve onun yerine anti-tekelci bir hükümet kurmak baş çelişkidir. Faşizmi yıkmak için anti-faşist cepheyi geniş tutmak gerekir. Bunun için de, reformcu ve liberal burjuvazinin Halkçı Parti (HP), Doğru Yol Partisi (DYP), Milli Selamet Partisi (MSP) ve Sosyal Demokrat Parti (SODEP) gibi partilerini anti-faşist cepheye çekmek gerekir. Yalnız bu, tekelci olmayan burjuvazinin partileri ile anti-faşist cephe kurmak için, Cephe'nin Platform'una Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini almak gerekir. Çünkü, tekelci olmayan burjuvazinin değişik partileri Kürdistan sorununu kabul etmezler ve Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesinin yer aldığı bir cepheye katılmazlar. Bu nedenle, onların anti-faşist cepheye katılmalarını sağlamak için, anti-faşist Cephe'nin Platform'una Kürt Ulusunun Kaderini Tayin Hakkı sloganı alınmamalıdır." şeklinde görüşler temelden yanlıştır ve sömürge olgusunu reddeder.

Oysa, Kürdistan'da baş çelişki sömürge sorunudur ve bu nedenle anti-faşist cephenin karakteri sömürge olgusu tarafından belirlenir. Baş çelişkinin sömürge sorunu olması Kürdistan kurtuluş hareketi için şu demektir: Sömürge olgusu, sömürgeci burjuvazinin değişik partileri ile anti-faşist cephe kurmayı, sömürgeci burjuvazinin devletin her hangi bir yönetim şekli için mücadele etmeyi ve seçimlerde bazı sömürgeci partileri desteklemeyi objektif olarak reddeder. Aynı zamanda anti-sömürgeci olmayan bir anti-faşist cephe anlayışını kabul etmez. Sömürge olgusu, anti-faşist cepheyi anti-sömürgecilikle birleştirir ve anti-faşist cepheyi anti-sömürgecilikten soyutlamaz, anti-faşist Cephenin Platform'unun

temel bir ilkesini KUKKTH olarak alır. Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı (KUKKTH) vaz geçilmez bir ilkedir.

Sömürgeci Ülkeler Arasında İttifak

Kürdistan dört parçaya parçalanmış ve her parçası değişik ülkelerin sömürgesi durumunda. Söz konusu sömürgeci ülkeler, Türkiye, Suriye, Irak ve İran'dır. Kürdistan konusunda bu ülkeler arasında bir ittifak vardır. Kürdistan'ın her hangi bir parçasında kurtuluş hareketi geliştiği zaman, bu sömürgeci ülkeler aralarında bir ittifak kurarlar. Bir parçada gelişen Kürdistan Kurtuluş Hareketi'ni parçalamak için diğer sömürgeci ülkeler, hareketin geliştiği parçayı işgali altında bulunduran sömürgeci ülkeye yardım ederler. Türkiye, Suriye, İran ve Irak arasında antlaşma vardır. Bu antlaşmaya göre, Kürdistan Kurtuluş Hareketini parçalamak söz konusu olunca, bu ülkeler birbirlerinin devlet sınırları içine girebilirler.

Dr. Şıvan şöyle der; "8 Temmuz 1937 günü, Tahran'ın SAADABAD sarayında imzalanan ve aynı adı taşıyan antlaşma, bu "HAÇLILAR İTTİFAK"ının ilkisidir. Her üç hükümet (Türkiye-İran-İrak), hangisinde patlak verirse versin Kürdistan Mukavement Hareketlerine müştereken müdahale etmeyi ve askeri harekate girişmeyi taahhüt ediyorlardı. 8 Temmuz 1937 SAADABAD Paktı'nın 7. Maddesi aynen şöyleydi:

"Birbirlerine komşu olan bu devletlerden her biri, kendi siyasi sınırları içerisinde yada hudutlarında vaki olabilecek ve merkezi otoriteye doğru yönetilmiş her türlü harekete yada silahlı eşiya guruplarına karşı, emniyeti ve güvenliği sağlamak amacıyla, sınırda ya da o memleketin her hangi bir toprak bölümünde otoriteyi

yeniden kurmak için, birlikte ve beraberce harekete geçeceklerdir."

Bu ifade, antlaşmanın gerçek ve yegane amacını yani Kürt Halkının en masum demokratik milli hak isteklerini vermemek konusunda üç devletin tam bir "HAÇLILAR İTTİFAKI" kurmuş bulduklarını...göstermektedir."²⁵ Dr. Şıvan aynı konuda şöyle devam eder; "29 Mart 1946 günü (...) üç devlet mümesilleri, Kürt tehlikesi dolayısıyla tekrar bir araya geldiler: Her türlü yıkıcı sınır faaliyetlerine karşı üç devlet yeniden "İyi komşuluk ve dayanışma" antlaşmasını tazelediler...Aradan daha dokuz yıl geçmeden 24 Şubat 1955, Adnan Menderes'in (Zamanın Türkiye Başbakanı-benden) teşebbüsü ile, Bağdat'ta "BAĞDAT PAKTI" adını taşıyan ve yine Kürtleri hedef alan yeni bir "HAÇLILAR İTTİFAKI" kuruldu."²⁶ Ve bu antlaşmalar kâğıt üzerinde kalmamış, tersine sık sık pratikte uygulanmıştır. Kürdistan 'ın her parçasında gelişen Kürt hareketini parçalamak için birbirlerine her çeşit yardımda bulunmuşlar, birbirlerinin devlet sınırları içinde silahlı hareketlerde bulunmuşlar ve birbirlerinin hizmetine ordularını vermişler, Kürt hareketine karşı ortak savaşmışlardır.

1963 de Güney Kürdistan'da (Irak,Kürdistan'ı) gelişen Kürt hareketini parçalamada Irak hükümetine yardım amacıyla "Suriye büyük bir askeri birliğini, fiilen çarpışmak üzere, Irak Arap Ordusunun yardımına yolladı."²⁷ E.O'Ballance de şöyle diyor; "Haziran 1930'da bazı ihtilafli Kürtler...ayaklandılar. Hava Kuvvetleri tarafından da desteklenen Türk ordusu kuvvetle karşı koydu ve Kürtleri bir ay içinde yenilgiye uğrattı. Kürtlere karşı girilen bu hareketlerde Türk ve İran orduları arasında kendi sınırları çerçevesinde bir dereceye kadar işbirliği olmuştu. İran hükümeti Kürtleri arkadan vurmaları

²⁵Dr. Şıvan, Kürt Millet Hareketleri ve Irak'ta Kürdistan İhtilali

²⁶Dr. Şıvan, Kürt Millet Hareketleri ve Irak'ta Kürdistan İhtilali

²⁷Dr. Şıvan, Age

için Türk Kuvvetlerine, İran sınırına alabildiğine girme izni vermişti."²⁸ Bu sömürgeci devletler arasında yapılan antlaşmalara göre, Kürt hareketine saldırmak ve onu parçalamak söz konusu olunca Türkiye, İran, Suriye ve Irak birbirlerinin devlet sınırları içine girebilirler, sınırları içinde silahlı hareketlerde bulunabilirler ve orduları birbirine yardım eder ve aralarında işbirliğini oluşturur.

1963 de Güney Kürdistan'da gelişen Kürt Hareketi karşısında yalnız Irak ordusunu görmüyor, aynı zamanda Irak ve Suriye ordularının, Irak ve Türkiye ordularının işbirliğini de görüyordu. O'Ballance şöyle yazıyor; "Hiç şüphesiz ki, Irak Hükümetine, Baasçı Suriye Hükümeti ve Irak'a girip Zoxo'ya doğru ilerleyen kuvvetin bir parçası olarak ikinci taaruzda yer alan 5.000 kişilik Suriye tugayı tarafından yapılan, destek ve pratik yardımda Baasçı karakter ağır basmaktadır. 30 Haziran'da Suriye uçaklarının Irak uçaklarıyla birlikte Kürtlere karşı harekete katıldıkları açıkça ortaya çıktı...²¹ Kasım'da Suriye Hükümeti askeri bir antlaşmanın çerçevesi dahilinde Irak'a daha fazla asker göndermeye hazırlandığını açıkladı."²⁹ Aynı şeyi diğer sömürgeci devletler de yapmışlardır. 1984 de Güney Kürdistan (Irak Kürdistan'ı) da gelişen Kürt hareketini parçalamak için Irak'a yardım etmek ve Doğu Kürdistan'da (İran Kürdistan'ı) gelişen Kürt Hareketini parçalamada İran Hükümetine yardım etmek için İran'ın ve Irak'ın devlet sınırları içine giren Türk ordusu, bu ülkelerin devlet sınırları içinde bulunan Kürdistan topraklarında silahlı hareketlerdede bulundu.

Türk burjuvazisinin tüm basını 1984 de türk ordusunun İran ve Irak devletlerinin sınırları içindeki Kürdistan'a girmesi ve burda silahlı harekette bulunmasına geniş yer verdi. Tercüman Gazetesi şöyle yazıyor; "Tür-

²⁸Edgar O'Ballance, 1961-1970 Irak Kürdistan'ı Kurtuluş Mücadelesi

²⁹Edgar O'Ballance, 1961-1970 Irak Kürdistan'ı Kurtuluş Mücadelesi.

kiye-Irak sınırı çavresindeki teröristlerin (burda Kürtler kastediliyor. Benden) temizlenmesi için bir süredir devam eden "Huzur operasyonu"nun devamı niteliğinde "Güneş harekâtı"da önceki gün başlatıldı."³⁰ Aynı konuda Frankfurter Allgemeine Gazetesi (FAZ) şöyle yazıyor; "Türk ve Kürt çevrelerinde verilen bilgilere göre 4000 Türk komandosu İran ve Irak sınırlarındaki isyancı Kürtlere saldırdı. Bu haberlere göre, Türk askerleri savaş helikopterleri desteğinde 22 Km İran'ın ve 14 Km de Irak sınırlarına girdi."³¹ "Ankara'da güvenilir kaynakların verdiği habere göre, Türk Uçakları son hafta içinde İran'a kaçan Kürt sempatizanlarına 8 defa saldırdı."³²

Der Tagesspiegel Gazetesi'de şöyle diyor, "Türk askerleri Irak sınırlarında Kürtlere karşı geniş bir saldırıya girişti. Ankara'da basının verdiği haberlere göre, Türkiye hükümeti Irak sınırları içinde Kürt isyancılarını takip etmek için Bağdat'ın iznini almıştır. Türk askerlerine 120 Km uzunluğunda ve 15 Km genişliğinde Irak sınırları içine girmelerine için verilmiştir."³³ Sömürgeci devletlerin burjuvazisi arasındaki sınıf dayanışması ve işbirliği her zaman söz konusu olmuştur, yeter ki, kürtlere karşı macadele söz konusu olsun. Milliyet Gazetesi şu haberi veriyor; "Reuter haber ajansı, "Türkiye ve Irak'ın sınırdaki ayrılıkçı Kürtlere yönelik bir ortak harekât planladıklarını, Türk ordusu'nun bu hareket sırasında Irak topraklarına da girebileceğini" ileri sürdü. Ajansın Ankara muhabiri, başkentte görev yapan ortadoğulu diplomatları kaynak gösterdi."³⁴

Ohalde Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nde hesaba katılması gereken çok temel noktalardan biri de şudur: Kürdistan'ın her parçasında gelişen Kürt hareketini parçalamak için Türkiye, İran, Irak ve Suriye burjuvazisi

³⁰Tercüman Gazetesi 18.10.1984

³¹Frankfurter Allgemeine Zeitung, 27.8.1984

³²Der Tagesspiegel, 13.3.1984

³³Der Tagesspiegel, 18.10.1984

³⁴Milliyet Gazetesi, 17.6.1985

arasında sınıf işbirliği ve bu sömürgeci devletler arasında anlaşmalar vardır. Bu sömürgeci ülkeler arasındaki anlaşmalara göre: Birincisi, her ülke Kürdistan'ın her hangi bir parçasında gelişen Kürt hareketine saldırabilir ve bu amaçla diğer ülkelerin devlet sınırları içine girerek askeri harekâta bulunabilir. İkincisi, Kürdistan'ın her hangi bir parçasındaki Kürt hareketini parçalamak için bu ülkelerin orduları ortak hareket eder ve birbirlerine yardım eder. Bu inatçı gerçeğe rağmen, Kürt hareketlerin, umutlarını her hangi bir sömürgeci ülkeye bağlamaları ve sırtlarını her hangi bir sömürgeci ülkeye dayamaları, hareketi zorunlu olarak yenilgiye götürür.

"Sömürgeci Ülkeler arasındaki çelişkilerden yararlanmalıyız. Taktik olarak bazı sömürgeci ülkelerden yardım alabiliriz. Taktik olarak sömürgeci ülkeler arasındaki çelişkilerden faydalanmalıyız" vs şeklindeki görüşler, bir yandan sömürgeci ülkeler arasındaki İttifağı göz ardı eder, gizler ve diğer yandan hareketi sömürgeci ülkeye bağımlı duruma getirir. Her iki durumda hareketi kaçınılmaz olarak yenilgiye götürür. Kürdistan tarihi bunun örnekleriyle doludur. Güney Kürdistan'da (Irak Kürdistan'ı) M.Barzani liderliğinde ve Irak Kürdistan Demorkat Partisi (IKDP) yönetimindeki Kürt hareketini yenilgiye götüren temel nedenlerden biri de, İran Şah'ının Kürt hareketine (yani IKDP sine) verdiği "yardım" olmadı mı? Her hangi bir şekilde "destekleyeceğini" kabul etmek veya düşünmek politik saflık değilse, açıkça ihanettir. Bu, sömürgeciliğin nesnel yasalarına aykırıdır. Böyle hayallerle "Sömürgeci ülkeler arasındaki çelişkiden faydalanalım" şeklinde, sömürgeci ülkeler arasındaki İttifağı gizlemek temelde yanlıştır ve yalnız sömürgeciliğe hizmet eder.

Sömürgeci Burjuvazinin Taktikleri

Burjuvazi, toplumdaki egemenliğini devam ettirmek için bir ve aynı amaca hizmet eden değişik taktiklere baş vurur. Lenin şöyle der; "İşçi hareketine katılanlar arasında ayrılıklar yaratan en önemli neden, genelde egemen sınıfların ve özellikle burjuvazinin taktiğinde olan değişmelerdir. Şayet burjuvazinin taktiği daima aynısı veya en azında benzer kalsaydı, o zaman işçi sınıfı aynı taktikle veya benzer taktikle cevap vermeyi çabuk öğrenirdi."³⁵ Kürdistan'da da sömürgeci burjuvazi her zaman değişik taktiklere baş vurmuştur, kimi zaman Kürdistan ve Kürtlerin varlığını resmen ilan etmiş ve Kürtlerin savunucusu kesilmiş, kimi dönemlerde bunun tam tersini uygulayarak Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr etmiş, bazı durumlarda Kürt halkı arasında "mezhep kavgalarını" yaratarak Kürdistan Kurtuluş Hareketini zayıflatmış, kimi aşamalarda Kürt halkı ile sömürgeci ülke halkı arasında kıyım savaşını yaratmış, sosyal-şö-

³⁵Avrupa İşçi Hareketleri Saflarındaki Ayrılıklar. W.I. Lenin, Eserler Cilt. 16

venizmi her zaman ayakta tutmuş ve kimi zamanda sınıf savaşına "dini savaş" kılıfını giydirmiş.

Sömürgeci burjuvazi mevcut aşamadaki duruma göre değişik dönemlerde değişik taktiklere baş vurur. Bugün Türk burjuvazisi Kuzey Kürdistan'da gelişen Kurtuluş hareketini parçalamak, emekçi halkın harekete katılmasını engellemek ve Kürt halkı üzerinde baskı uygulamak için genelde şu temel taktiklere baş vuruyor.

1) Kürt halkı üzerinde silahlı zor yöntemini kullanma, emekçi halkın üzerinde zulüm ve baskı uygulama. Kürdistan'da gelişen her hareketi kanla bastırma. Zamanın Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel şöyle diyordu; "Şayet dağ Türkleri (Kürtler kastediliyor) rahat durmazsa, o zaman, Ordu onların şehir ve köylerini bombalamaktan geri çekilmeyecek. Ve onlar ülkeleriyle birlikte yeryüzünden silinecekleri bir kan gölü olacak."³⁶ Dersim'de 1938 de olan Kürt ayaklanmasında Türk askeri tarafından öldürülen Kürtlerin sayısı 50 000 den fazladır. Tüm ayaklanmalarda öldürülen Kürtlerin sayısı tam olarak bilinmiyor. Tahminlere göre ayaklanmalarda öldürülen Kürtlerin sayısı 100.000 ile 1,5 Milyon arasındadır.³⁷ Bu sayı sadece Kuzey Kürdistan'lı Kürtler içindir.

2) Kürdistan'da gelişen halk hareketini mezhep kavgasına dönüştürmek. Başka bir deyişle sunni mezhebinde olan Kürtler ile alevi mezhebinde olan Kürtler arasında sürtüşmeler yaratarak Kürdistan kurtuluş hareketini zayıflatmak ve bu amaç için sınıf mücadelesini mezhep kavgasına dönüştürmek. Böylece hareketi güçsüzleştirmek.

3) Sürgün kanunu. Türk burjuvazisi "Mecburi İskan Kanunu" ile Kürtleri Kürdistan'dan sürgün etmeyi amaçlıyor. 1934 de kabul edilen 2510 sayılı Sürgün Kanunu'na göre Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürtler batıya sürgün edilecekler.

³⁶Cemal Gürsel'in konuşması, Dagens Nyheter, 11.11.1960. Alıntı; Jürgen Roth, Geographie der Unterdrückten-Die Kurden. Rowohlt 1976

³⁷Alıntı, Jürgen Roth, Geographie der Unterdrückten - Die Kurden.

Türk burjuvazinin taktikleri konusunda 14 Ekim 1984 tarihli Milliyet Gazetesinden şunları okuyoruz; "Hükümet, son 20 gün içinde Güneydoğu Anadolu bölgesinde meydana gelen saldırı olayları karşısında alınacak önlemlerle ilişkin önerilerini saptadı...Bu öneriler arasında İran ve Irak hükümetlerinden izin alınarak sınırlarımız dışındaki bazı bölgelerde operasyon yapmak ve iki ülke sınırına yakın yerlerde tampon bölgeler oluşturmak. Başbakan Turgut Üzal'ın hafta içinde Genel Kurmay Başkanlığı yetkilileri ile yaptığı görüşmelerle Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu toplantısı ve kurul sonrasında Çankaya Köşkü'nde Dışişleri Bakanı V.Halefoğlu ile Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Necdet Uruğ'unda katıldığı özel toplantı, tümüyle Güneydoğu Anadolu bölgesinde meydana gelen olayların değerlendirilmesine ayrıldı."³⁸ ...Milliyet Gazetesi (14.10.1984) şöyle devam ediyor:

"Cumhurbaşkanı Kenan Evren, Bölgede yaptığı gezi sırasında gazetecilerle sohbet ederken de, "Halka güven vermek lazımdır. Bu güven verilmediği takdirde teröristlere karşı aktif vaziyet alan ve yapılan eylemlere katılmayan, halk onlara boyun eğmek zorunda kalabilir" diyerek görüşlerini açıklamıştı. Hükümetin kararlaştırdığı...öneriler şöyle:

-Bölgede köylülerin silahlandırılması:...Köy yasasının ilgili hükmüne dayanılarak, halktan uygun görülenlere devletçe silah ve cephane verilmesi...

-Bölgede köylülerin boşaltılması: Bölge köylerinin silahlandırılması aşamasında istenen başarının sağlanamaması halinde, ayrılıkçı güçlerin her türlü destek bulma imkânını tümüyle ortadan kaldırmak amacıyla İran ve Irak sınırına yakın köylerin boşaltılması.

-İran ve Irak'dan izin alınıp operasyona girilmesi: Geçen yıl yapıldığı gibi, Irak ve İran hükümetlerinden gerekli izin alındıktan

³⁸Milliyet Gazetesi, 14.10.1984

sonra,askeri birliklerin bu iki komşu ülke topraklarına girerek, ayrılıkçı güçlerle mücadele etmesi.

-İstihbaratın güçlendirilmesi: Bölgeye gönderilen askeri birliklerin sadece operasyonlara katıldıkları, ancak istihbaratın gerektiği kadar ayrıntı sağlanamaması sonucu, karşılaşan güçlüklerin aşılması amacıyla, bölge halkının da katılımı sağlanarak, ayrılıkçı güçler hakkında bilgi temini, sığındıkları yerlerin tespiti için kılavuz hizmetinin sağlanması.

-Sınırdaki tampon bölgeler oluşturulması:"³⁹

Sömürgeci burjuvazi her zaman değişik yöntemlere başvurur, duruma göre hareket eder, aynı zamanda bir çok taktiğe birden başvurur. Bu nedenle Kurtuluş mücadelesinde burjuvazinin taktiklerini iyi tanımak ve ona göre mücadele etmek gerekir. Düşmanı tanımadan düşmana karşı uygun yöntemlerle mücadele etmek olanaksızdır. Sömürgeci burjuvazi Kürdistan'daki egemenliğini sürdürmek için, asimilasyon, silahlı zor ve baskı, demogoji gibi yöntemler uyguluyor. Kürt halkı arasında birliğin oluşmasını engellemek için, bir kesimini devletçe silahlandırarak diğerlerine saldırtır. "Halkı silahlandırma" taktiğinde ki Türk burjuvazinin amacı Kürt emekçilerini birbirine kırdırmak, emekçileri emekçilere karşı kışkırtmaktır. Ayrıca Türk burjuvazinin bugün uyguladığı "Halkın bir kısmını devletçe silahlandırma" taktiğindeki amacından biri de, Kürt emekçilerini kurtuluş hareketine saldırtmaktır.

Sömürgeci burjuvazinin önemli taktiklerinden biri de, bilinçsiz emekçi kitleler arasında istihbaratı güçlendirmektir. Bunun içinde "ikramiye" ve "aylık maaş verme" gibi maddi çıkarlar vaadeder. İstihbarat yasasına göre; Kurtuluş mücadelesine katılanları ihbar eden, onlar hakkında devlet yetkililerine bilgi veren, sığındıkları yerleri tespit için kılavuzluk eden kişilere devlet "İkramiye" veya aylık maaş verecek. Türk burjuvazisininin

³⁹Milliyet Gazetesi, 14.10.1984

İstihbarat yasası'ndaki taktiğinde amaç, Kürdistan'da Kürtler arasında istihbarat ağını yaratmak. Burjuvazinin İstihbaratçı yaratma taktiğinin karşı taktiği emekçi kitleleri bilinçlendirmektir. Kitlenin bilinçlenmesi İstihbarat taktiğini boşa çıkaran en güçlü silahtır. Kitleleri bilinçlendirmek, onlara her alanda yardımcı olmak, onların yanında olmak, onlara karşı anlayışlı davranmak, halka en küçük bir zarar verenleri şiddetle cezalandırmak devrimcilerin en güçlü silahıdır. Bu silahtan daha güçlü bir silah yoktur. Kitlelerle beraber olmak, onlarla bağ kurmak, onları örgütlemek, devrimci taktiktir.

Kürdistan'ın Varlığını Kabul Etme

Sömürgeci burjuvazi aslında Kürdistan'ın varlığını kabul ediyor. Bizzat sömürgeci burjuvazinin kendisi söz konusu olduğu zaman yani sömürgeci burjuvazi kendisi için Kürdistan ve Kürtlerin varlığını, Kürdistan'ı işgali altında bulundurduğunu kabul ediyor. Ama sömürgeci burjuvazi, bu kabul ettiği şeyi her zaman açıkça halka söylemiyor. Sömürgeci burjuvazi, bazı dönemlerde kendi ülkesinin halkından ve Kürt halkından Kürdistan ve Kürtlerin varlığını gizliyor ve onlara "Kürdistan diye bir ülke ve Kürt diye bir ulusun olmadığını" söylüyor. Ama bazı dönemlerde ise sömürgeci burjuvazi "Ülkede Kürdistan ülkesi ve Kürtlerin var olduğunu" ilan ediyor. Sömürgeci burjuvazi bazı dönemlerde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını resmen kabul ediyor. O halde bunun nedenine bakalım.

1923 de Lozan Konferans'ına katılan ve zamanın Başbakanı İsmet İnönü Başkanlığındaki Türk heyeti şöyle di-yordu; "Kürtlerin kendi istekleriyle Türk yönetimi altı-

na geçtiklerini ve kaderlerini Türkiye'nin kaderine bağladıklarını tarih göstermektedir. Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti, Türklerin olduğu kadar Kürtlerin de hükümetidir. çünkü, Kürtlerin gerçek ve meşru temsilcileri Millet Meclisine girmiştir ve Türklerin temsilcileriyle aynı ölçüde ülkenin hükümetine ve yönetimine katılmaktadırlar..."⁴⁰

Aynı dönemde Mustafa Kemal (Atatürk) Mayıs ayında, 1920 de Türkiye Büyük Millet Meclisinde yaptığı konuşmasında şöyle diyordu; "Meclisi alinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Kürt değildir, yalnız Çerkez değildir, Laz değildir. Fakat hepsinden mürekkep anasırlı islâmiyedir...Bu mecmuayı teşkil eden her bir islam unsur, bizim kardeşlerimiz ve menfaatı tamamen müşterek olan vatandaşlarımızdır."⁴¹ Mustafa Kemal, Hasankale'den İstanbul'a gönderdiği bir telgrafta şöyle diyordu; "...Biz Kürtlerin, Türk kardeşlerimizle birlikte, halifemizin etrafında birleşmekten ve dünyanın sonuna kadar beraber yaşamaktan başka bir dileğimiz yoktur."⁴² 1924 de Anayasadaki protokolun, ikincisinin birinci maddesinde, şöyle denmektedir: "Beyannamenin birinci maddesinde, Osmanlı Devletinin tasavur ve kabul edilen hududu, Kürt ve Türklerle meskun olan araziye ihtiva ettiği ve Kürtlerin Osmanlı Camiasından ayrılması imkânsızlığı izah edildikten sonra, bu hususu en askari bir talep olmak üzere temin edilmesi gerektiğini, müştereken kabul edildi. Bundan başka, Kürtlerin serbestçe gelişmelerini temin için ırkı ve içtimâi hukukları,

⁴⁰Lozan Barış Konferansı, Tutanaklar-Belgeler. Alıntı; C.Aladağ, Kürdistan'ın Sömürgeleştirilmesi ve Kürt Ulusal Hareketleri.

⁴¹Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri. Cilt.1 Alıntı; Dünyada Kürt Vardır. DDKO'nun savunması. Bahoz yayınları. 1973. İşveç

⁴²Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri. Cilt.1 Atatürk'ün Tamim Telgraf ve Beyannamesi alıntı; Dünyada Kürt Vardır. DDKO'nun Savunması.

aynen kabul edildi."⁴³

Bu somut örneklerde de gördüğümüz gibi Türk burjuvazisi Kurtuluş mücadelesi döneminde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etmiştir. 1920-1924 tarihleri arasında Türk burjuvazinin temsilcileri Kürdistan ve Kürtlerin varlığını, Türkiyede Kürtlerin yaşadığını, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Türk ve Kürtlerden oluştuğunu savunmuşlardır. Kısacası Sömürgeci Türk burjuvazisi, Kurtuluş savaşı döneminde Türkiyede Kürtlerin varlığını savunmuştur. Mustafa Kemal (Atatürk) ve zamanın Başbakanı İsmet İnönü bunu açıkça belirtmiştir.

Aynı konuda Irak burjuvazisinin tavrıda Irak'ta Kürdistan ve kürtlerin varlığını kabul etmek şeklinde olmuştur. Şubat 1926 da Irak Başbakanı Parlamento'da yaptığı konuşmasında şöyle diyordu; "Binaenaleyh Hükümet kuzey milletlerin ve özellikle Kürtlerin, tabii haklarını elde etmeleri ve bölgelerinde kendi işlerini yönetme konusunda tatmin edilmeleri gerektiği kanısındadır... Kürtlere haklarını vereceğiz."⁴⁴ Irak Başbakanı 21 Ocak 1926 nutkunda ise şöyle diyor; "Biz Kürtlere haklarını vereceğiz. Memurlar aralarından seçilecek, milli dilleri resmî dil olacak ve çocukları okullarında kendi dilleriyle öğrenim göreceklendir. Kürtlerin haklarını tanımak mecburiyetindeyiz."⁴⁵ Aynı politika ilerdeki dönemlerde de devam ediyor.

Arap Sosyalist Baas Partisi 1968/69 da yaptığı 7'ci Bölgesel Kongre'sinde bazı ilkeler kabul etti ve Devrimci Ulusal Konsej bu ilkelerden hareketle şu kararları aldı:

- "Kürt Ulusunun varlığını" tanıma
- "Kürt Ulusunun Kültürel ve dil hakkını" kabul etme
- "Okullarda, idari kuruluşlarda, Üniversitelerde,

⁴³Faik Reşit Onat, Amasya Protokolleri. Alıntı; Dünyada Kürt Vardır. DDKO'nun Savunması. Bahoz Yayınları. 1973

⁴⁴L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi yayınları. 1975.

⁴⁵Alıntı; L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları İsviçre

eğitim yerlerinde, polis ve askeri okullarda" Kürtçe eğitim.

- Kürtlerin "bayramlarını ve geleneksel anma günlerini kutlama" hakkını tanıma.⁴⁶

Aynı şekilde 11 Mart 1970 de, Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) adına Mıstefa Barzani ve Irak Hükümeti-Baas adına (yani Devrimci Konsey adına) Saddam Hüseyin arasında yapılan antlaşmanın Deklarasyonu'nunda şöyle deniliyordu: "2.Bölüm. -1.Irak Cumhuriyeti, eşit haklara sahip iki başlıca ulustan, yani, Arap'larla Kürt'lerden oluşan bir birleşik devlet olmalıdır...2.aynı zamanda Anayasa, Kürdistan'daki Kürt Halkı'nın ulusal haklarını kullanabilmelerine olanak verecek olan yasama, yürütme ve yargı organizasyonlarının kuruluş biçimini gösteren maddeleri de kapsamalıdır... .

4- 1.Kürt Halkı, kendi ulusal haklarını, Kürdistan'da oturanların serbest, gizli oy ve tek dereceli seçim yoluyla seçecekleri parlamentonun atadığı bir yürütme konseyi aracılığı ile kullanır...

7- Irak Cumhurbaşkanı yardımcısı Kürt olacak ve Cumhurbaşkanı'nın seçildiği yöntemle, Kürt halkı tarafından seçilecektir.

8- Anayasa, Kürdistan bölgesinde, kültürel, sosyal, ekonomik yönetime ait tüm ulusal hakları ve bunlara ilişkin "yerel otonomiye" güvence altına almaktır...

3.Bölüm... 5.Irak Ordusu şimdiki adını koruyacaktır. Bu ismin değişmesi halinde, Kürt'lerden kurulmuş askeri birlik; Kürdistan Silahlı Kuvveti adını alacaktır...

10. Gerekçesi ne olursa olsun, Merkezi Yasama Organ, Kürt Ulusal ve Demokratik Haklarının serbestçe kullanılmasını kısıtlayan, sınırlandıran ya da ortadan kaldıran her

⁴⁶İ.Şerif Vanlı, Irak'ta Kürdistan. Alıntı; Kürdistan und die Kurden. Derleyen, Gerârd Ghailand. Reiche Program. 1984. (Almanca Baskı)

hangi bir kanun ya da kararname çıkaramaz..."⁴⁷ İşte Irak Kürdistan Demokrat Partisi I-KDP adına KDP Başkanı Mıstefa Barzani ile Irak Hükümeti adına Saddam Hüseyin arasında yapılan 11 Mart 1970 antlaşmasının Deklarasyonu'nda böyle deniliyor. Irak Burjuvazisi Irak devletinin sınırları içinde Kürdistan'ın ve Kürt'lerin varlığını resmen kabul ediyor.

İran Burjuvazisinin Kürdistan konusundaki görüşlerine gelince Devlet Başkanı A.Humeyni, Kürtlere gönderdiği mesajında şöyle diyor; "Sizden; Allah, İslam ve ülke için bütün gücünüzü kullanarak ülkenizi kurtarmanızı; ve tüm soğuk ve sıcak silahlarınızı yani tüfeğinizi, söz ve kaleminizi kendinize değil, insanlık düşmanlarına...çevirmenizi acizâne talep ediyorum... İçten selamlarım aziz halkımıza ve Kürt kardeşlerimize olsun."⁴⁸ 1982 de "İslam İnkılabı Muhafızları Teşkilatı'nın Siyasi Bürosu" tarafından çıkarılan Kürdistan-Emperyalizm ve Bağımlı Gruplar adlı Kitapta İran Burjuvazisinin Kürdistan konusundaki politikası şöyle dile getiriliyor:

"Eskiden Kürdistan'da toplumu kontrol edenler Kürt-feodallerdi. Alçak Pehlevi rejimi, feodallerin ve şahlığın nüfusunu artırarak, kendisine bağlı kuklalar aracılığıyla sonsuz zulümler işleyip cehennemi, egemenliği Kürdistan'da yerleştirmiş ve her türlü kıyımı ve halk hareketini, ya da bölgedeki Kürtlerin diğer Kürtlerle ilişki kurma imkânlarını ortadan kaldırmıştı. Hayat saçan ve insanı insan kılan İnkılabımız kısa sürede Kürt kardeşlerimiz üzerindeki baskıyı kaldırdı. Bölgenin feodalleri ve ağaları, İnkılabımızın zafere ulaşmasıyla zalim egemenliklerinin tehlikeye girdiğini gördüler. Bu uşaklar, bu kez emperyalistlere bağımlı gurupcuklarla

⁴⁷11 Mart 1970 Deklarasyonu. Alıntı; El Munadıl, Irak Kürt Hareketi ve Irak Komünist Partisi. Köz Yayınları -Irak Kürt Halk Hareketi ve Baas İrkçılığı. Komal Yayınları

⁴⁸A.Humeyni, Alıntı; Kürdistan-Emperyalizm ve Bağımlı Gruplar. Çıkaran; İslam İnkılabı Muhafızları Teşkilatı. 1982.

anlaşıp Kürt kavmiyetçiliğine dayanarak geçmişteki zorbalıklarının devam ettirmek;... için İslam İnkılabının karşısına dikildiler... Kürdistanda bir kukla rejimin kurulması Amerika için ikinci bir İsrailin kurulması demektir. Bu iş Amerikanın uzun süreli hedeflerinden biridir...Ve kuşkusuz Süpergüçlerin Casus merkezlerinde eğitilmiş bir kişi olan Dr. Abdurrahman Kasımlı Bey (!) Büyük Kürdistan planıyla onların sömürü hedeflerinin yerine gelmesinde en etkin bir araçtır... Kürtlerin tarihinin şöyle bir incelenmesi gösteriyor ki, Amerikan emperyalizmi, Kürtleri devamlı kendi alçak emellerine ulaşmak için anlaşma aracı kılmış."⁴⁹

Irak'ın Başbakan'ı Abdul Rahman al-Bazzaz 29 Haziran 1966 da Radyodan yaptığı açıklamasında şöyle diyordu:

"Kürtlerin ezici bir çoğunlukta olduğu bölgelerde Arapçanın yanısıra Kürtçe resmi dil olarak kabul edilecek ve Bağdat Üniversitesinde öğretilenektir...Kürtler de parlamento da, Kabine'de, sivil Görevlerde ve Yargı alanında temsil edilecek...Kürt bölgelerinin kendi seçilmiş konseyleri bulunacak."⁵⁰ Tüm bu somut örneklerde ve sömürgeci devletlerin hükümet yetkilerinin resmi açıklamalarında görüyoruz ki, sömürgeci devletler tarihin bazı dönemlerinde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etmişler ve savunmuşlardır. Ve bu görüşlerini savunmada kendine temel dayanak olarak şu noktaları almışlardır: Birincisi; kendi devletlerinin sınırları içinde Kürdistan ve Kürtler vardır. Yeni hükümet yöneticilerinden önceki, eski yöneticiler Kürtler üzerine baskı uygulamışlar ve yeni hükümet bu baskıları ordan kaldıracak, yeni yönetim eski yöneticilerin Kürtlere karşı olan zulüm politikalarına karşıdır. Somut örneklerle bakalım.

Mustafa Kemal 15 Eylül 1919 tarihinde Hacı Kaya ve

⁴⁹Kürdistan-Emperyalizm ve Bağımlı Gruplar. Çıkarar; İslam İnkılabı Muhafızları Teşkilatı'nın Siyasi Bürosu. 1982. Tahran- İran

⁵⁰Alıntı; Edgar O'Ballance, 1960-1970 Irak Kürdistan'ı Kurtuluş Mücadelesi, Yöntem yayınları 1977

Satzade Mustafa Ağalara gönderdiği telgrafta şöyle demektedir; "Padişah ve millet hainlerinin yalanlarına kapılarak, maazallah islâm kanı akıtılması ve günahsız, zavallı Kürt kardeşlerimizden bir çoğunun Osmanlı askerleri tarafından öldürülmesi gibi, dünya ve ahirette, pek alim bir sonucun meydana gelmesini önlemek konusundaki gayretleriniz...Şükranla karşılanmıştır."⁵¹ Aynı şekilde, İran İslam inkılabı Muhafızları teşkilatı'nın çıkardığı kitapta şöyle deniliyor; "Alçak Pehlevi rejimi,...sonsuz zulümler işleyip cehennemi, egemenliği Kürdistan'da yerleştirmiş...İnkılabımız kısa sürede Kürt kardeşlerimiz üzerinde baskıyı kaldırdı."⁵²

İkincisi; Sömürgeci burjuvazi politikasını şöyle devam ettiriyor; "Bu ülkede Kürtler de yaşıyor, onlar kardeşlerimizdir, bu devlet Kürtlerin de devletidir. Yalnız dış güçler ve emperyalist ülkeler, onların ajanları Kürtleri kışkırtıyorlar ve Kürtleri bizlere karşı isyana sürüklüyorlar. Kürt hareketlerin arkasında emperyalizm ve onun Kürt ajanları vardır, bunun için Kürt hareketleri Kürt halkına karşıdır, gericilerin kışkırtmasıdır." ...vs. Somut örnekler. Kürdistan kitabında yazılanları okumaya devam ediyoruz; "Amerikan emperyalizmi tarafından sahnelenen Kürdistan trajedisi gittikçe daha hazır bir duruma geliyor...Batı aydınlarının ve casuslarının Halkı Müslüman Ülkelere süslü bir hediyesidir milliyetçilik...İngiliz casusu Arabistan Lawrence'nin, sircan Melkem'in ve Farmason liderlerinin yorulmak bilmez çabaları;...yalnız Osmanlı İmparatorluğu yıkmakla kalmadı..."⁵³ Mustafa Kemal'da şöyle diyordu; "Kürtler kayıtsız şartsız Türk kardeşlerinden ayrılmıyacaklarını... bildirmişlerdir. Ve Mr. Noel'in kışkırtıcılığına aldırma-yarak, hatta vermek istedikleri külliyetli miktarda parayı da kabul etmeyerek, namusluluklarını göstermiş-

⁵¹Atatürk'ün Söylev ve demeçleri. Cilt.1

⁵²Kürdistan-Emperyalizm ve Bağımlı Guruplar. Çıkararı; İran İslam İnkılabı Muhafızları

⁵³Kürdistan... Çıkararı; İran İslam İnkılabı Muhafızları Teşkilatı. 1982. İran

lerdir."⁵⁴ Ve bu örnekleri çoğaltmak mümkündür, hemde oldukça çok.

Şimdi de karşımıza şu temel sorunlar çıkıyor; Sömürgeci devletler ne zaman Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etmişler? ve Sömürgeci devletlerin bazı dönemlerde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını halka açıklamalarının nedeni ve amacı nedir? Şurası nesnel bir gerçektir ki, Kürt halkını sömüren, ezen ve asimile etmek isteyen, varlığını inkâr eden ve Kürtlerin neslini tüketmek isteyen sömürgeci burjuvazi durup dururken Kürdistan ve Kürtlerin varlığını savunmaz. Sömürgeci burjuvazinin yeni yöneticileri, eski yöneticilerin Kürtlere karşı olan haksızlıklarına karşı oldukları ve Kürtlerin haklarını savundukları için Kürtleri savunmuyor. Kürdistan'ı kendi işgali altında bulunduran, Kürtlerin varlığına son vermek için kitle katliamlarını uyguluyan sömürgeci burjuvazi durup dururken ve nedensiz olarak Kürtlerin varlığını savunmaz.

Sömürgeci burjuvazi ve onun temsilcileri şu temel nedenlerden dolayı bazı dönemlerde Kürdistan'ın ve Kürtlerin varlığını savunuyorlar:

1- Sömürgeci burjuvazi ülke içinde gelişen iç olaylardan dolayı zayıf duruma düşmüştür. Ülkede halk hareketi gelişmiş, düzenin varlığı tehlikeye düşmüş ve kitle hareketleri geniş boyutlara varmış. Sömürgeci burjuvazi kendi iktidarını kolaylıkla sürdüremiyor, halkın düzene karşı hoşnutsuzluğu artmıştır. Sömürgeci burjuvazinin gücü ülke içinde gelişen halk hareketinden dolayı zayıf duruma düşmüştür. Ve bundan dolayı zayıf düşen burjuvazi Kürdistan'da gelişen hareketi bastırarak güçte değildir. Örneğin İran'ın durumu.

2- Sömürgeci (Sömürgeci ülkenin) burjuvazi yabancı ülkelerin dış müdahalelerinden dolayı zayıf duruma düşmüştür. Ülkeye karşı dış müdahale vardır yani ülke diğer ülkelerle savaş halindedir. Bu dış olgu, yabancı ülkelerle savaş halinde bulunma, burjuvazinin gücünü

⁵⁴Atatürk'ün Tamim, Telgraf ve Beyannameleri. Alıntı; Dünyada Kürt Vardır. DDKO'nun Savunması. Bahoz Yayınları

zayıflatmıştır. Ve bu nedenle zayıf düşen burjuvazi, gelişen Kürt hareketini bastıracak güçte değildir. Örneğin Kurtuluş Savaşı döneminde Türk burjuvazisinin durumu.

3- Sömürgeci burjuvazi Kürdistan'da gelişen Kürt hareketini silah zoruyla bastıracak durumda değilse. Sömürgeci devlet güçsüzdür, Kürt hareketi gelişmiş ve güçlüdür, sömürgeci burjuvazi hareketi zorla bastırabilecek güçte değil. Örneğin 1961-1970 arasında Irak'ın durumu.

O halde, Sömürgeci burjuvazi ülkedeki iktidarını sürdürmede zayıf duruma düştüğünde, Kürdistan'da gelişen Kürt hareketi geliştiği için silahlı zora dayanarak bastıracak güçte değilse, Kürdistan ve Kürtlerin varlığını savunuyor. Örneğin Milli Kurtuluş Savaşı döneminde Türk burjuvazisi hem ülke içinde gelişen iç olaylardan ve hem de yabancı ülkelerle savaş halinde olmasından dolayı zayıf duruma düşmüştü ve bu nedenle bu dönemde gelişen Kürt hareketini zora dayanarak parçalayacak güçte değildi. İçinde bulunduğu bu zayıf durumundan dolayı Türk burjuvazisi bu dönemde Kuzey Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etti ve açıkça savundu. 1961-1974 arası Güney Kürdistan'da Kürt ulusal kurtuluş hareketi çok gelişmişti ve Irak burjuvazisi gelişen bu hareketi zora dayanarak parçalayacak güçte değildi. Bunun içinde Irak burjuvazisi bu aşamada Güney Kürdistan'da Kürtlerin varlığını kabul etti ve resmen ilan etti. 1970'lerde İran'da iç olaylar çok gelişmişti, burjuvazinin iktidarı tehlikedeydi, halk hareketi gelişmişti, kitlenin düzene karşı hoşnutsuzluğu artmıştı. Bir yandan İran'da halk hareketi gelişirken diğer yandan Doğu Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Hareketi de geliyordu. İran burjuvazisi bu durumda Kürt hareketini zora dayanarak parçalayacak durumda değildi. Ve bunun için de Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul ediyor.

Demekki, sömürgeci burjuvazinin bazı dönemlerde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etmesinin ve Kürtleri "savunmasının" nedeni içinde bulunduğu dönemde zayıf-güçsüz durumda olmasıdır. Başka bir deyişle, sömürgeci burjuvazi Kürdistan'da gelişen Kürt hareketini zora

dayanarak parçalayacak güçte olmadığı ve iç veya dış olaylardan dolayı zayıf duruma düştüğü zaman Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul ediyor. Sömürgeci burjuvazinin, bazı dönemlerde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etmedeki ve savunmadaki amacı; bir yandan, zaman kazanarak kendini güçlendirmek, Kürt hareketini zora dayanarak parçalayacak güce gelmek için zaman kazanmak ve diğer yandan hareketin gelişmesini engellemek için halkı aldatmak.

Ve bu gerçeği Irak Başbakanı 1926 da Parlamentoda yaptığı konuşmasında şöyle dile getiriyor; "Hepimiz, Türk Hükümetinin, Milletlerin varolma haklarını tanımadığı için ve gelişmelerine mani olduğu için parçalanıp bölündüğü hususunda hemfikiriz. Bu bizim için iyi bir derstir ve ondan istifade etmeliyiz."⁵⁵ Demek ki; sömürgeci devletlerin bazı dönemlerde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etmeleri sömürgeci burjuvazinin bir oyalama-aldatma taktiğidir. Bu taktik de amaç, güçlenmek için zaman kazanmak ve bu zayıf durumunda Kürt halkını aldatmak.

Sömürgeci burjuvazinin bu taktiğini boşa çıkarmak için uyanık olmak gerekir. Devrimcilerin görevi, burjuvazinin hangi zaman, neden ve ne amaçla Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul ettiği konusunda emekçi halkı bilinçlendirmektir. Kurtuluş Mücadelesi'nde sömürgeci burjuvazinin bu taktiğine karşı mücadele verilmelidir ve bu taktik boşa çıkartılmalıdır, hiç bir zaman bu taktik göz ardı edilmemelidir. Devrimci taktik, düşmanın zayıf dönemlerinde düşmanla uzlaşmak değil, tam tersine ona karşı daha da güçlü bir mücadele etme taktiğidir. Kürdistan Kurtuluş Hareketi, hiç bir zaman ve hiç bir şekilde ve hiç bir nedenden dolayı sömürgeci burjuvaziyi destekleyen, onun yanında yer alan bir hareket olamaz.

⁵⁵Alıntı, L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları

İnkârcılık

Sömürgeci burjuvazi, ülke içindeki olaylardan dolayı veya yabancı ülkelerle savaş halinde olmaktan dolayı zayıf duruma düştüğü zaman veya gelişen Kürdistan Kurtuluş Hareketi'ni silahlı zorla parçalayacak güçte olmadığı dönemlerde, Kürdistan'ın Kürtlerin varlığını kabul eder. Ve burjuvazi bunu, kendini yeniden toplamak, güç kazanmak ve güçlendikten sonra harekete silahlı zorla saldırmak için kullanır. İçinde bulunduğu zayıf durumunu, kritik aşamasını atlatan ve kendini biraz toplayarak güçlü hisseden sömürgeci burjuvazi kendi taktiğini değiştirir; Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr eder, Kürt hareketlerini silah zoru ile parçalar. Kürtistan'ın ve Kürtlerin varlığını inkâr etme, Kürdistan'ı kendi ülkesi olarak ve orda yaşayan Kürtleri de dağlı yerliler şeklinde gösterme, sömürgeci burjuvazinin önemli taktiklerinden biridir.

Lozan Konferansı'nda; "Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti, Türklerin olduğu kadar Kürtlerin de hükümetidir... Kürtlerin kendi istekleriyle Türk yönetimi altına geçtiklerini ve kaderlerini Türkiyenin kaderine bağladıklarını tarih göstermektedir... Kürtlerin gerçek ve meşru temsilcileri Millet Meclisine girmiştir."⁵⁶ diye konuşan (1923 tarihinde) zamanın Başbakanı İsmet İnönü 31 Ağustos 1930 da şöyle diyor; "Beş seneden beri Doğu vilayetlerimizde vukua gelen ve kökü dışarda entrikalarla körüklenen İsyân, bugün gücünün yarısını kaybediyor.

⁵⁶İsmet İnönü, Lozan Barış Konferansı, Tutanaklar-Belgeler. Alıntı; C. Aladağ, Kürdistan'ın Sömürgeleştirilmesi..., Özgürlük Yolu Yayınları

Bu ülkede, sadece Türk ulusu, etnik ve ırksal haklar talep etme hakkına sahiptir. Başka hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur."⁵⁷

1920'lerde Kürdistan'ın ve Kürtlerin varlığını savunan zamanın Başbakanı İsmet İnönü 1930 da ise önce dediklerinin tam tersini söylüyor. Zamanın Türk Adalet Bakanı Mahmut esat (Bozkurt) ise 1930 da şöyle diyordu: "Biz Türkiye denen, dünyanın en hür ülkesinde yaşıyoruz... Türk, bu ülkenin yegane efendisi, yegane sahibidir. Saf Türk soyundan olmayanların bu memlekette bir tek hakları vardır: Hizmetçi olma hakkı, köle olma Hakkı; Dost ve düşman ve hatta dağlar bu hakikatı böyle bilsinler."⁵⁸ Faşist Askeri Cunta'nın Şefi ve Cumhurbaşkanı Kenan Evren'de bizzat Kürdistan illerinde yaptığı konuşmasında şöyle diyor; "Bu topraklar üzerinde yaşayan ve Cumhuriyet kuran hepimiz, bütün vatandaşlarımız Türk vatandaşdır. Onun için diyoruz: "Ne mutlu Türküm diyene!"."⁵⁹

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda Kuzey Kürdistan'ın ve Kürtlerin varlığı yani Türkiye devletinin sınırları içinde bulunan Kürdistan ve burda yaşayan Kürtlerin varlığı, T.C. Anayasası'nın şu aşağıdaki maddeleri ile şu şekilde inkâr ediliyor:

"Madde 3-Türkiye Devleti, Ülkesi ve Milletiyle bölünmez bir bütündür.

Madde 4-Egemenlik kayıtsız şartsız Türk Milletinin-dir."⁶⁰

Sömürgeci devletlerin temel politikalarından biride Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr etmektir. Bu konudaki amaçları, sömürgeci işgalliklerini yani Kürdistan ve Kürtleri zora dayanarak kendi egemenlikleri al-

⁵⁷İsmet İnönü'nün Konuşması. Milliyet 31 ağustos 1930. Alıntı; L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları. 1975

⁵⁸Milliyet, 31.8.1930. Alıntı; L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları

⁵⁹Hürriyet, 4.10.1984

⁶⁰T.C. 1982 Anayasası. T.C. 1961 anayasası

tında tuttıklarını, yabancı bir ulusu zoraki köleleştirdiklerini gizlemektir. Öyle ya, Kürdistan diye bir ülke "olmayınca" Kürtler diye bir ulusta "olamaz" ve böylece Kürdistan'ı sömürgeleştirme diye bir olguda "yok olmuş" olur.

Sömürgeci devletler Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr etmek ve olan bir nesnel şeyi "yok göstermek" için "bilimsel icatlar" yaratıyorlar. Ve hem de, Öyle "bilimsel" ki, kendi Anayasalarında "olmayan" bir lisanı yasaklıyorlar ve yok kabul ettikleri bu lisanın konuşulmasını suç unsuru sayıyorlar. T.C. Anayasası'nda şöyle deniliyor; "Madde-26. Düşüncelerin açıklanması ve yayılmasında kanunla yasaklanmış olan her hangi bir dil kullanılamaz."⁶¹ Sömürgeci burjuvazinin "bilimsel" tarihçileri Kürtlerin Türk soyundan geldiğini ispatlamaya çalışıyorlar.

General Kenan Esengin "Kürtçülük Sorunu" kitabında şöyle yazıyor; "Kürtler, ayrı bir kavim değil, Turani soydan gelme bir Türk boyudurlar. Asya'dan, İran yaylasına sonra da oralardan ve aras boylarından Anadolu'ya gelmişlerdir...Kürtler ve Zazalar Turani soydan gelme bir Türk boyudurlar... Bugün Kürt denilen halk, yada Kürtler ayrı bir kavim ve soydan gelme bir toplum değil,...bunlar Turani bir Türk boyudurlar."⁶² Kısacası sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun varlığını inkâr etmesi, "Kürdistan diye bir ülkenin ve Kürtler diye bir ulusun olmadığı"yı ilan etmesi, sömürgeci politikanın temel bir parçasıdır. Sömürgeci burjuvazi bu konuda, karakteri icabı ve her zaman yaptığı gibi ikiyüzlü bir politika uyguluyor. Onun politikasının temelinde, zayıf olduğu dönemde Kürdistan ve Kürtlerin varlığını kabul etme ama güçlü döneminde ve Kürdistan'da güçlü bir Kurtuluş Hareketi'nin olmadığı zamanda Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr etme, taktiği yatıyor. Sömürgeci burjuvazinin, bazı dönemlerde Kürdistan'ın

⁶¹T.C. 1982 Anayasası

⁶²General Kenan Esengin, Kürtçülük Sorunu. Su Yayınları 1976

varlığını kabul etme ve bazı dönemlerde de Kürdistan'ın varlığını inkâr etme taktiği, mevcut aşamadaki somut koşullara ve subjektif şartlara göre değişiyor ve onun tarafından berlirleniyor.

Sömürgeci burjuvazi temelde şu nedenlerden dolayı Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr ediyor: Birincisi; Şayet Kürdistan'da kurtuluş hareketi henüz daha yeteri kadar gelişmemişse ve sömürgeci yönetim için daha tehlikeli boyutlara varmamışsa. Şayet, Kürdistan''da daha gelişmiş bir Kurtuluş hareketi yoksa. İkincisi; şayet iç olaylar burjuvazinin iktidarını tehdit edecek kadar gelimemişse, burjuvazinin iktidarı ülke içinde gelişen sosyal olaylardan doayı tehlikeye girmemişse ve burjuvazi güçlü durumdaysa. Üçüncüsü; Şayet sömürgeci ülke yabancı bir ülke ile savaş halinde değilse. İşte bu durumlarda sömürgeci devletler Kürdistan ve Kürtlerin varlığını inkâr ediyor.

Mezhep Kavgası

Burjuvazinin sınıf mücadelesinde uyguladığı temel yöntemlerden biri, işçi sınıfını zayıf duruma düşürmek ve bunun içinde emekçilerin birliğini bozmaktır. Burjuvazi, proleterya sınıf mücadelesini güçsüzleştirmek için, değişik ulustan işçiler arasında ulusal savaş ve aynı ulusun emekçileri arasında mezhep kavgasını yaratır ve böylece sınıf savaşını ulusal savaş veya mezhep kavgası durumuna dönüştürmeye çalışır. Sömürgeci burjuvazi, Kürt emekçilerinin birliğini bozmak ve bu şekilde Kürdistan'daki kurtuluş hareketini zayıflatmak için Kürt emekçileri arasında alevilik-sunnilik çatışmasını yaratmaya ve Kürt emekçilerini alevi-sunni diye bölmeye çalışır. Çünkü, Kürt emekçileri arasında çıkan alevilik-sun-

nilik çatışması Kürdistan kurtuluş hareketini zayıflattır.

Bu nedenle sömürgeci burjuvazinin ve Kürt egemen sınıfların hizmetçileri "aleviler Kürt değildirler, Kürt sunniler alevilerin düşmanıdır, aleviler Türk kökenlidirler, veya aleviler Kürt değil, alevi ulusundandırılar, alevi ulusu vardır"...vs gibi görüşler ileri sürerler, propagandalarını bu görüşlere dayanıdırırlar. "Kızıl Yol" adlı dergiden şunları okuyoruz; "Anadolu Alevistan Ulusunun kendi kaderini tayin hakkını tanımaksızın, Türkiye'de ve Kürdistan'da devrim olanaksızdır... Ulusal yaşamın bilincinde olan Alevistan halkı hiç bir dönem Türk Kültürünü nede başka bir yabancı Kültürü benimsemiş...Revizyonist Kürt hareketlerinin dedikleri gibi de Aleviler Kürt değildirler... Türk sosyal şövenleri ve Kürt revizyonist örgütleri Alevistan ulusal sorununa Marxist-Leninist bir anlayışla bakmadıkları sürece Kautski'den ne farkları olabilir... Kızıl Yol'un siyasi içeriği Marxist-Leninist bir çizgi olup, temel amacı proleterya Diktatörlüğü kurmaktır. Bu temelde Anadolu Alevistan ulusal sorunun çözümü ise ancak Anadolu Alevistanda vereceğimiz ulusal ve kurtuluş mücadelesi...

Kürt solu ise Türk solundan farksızdı halkımız için, çünkü gerek Türk solu gerekce Kürt solunun aleviler hakkındaki düşünceleri hemen hemen aynıdır. Her iki sol akımda alevi diye bir meseleleri yoktur. Aynı zamanda halkımız bu iki akım arkasında gittiği taktirde, Alevi Türk, Alevi Kürt diye ikiye bölünmekle karşı karşıya kalmakla yüzyüze gelmişti... Kürt hareketleri Alevilerin Kürt halkından olduğunu iddia etmekle... Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini şartsız olarak benimsediğimizden dolayı gerek Kürt ulusunun gerekce başka ulusların bağımsızlığını savunur... Kürt devrimcileri ise bunun tam aksini yaparak şövenist Türk devrimsilerinin ağzında ulusal bağımsızlık hareketimizi karalayarak karşı devrimci pozisyona düşmekte... Kahrolsun Sömürgeci Faşist Diktatörlük. Yaşasın Halk Savaşı."⁶³ Ve aynı

⁶³Kızıl Yol. Sayı 3/1984. Paris-Fransa

dergiden şunları okumaya devam ediyoruz; "Anadolu Alevistan Devrimcileri olarak Kürdistanlı devrimcilere çağırıyoruz... Kendi ulusal davanız için halkımızı basamak olarak göstermekten vaz geçmelisiniz... Ulusların ve halkların birliği ve kardeşliği ancak ve ancak Maxist-Leninist bir güven ve dostluğa bağlıdır."⁶⁴ Görüyoruz ki, Kürt halkı arasında bölücülük yaratmak, Kürt emekçilerini mezheplere göre bölmek ve bu şekilde onların birliğini bozmak için burjuvazi bir yandan mezhep kavgasını yaratıyor ve diğer yandan sorunu daha da tehlikeli boyutlara vardırarak için "alevi ulusu" görüşünü sahneye çıkarıyor. Amaç net ve açıkça belli. Amaç; Kürt kurtuluş hareketini zayıflatmak, Kürt emekçilerinin birliğini bozmak ve sınıf mücadelesini-Kürdistan Kurtuluş Hareketini alevilik ve sunnilik çatışmasına dönüştürmek. Bu amacına varmak isteyen sömürgeci burjuvazi ve yerli egemen Kürt sınıfı mezhep-alevilik ve sunnilik çatışmasını körüklüyorlar.

Ama bir yandan bu yöntemi uygularken diğer yandan başka bir tehlikeli yöntemi uyguluyorlar. Başka bir deyişle bir yandan mezhep çatışması yaratılırken diğer taraftan "Marxizm-Leninizm", "devrimcilik" gibi "sol" maskeler altında "Anadolu Alevistan'ı ve Alevi Ulusu" gibi görüşler sahneye çıkarılıyor. Böylece devrimci hareket saflarında yer alan Kürt emekçilerin birliğini ve beraberliğini yeni oyunlarla bozmak, bu şekilde devrimci hareketi içten parçalamak. "Alevi Ulusu-Anadolu Alevistan'ı" görüşün "Marxizm-Leninizm", "devrimcilik" gibi "sol" maskelerle sahneye çıkarılmasındaki amaçta, Kürdistan'daki devrimci hareketin saflarında bölünmeler yaratmak. Burjuvazi, bu konuda her zaman iki yöntem kullanır: biri, açık ve maskesiz ve diğeri "sol" maskeli. Çünkü, daha proleter bilince varmamış kitle ile proleter bilince sahip kitleyi aynı yöntemle aldatmak mümkün değildir.

Sömürgeci burjuvazi, bir yandan Kürt emekçileri arasında alevilik ve sunnilik çatışmasını-mezhep kavgasını yarat-

maya çalışırken, diğer yandan Kürdistan devrimci hareketi saflarında "Alevi Ulusu" ve Kürt Ulusu çatışmasını yaratır. Ve hemde "Alevi Ulusu" surununu "sol" maskeli burjuva örgütleri tarafından sahneye getirilir. O halde, Kürdistan Kurtuluş mücadelesinde burjuvazinin bu noktadaki yöntemini ciddi bir şekilde ele almak gerekir. Bu konuyu küçümsemek veya gözardı etmek çok yanlıştır. Bizim için açık olan şeyin kitle için açık olduğu anlamına gelmez. Eğer zamanında Kürt halkı bu konuda aydınlatılmazsa, onlara burjuvazinin bu yöntemi anlatılmazsa, sorun üzerinde ciddi durulmazsa, o zaman, burjuvazinin bu oyunları kaçınılmaz olur. Bu noktayı ciddiye almamak çok yanlıştır. Bugün Lübnan'da gelişen olaylar "Müslüman-Hiristiyen" çatışmasına dönüştürülmemiş mi? 1925 Şeyh Sait hareketinde bu tehlike kendini göstermedi mi? Kahraman Maraş'ta gelişen olaylar "alevilik-sunnilik" çatışmasına dönüştürülmek istenilmedi mi?

Sınıf mücadelesinde, burjuvazinin yöntemlerini, oynadığı oyunları ve kitleyi aldatma çabalarını görmemek, görmemezlikten gelmek veya küçümsemek çok yanlış ve tehlikelidir, kaçınılmaz yenilgilere götürür. Burjuvazi, Kürt emekçilerinin birliğini bozmak ve Kürt halkını birbirine kırdırmak, kurtuluş hareketini parçalamak için, sadece Kürt emekçileri arasında "Alevilik-Sunnilik" ve "Alevi Ulusu"-Kürt Ulusu çatışmasını yaratmakla da yetinmiyor. Burjuvazi, ayrıca buna birde, şu yöntemi ekliyor: "Aleviler Kürt değil, Türktürler. Kürtler her zaman Alevi Türklere hakaret etmişler. Aleviler hiç bir zaman Kürt olmamışlar. Anadolu Alevileri Türktür" şeklinde görüşler sahneye çıkararak Kürt halkı arasında Kürtler ve "Anadolu Alevi Türkleri" çatışmasını çıkarmak burjuvazinin başka bir yöntemini oluşturmuştur. M.Şerif Fırat'ın "Doğu illerimiz ve Varto Tarihi" kitabı bunun en somut örneğidir.

General Kenan Esengin şöyle yazıyor; "Doğu Anadolu'nun birçok kesimlerinde oturan ve Kormanço, Zazaca konuşan, Alevi, Kızılbaş ve Bektaşî halkın Türklükleri tartışma bile götürmez. Bütün tarihçiler bunu kanıtlamışlardır... Alevilerin kendilerini Kürt sarmalarının ne kadar acı ve yanlış olduğu buraya kadar yaptığımız ince-

lemeden anlaşılmaktadır... Biz Anadolu halkının içinde kendisini Kürt sanan, Kürt sanan...alevilerin özbe öz Türk olduklarını en canlı noktalar ve tarihi belgeler ile saptamak, ispatlamak istiyoruz."⁶⁵

O halde, sonuç olarak kısaca özetlersek: Sömürgeci burjuvazi ve Kürt egemen sınıfı, Kürdistan Devrimci Kurtuluş hareketini zayıf düşürmek ve bu amacına varmak için Kürt emekçilerinin birliğini bozmada, Kürt emeçilerini birbirine kırdırmada, onların sınıf mücadelesindeki birliğini bozmada bir ve aynı amaca hizmet eden üç değişik temel yönetime baş vuruyor;

- 1) Kürt emekçileri arasında alevilik-sunnilik çatışmasını çıkarmak,
- 2) "Alevi Ulusu" ve "Anadolu Alevi Ulusu" gibi görüşler yayma,
- 3) "Anadolu Alevi Türkleri" ve "Anadolu Alevileri Kürt değil, özbe öz Türktür" şeklinde propaganda etmek, görüşünü yaymak.

Aynı noktaya varmak isteyen burjuvazi, bu konuda, bu üç temel noktadan hareket ediyor. Bu sorunu zamanında görmek ve kitleyi ona göre hazırlamak gerekir. Kürt emekçileri bu konuda uyanık olduğu oranda burjuvazinin yöntemi tesirsiz olur. Burjuvazinin bu konudaki yöntemini boşuna çıkarmak için emeçi kitleyi bilinçlendirmek gerekir. Kürt halkı bu konuda bilinçlendirilmelidir. Sorunu her hangi bir şekilde küçümsemek büyük zararlara yol açar.

⁶⁵General Kenan Esengin, Kürtçülük Sorunu. Su Yayınları

Mecburi İskân Kanunu

Sömürgeci burjuvazinin Kürdistan sorununda uyguladığı temel yöntemler den biri de, Mecburi İskân Kanunudur. Bu kanun Kürtleri sürgün etmeyi amaçlıyor. Türk burjuvazisinin Mecburi İskân Kanunu konusunda değerli araştırmacı İsmail Beşikçi şöyle yazıyor; "2510 sayılı kanun, 52 maddedir. 1934 tarihinde kabul edilmiştir. 2510 sayılı İskân Kanunu, Kabul tarihi 14 Haziran 1934. A. Kanunun Maddeleri.

Madde 2-Dahiliye vekilliğince yapılıp, icra vekilleri heyetince tastik olunacak haritaya göre, Türkiye, iskân mıntıkaları bakımından 3 nevi mıntıkaya ayrılır.

1 numaralı mıntıklar: Türk kültürlü nüfusunun teka-süfü istenilen yerlerdir.

2 numaralı mıntıklar: Türk kültürüne temsili istenilen nüfusun nakil ve iskânına ayrılan yerlerdi.

3 numaralı mıntıklar: Yer, sıhhat, iktisat, kültür, siyaset, askerlik ve inzibat sebepleri ile boşaltılması istenilen ve ikame yasak edilen yerlerdir."⁶⁶

Bu mıntıklar konusunda Beşikçi şöyle yazar; "1 Numaralı mıntıklar. bu bölgeler, genel olarak uzun asırlardan beri.. Kürtlerin oturduğu bölgelerdir. Kürdistan'ın Kuzey ve kuzey-Batı kesimleri... Hükümet 2510 sayılı kanunu ile bu bölgelere Türk Kültürlü nüfus yerleştirerek Türkçe konuşan... nüfusun yoğunluk kazanmasını istemektedir. 2 numaralı mıntıklar, bu mıntıklar Türkiye'nin Batı bölgeleridir. Özellikle Akdeniz, Ege, Marmara,

⁶⁶2510 Sayılı ve 1934 Tarihli İskân Kanunu. Alıntı;- İsmail Beşikçi, Kürtlerin Mecburi İskân'ı. Komal Yayınları. 1977

Trakya bölgeleridir. Kürtler,...yurtlarından alınarak bu bölgelere sürgüne gönderileceklerdir. Buralardaki Türk Kültürlü yoğunluğu içine serpiştirilerek eritilmek istenmektedir. 3 numaralı mıntıkalar, bu bölgeler boşaltılacaktır. İskân ve ikame yasak edilecektir. Bu bölgeler, Ağrı, Soson, Tunceli, Van, Kars'ın Güneyi, Diyarbakır'ın bazı kesimleri, Bitlis, Bingöl ve Muş'un bazı kesimleridir."⁶⁷

"Madde 9- Türkiye tabiiyetinde bulunan gezginci çingeneler ve Türk kültürüne bağlı olmayan göçebelere, toplu olmamak üzere kasabalara ve serpiştirmek suretiyle Türk kültürlü köylere dağıtıp yerleştirmeye."⁶⁸ Bu maddenin açıklanmasını yapan Beşikçi şöyle yazıyor; "Bu, 9 Maddeye göre, Kürtler, kendi yurtlarından sökülüp alınacak, 2 numaralı bölgelere, yani Akdeniz, Ege, Marmara, Trakya gibi bölgelere sürgüne gönderileceklerdir."⁶⁹ Bu İskân Kanunu'na ek olarak 1960 da bir kanun çıkarılıyor. 1960 da çıkarılan Ek sürgün kanunu konusunda Beşikçi'den şunları okuyoruz; "27 Mayıs 1960 darbesinin en önemli eylemlerinden biri de, şüphesiz ki 2510 sayılı İskân Kanunu'na ek olarak çıkarılan 105 sayılı kanundur. 2510 sayılı İskân Kanunu'na Ek Kanun. Kanun n°: 105, kabul tarihi 19.10.1960.

Bu kanun gereği,...485 kişi ani bir kararla tutuklanarak Sivas'taki kampa götürülmüşlerdir."⁷⁰ 105 sayılı Ek Kanun: "Madde 4- Bu kanun hükümlerine göre, nakil ve iskân edilenler o mıntıkada ikâmetgah tesisine mecbur olup, İskân mahallerini terk mahiyetinde olmamak üzere seyahatte tamamiyle serbesttirler. Ancak, terke mecbur kaldıkları mıntikalara avdet veya oralarda seyahat

⁶⁷İsmail Beşikçi, Kürtlerin Mecburi İskân'ı. Komal Yayınları

⁶⁸İskân Kanunu. 1934. Sayı 510. Alıntı; İ.Beşikçi, Age

⁶⁹İsmail Beşikçi, Kürtlerin Mecburi İskân'ı. Komal Yayınları

⁷⁰Beşikçi İ., Age

edemezler."71

Türk burjuvazisi gerekli gördüğü zaman Kürtleri sürgün etmiştir. Sürgün Kanunu'na dayanarak yüz binlerce Kürt vatandaşını sürgüne göndermiştir. Bu konuda J.Roth şu rakamları veriyor; "1913-1915 tarihleri arasında 100.000 den fazla Kürtler batıya sürgüne gönderilmiştir...1938 Dersim Hareketi'nde 100.000 dan fazla Kürt Dersim'den sürgün edilmişler... Tüm ayaklanmalarda sürgün edilen Kürtlerin sayısı: 1462 076 dır."72 Görüyoruz ki, Kürtler zorlan Kürdistan'dan dışarı atılmışlardır. Sürgün (mecburi İskân) Kanunu ile bir yandan, Kürtler sürgüne sürgün edilerek ülkelerinden atılmışlardır ve diğer yandan Kürdistan'ın bazı bölgeleri tamamen boşaltılarak yasak bölgeler olarak ilan edilmişlerdi. Bu durum bugün- de uygulanmaktadır. 1984 de Türkiye Hükümeti Güney Kürdistan (Irak devleti) sınırındaki Kuzey Kürdistan'ın tüm köylerini tamamen boşalttı ve burda yaşayan Kürtleri de sürgün etti.

İskân Kanunu bir yandan kürtleri asimile etmeyi, diğer yandan ülkelerinden dışarı atmaya amaçlarken, başka bir yandan da Kürdistan'da gelişen hareketleri parçalamayı amaçlıyor. İskân Kanunu, ayaklanmalara her hangi bir şekilde katılan Kürtleri sürgün etmeyi ve hareketin geliştiği merkez bölgeyi boşaltmayı ve yasak bölge ilan etmeyi amaçlıyor. Harekete katılanların ilk planda Türkiye'nin batısına sürgün edilmeleri bunun en somut bir örneğidir. Her sömürgeci devlet, sürgün yasasını Kürdistan'da katılan Kürtlere karşı güçlü bir silah olarak kullanır. Ayrıca 1960 (Mayıs 27) Askeri Darbe-si'nden sonra hem sürgün konusu daha da setleştirildi ve hem de Kürt vilayet, kasaba ve köylerinin isimleri de-ğiştirildi, Kürtçe isimler kaldırıldı, Kürtlere Türkçe isimler verildi, Kürtçe tüm isimlere Türkçe isimler

712510 Sayılı İskân Kanunu'na Ek kanun. Kabul tarihi 19.10.1960. Kanun no: 105 Alıntı; İsmail Beşikçi, Kürtlerin' Mecburi İskânı.

72Jürgen Roth, Geographie de Unterdrückten. Die Kurden. Rowohlt. 1978

verildi. Böylece asimile politikası daha da geliştirildi.

Sosyal-Şövenizm

Sosyal Şövenizm ezen-sömürgeci ulus burjuvazinin güçlü bir silahıdır. Sosyal Şövenizm, egemen ulusun "devrimci", "komünist", "marxist-leninist" gibi maskelere bürünmüş "sol" örgüt ve partilerinin değişik ulustan işçilerin birliğini, sınıf dayanışmasını ve karşılıklı güvenlerini bozma taktiğidir. Egemen ulusun "sol" maskeli burjuva örgüt ve partileri "devrimcilik", "komünizm" ...vs adına değişik ulustan işçiler arasındaki güveni bozmaya hizmet eder. Sosyal şövenizm, aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğinin ezen ulustaki koludur ve ezilen-sömürge ülkede ezilen ulus milliyetçiliğinin gelişmesine hizmet eder.

Sosyal şöven örgütler ve partiler genelde Proleterya Enternasyonalizmi ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı'nı "savunurlar" ama özelde kendi burjuvazisinin sömürgeleştirdiği ezilen ulus için Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı'nı savunmazlar ve o ülke ile proleterya enternasyonalizmine girmezler. Türkiye'deki "sol" maskeli sosyal-şöven örgütlerin Kürdistan konusundaki tutumlarına bakalım. Türk "sol"u genelde proleterya Enternasyonalizmini ve Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı ilkesini savunuyor. Şili halkı ile, Peru, Güney Kore, Namibia, Zaire...vs gibi ülkelerin halkı ile proleterya enternasyonalizmini; Namibia, Baskenlan, Yeni Kaledonya, Eritre-gibi sömürge ülkeler için Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı'nı "savunuyorlar". Söz konusu ülkeler Türkiye'nin sınırlarından uzak olduğu ölçüde Türk "sol"unun proleterya enternasyonalizmi ve Ulusların K.T.Hakkı'nı savunmaları

da şiddetlenir. Genelde dört elle proleterya enternasyonalizmi ve UKTH na sarılan Türk "sol"u özelde sorun Kürdistan konusuna gelince genelde savunduklarını inkâr ederler. Hipermetrop (Yakını görmeme) Sosyal şövenizmin bir hastalığıdır. Bu hastalık, Hipermetrop, Kürdistanı sömürgeleştiren sömürgeci ulusların sol" örgütlerinde vardır.

Kürdistan sorunu söz konusu olduğu zaman, sömürgeci ülkelerin "sol" örgütleri proleterya Enternasyonalizmi ve UKTH konusunda tamamen cahil, sağır ve dilsiz oluyorlar. Sosyal şövenizmin politikası, ezen ve ezilen ulus işçileri arasında güvensizlik yaratma ve bu şekilde değişik ulustan işçilerin sınıf dayanışmasını bozma, temeline dayanır. Sömürgeci ülkelerin sosyal şöven örgüt ve partileri kendi burjuvazisinin milliyetçi politikasını "sol" adına yaparlar. Kürdistan'ı sömürgeleştirmiş olan sömürgeci ülkelerin "sol" maskeli örgüt ve partileri "devrimcilik", "marxism-leninizm" namına kürdistan'ın varlığını inkâr ediyorlar, ama şayet bu artık imkânsız duruma gelmişse, o zaman, varlığını kabul ediyorlar. Ama kendi devletin Misakki-milli sınırları içinde kalması şartıyla. Sosyal şöven örgütler, Kürdistan'ı ayrı bir ulus olarak görmediklerinden, kendi sömürgeci devletlerinin sınırları içinde bir parça olarak ele aldıklarından, kendi burjuvazisinin sömürgeci politikasını savunduklarından, Kürt emekçilerinin çıkarlarını savunmadıklarından Kürt halkı arasında güvensizlik yaratıyorlar, milliyetçi örgütlenmeye hizmet ediyorlar.

Sömürgeci ülkelerin sosyal şövenleri, değişik ulustan işçilerin sınıf dayanışmasını, aralarındaki güveni ve birliği, "birlik" adına bozuyorlar. Onlar, işçilerin birliğini bozmak için "birlik" adına birliği bozuyorlar. Sömürgeci ülkelerin sosyal şövenleri, Kürdistan'da gelişen her hareketi "milliyetçi", "Kürt milliyetçiliği", "milliyetçi örgütlenme", "İşçilerin birliğini bozma" şeklinde değerlendiriyorlar. Sömürgeci ulusların sosyal şövenlerin görüşleri şu temele dayanıyor; "Kürdistan, Kürt hareketi, Kürt emekçilerini örgütleme milliyetçiliktir, ayrı örgütlemedir, işçilerin birliğini bozmadır". Onlara göre, Kürt kelimesi, Kürdistan Kurtuluş

Hareketi'ni savunma, Kürt milliyetçiliği ile eş anlamlıdır. Ve onlar bu politikalarıyla Kürt halkında güvensizlik yaratıyorlar, milliyetçiliğin gelişmesine hizmet ediyorlar. Çünkü, halk arasında sömürgeci ulus halkına karşı güvensizliğin oluşması, milliyetçilik için en elverişli şartları yaratır. Kürt egemen sınıfı için güçlü bir silah oluşturuyor. Sosyal şöven örgütler, kendi halkını "ürkütme" ve "burjuvazinin dikkatini çekmeme", "burjuvaziye rahatsız etmeme" gibi gerekçelerle Kürdistan sorununu ele almazlar. Onlar için missakimilli sınırlar vardır. Ama sosyal-şöven örgütlerin politikası yalnız bununla kalmaz. Onların tüm direnmelerine, karşı koymalarına ve engellerine rağmen Kürdistan'da gelişmeler karşısında sıkışan sosyal şöven örgüt ve partiler artık "Kürdistan ve Kürtler diye bir ülke yoktur" diyemiyorlar, "kitleyi ürkütme" ve "burjuvaziye kızdırmama" gibi gerekçelerle Kürdistan sorununa hayır diyemiyorlar. Gelişen hareket karşısında eski şeylerine yeni elbiseler giydiriyorlar. Bol bol Kürt ve Kürtler kelimesini kullanıyorlar. Sosyal- şöven örgütler Kürdistan'da gelişen hareket karşısında sıkıştırıldığı için eski bayatlanmış görüşlerini yeni ambalajla satma yöntemini uygulamaya başlar. Yeni maske ile eski görüşlerin satışı başlar.

Sömürgeci burjuvazinin "sol" maskeli örgütleri, her yandan sıkıştırıldığı için, bol bol Kürdistan kelimesini kullanıyor. Ama sonuçta gene şöyle der; "Mevcut aşamada temel hedef anti-faşist mücadeledir. İlk hedefin amacı demokrasiyi getirmektir. Temel görevimiz-ilk hedefimiz faşizmi yıkmaktır ve bunun için anti-faşist cephe kurulmalıdır. Anti-faşist cepheyi geniş tutmak için reformcu-liberal burjuvaziye yani tekelci olmayan burjuvaziye temsil eden Sosyal Demokrat Parti (SODEP), Halkçı parti ve Milli Selamet (MSP) partisi gibi partileri Cepheye kazanmak gerekir. Tekelci burjuvazinin dışında kalan ve tekelci olmayan burjuvaziye temsil eden Sosyal Demokrat, liberal ve Dinci partileri Cepheye çekmek içinde: Cephenin programına veya Demokratik Güçbirliği Platformuna Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı İlkesi alınmalıdır. Çünkü, platforma Kürt Ulusunun kendi Kaderini

Tayin Hakkı İlkesi alınırrsa, ozaman, bu partiler Cepheye girmezler. Onun için bu ilkeye hayır."...vs. Böylece anti-sömürgeci mücadele sorunu reddediliyor.

Ezen ulusun sosyal şöven örgüt ve partileri kendi burjuvazisinin ezilen ulus kurtuluş hareketini vahşici bastırmasını haklı gösterir, kendi burjuvazisinin ezilen ulus kurtuluş hareketini vahşice bastırmasına karşı gelmez, ezilen ulusun her ulusal kurtuluş hareketini "gerici", "emperyalizmin oyunu" ve "bölücülük" diye dangalar ve hatta tüm bunlarla yetinmeyerek kendi burjuvazisinin ezilen ulusun kurtuluş hareketini barbarca bastırmasını "feodalizme ve emperyalist oyunlara karşı olan ilerici ve devrimci bir harekettir" diye savunurlar. Sömürgeci ülkelerin sosyal şöven örgüt ve partilerinin Kürdistan ve Kürt hareketleri konusundaki politikaları hep böyle olmuştur. Sömürgeci ülkelerin sosyal şöven örgütleri, bir yandan Kürdistan'da olan her Ulusal Kurtuluş hareketini "gerici", "emperyalistlerin kışkırtması", "feodal gericilik" ve "milliyetçilik"..vs diye suçlarken, diğer yandan kendi burjuvazisinin Kürdistan Kurtuluş hareketi'ni vahşice bastırmasını "ilerici", "devrimci" ve "feodal gericiliğe karşı" hareket diye savunmuşlardır. Böylece kendi burjuvazisinin politikasını savunmuşlardır.

Lenin, sosyal şövenizm konusunda şöyle der; "Milli meselede sosyal şövenlerin programı nedir? ya...kendi kaderlerini tayin hakkını inkâr etmektedirler, ya da o hakkı açıkça iki yüzlü bir biçimde, yani kendi milletleri tarafından ya da onun askeri müttefikleri tarafından baskı altında tutulan milletlere uygulanmaksızın tanımaktadırlar."⁷³ Kısacası, Kürdistanı sömürgeleştiren sömürgeci ulusların sosyalşöven örgüt ve partilerinin durumunda buna benziyor.

⁷³W.İ.Lenin, Doğu'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri

Silahlı Zor ve Baskı

Sömürgeci burjuvazinin temel yöntemi silahlı zor ve baskıdır. Kürdistan'ın tarihi bunu açık olarak ispatlamıştır. Sömürgeci devletler Kürt halkını silah dipçığı ile ezmiş, her hareketini vahşice bastırmış, şehir ve köyleri bombalamış, yüz binlercesini katletmiş. Zaten sömürgecilik, bir ulusu silah zoru ile işgal etmek ve zorlan işgali altında bulundurmak demektir. J.Roth şöyle yazıyor; "Ağrı ayaklanmasının yenilgisinden sonra Türkler öçlerini almaya başladılar. Ağrı bölgesinde 220 köyde 10.000 e yakın Kürtleri katletti, ayaklanma bölgesinin diğer yerlerinde 400 köyü harap etti ve Van'da 100 Kürt aydını elleri bağlı olarak Van gölüne atılarak boğduruldu... İki sene süren Dersim hareketi sırasında 50 000 den fazla Kürt öldürüldü... Tüm ayaklanmalarda öldürülen Kürtlerin sayısı tam olarak bilinmiyor. Tahminlere göre 100 000 ile 1,5 Milyon arasında Kürt öldürülmüş."⁷⁴ Ve bu barbarlık her zaman devam ediyor.

Edgar O. şöyle yazıyor; "Kürtlere karşı savaşın esas yükünü, altı avcı filosundan oluşan, 300 uçaklık, Irak Hava Kuvvetleri taşıdı. 1961 Eylül'ünden itibaren, uçaklar Kürtlerin köylerini, Kürtlerin yoğun olarak buldukları bölgeleri, sürekli olarak bombaladılar, napal yağdırdılar, makineli tüfek ve roket ateşine tuttular."..Ve Edgar Irak devletinin Güney Kürdistan'da yaptığı katliam konusunda şöyle yazmaya devam ediyor, "1962 Ocağında 500 Kürt köyünün saldırıya uğradığını..ve Haziran ayındaki saldırılarının sonucunda 50 000 kişinin

⁷⁴Jürgen Roth, Geographie der Unterdrückten. Die Kurden

öldüğü."75 Ve aynı konuda S.A. Şivan'da şunları yazıyor; "Arap ordusu ve caş'lar girdikleri bütün köyleri ateşlere verdiler, Çıyayê Metina'nın tam ortasına ve güney eteklerine isabet eden şipşirin bir havzada kurulmuş bulunan (...) 10 000 nüfuslu Bamerni, bu saldırgan ordu tarafından yerle bir edildi."76 Zulüm ve baskı sömürgeciliğin karakteridir.

Şurası nesnel bir gerçektir ki, sömürgeci devletler, hiç bir zaman silahlı zor yöntemini kullanmaktan vazgeçmezler. Bu nesnel gerçekten dolayıdır ki, Kürdistan'ın bağımsızlığı hiç bir zaman "barışçıl yoldan" veya seçimlerle sömürgeci devlet yönetimine "demokrasiyi getirme" şeklinde gerçekleşmez. Unutulmamalıdır ki, büyük yangınlara-ateşlere karşı en iyi mücadele yöntemi ateştir. Kürdistan'da hangi mücadele yöntemlerinin uygulanacağını temelde belirleyen şey; Sömürgeci burjuvazinin sınıf mücadelesi yöntemleridir. "Barışçıl" yöntemi, seçimlerle "demokrasi" getirme yöntemini savunmak, sömürgecilerin silahlı zor yöntemini göz ardı etmek demektir. Silahlı mücadele kelimesini anarşizmle eşdeğermiş gibi göstermek, silahlı mücadeleye hemen anarşizm damgası vurmaktır. Çünkü, her silahlı mücadele anarşizm değil. Anarşizm, sınıf mücadelesinde her çeşit devlet şeklini-Proleterya Diktatörlüğü'nü de reddeder.

Silahlı mücadele temeline dayanmayan hiç bir hareket Kürt Halkını bağımsızlığına kavuşturamaz. Oy pusulasıyla ve kırmızı güllerle proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirildiği hiç bir zaman görülmemiştir, ama proleterya-yı yenilgiye götürdüğü her zaman görülmüştür. Giap şöyle der; "Partimizin askeri çizgisi daima partimizin siyasi çizgisinden kaynaklanır ve onu izler. Onun bu askeri çizgisi; silahlı mücadele ile birleşmiş olarak, silahlı ve siyasi mücadeleler içinde devrimin hedeflerini gerçekleştirmeye çalışır... Sınıf mücadelesinde ve Prole-

75Edgar O'Ballance, 1961-1970 Irak Kürdistan'ı Kurtuluş Mücadelesi.

76S.A. Şivan, Kürt Millet Hareketleri ve Irak'ta Kürdistan İhtilali

terya Diktatörlüğünde Marxist-Leninist doktrin, devrimde şiddetin rolünü ortaya koyar,...

Silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin bir devamı olmasından ötürü, halkın siyasi gücü sağlanmasından, güçlü hiç bir silahlı kuvvet inşaa edilemez...Devrim davasında büyük zaferlerin kazanılması için, siyasi mücadelenin askeri mücadele ile birleştirilmesinde,... Askeri sanatımız,... devrimci şiddetin diyalektik gelişimini tam olarak kavramıştır; bu nedenledir ki, silahlı mücadelenin siyasi mücadelenin devamı olduğunu vurgulamakla kalmaz, fakat; siyasi mücadele ile silahlı mücadelenin birleşmesini kabul ediyor.. Siyasi mücadele son derece temel bir rol oynar. Halk bir defa yüksek bir devrimci ruha sahip oldu mu, daima muazzam bir güçtür, kesin bir rol oynar ve devrimci mücadelede tayin edici faktör olur... Silahlı mücadele devrimci mücadelenin desteği ile siyasi otoritelerini ortaya koyabilirler."77

O halde nesnel olan iki gerçek vardır: 1) Silahlı mücadeleden yoksun olan bir siyasi mücadele hiç bir zaman emekçi kitleleri özgürlüğe götürmez. Basışçıl yoldan mücadele yöntemi halkın mücadelesini zafere kavuşturmaz, tersine yalnız yenilgiye götürür. 2) Proleteryanın siyasi mücadelesinden yoksun, İşçi sınıfının idolojisi öncülüğünde ve Komünist Partisi yönetiminde olmayan Silahlı Mücadele emekçi halkı ücretli kölelikten ve sermayenin egemenliğinden kurtarmaz. Yanlış bir siyasi yönetim çoğu zaman silahlı mücadeleyi yenilgiye götürür. Güney Kürdistan'daki 1961-1975 Kurtuluş Mücadelesi ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün hareketi bunun en açık örneğidir. Oy pusulası ve kırmızı güller halkı kurtuluşa götürmediği gibi, burjuva ideolojisi yönetiminde olan bir silahlı mücadele de Kürt halkına kurtuluşu getirmez. Her iki yöntemde yanlıştır.

77V.Nguyen Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı. Yöntem Yayınları

Yeni - Sömürgecilik

Kürdistan Kurtuluş Hareketi'ni çok yakında ilgilendiren bir soru da yeni sömürgeciliktir. Yeni-Sömürgecilik tehlikeli bir oyundur ve klasik sömürgeciliğin yerini alan modern sömürgeciliktir. Her şeyin ortaya çıkmasının nedeni ve amacının olması gibi, bu olgunun da ortaya çıkmasının nedenleri vardır. Yeni-Sömürgecilik, 1) Komünist Dünya Sisteminin oluştuğu, 2) emperyalist ülkelerin ikinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıktığı ve her alanda zayıf düştüğü ve 3) Sömürge ülkelerde ulusal Kurtuluş Hareketlerin hızla geliştiği bir dönemde ortaya çıktı. Biryanda Komünist Dünya Sistemi oluştu, diğer yandan batı avrupa emperyalist ülkeleri ikinci Dünya savaşı'nda büyük bir yenilgiye uğradılar, ekonomik, siyasi ve askeri alanda zayıf duruma düştüler ve bu nedenle kendi sömürgelerinde gelişen Ulusal Kurtuluş Hareketlerini silah zoru ile parçalayacak durumda değildiler ve bir başka yanda sömürgelerde sadece burjuva yönetiminde Ulusal Kurtuluş Hareketleri gelişmiyordu, aynı zamanda İşçi sınıfının ideolojisi yönetiminde Proleter Kurtuluş Hareketleri de gelişiyor.

Ulusallararası ve ulusal durumun böyle olduğu tarihi

bir aşamada yeni-sömürgecilik ortaya çıktı. O halde yeni-sömürgecilik nedir? Bu konuda Giap şöyle yazıyor; "Yeni-Sömürgecilik, sömürgeci yönetimi yeni biçim ve metotlar altında korumak gayesiyle, yabancı emperyalistlerle, komprodor burjuva ve gerici toprak ağaları kesimi arasında tam bir suç ortaklığı ve uzlaşmadan ibarettir. Yeni-Sömürgecilik, karakteri icabı, zayıf ve küçük ulusların köleleştirilmesi... ifade eder. Köleleştirilme politikasını ve şiddet kullanmayı doğrudan değil, sahte bağımsızlık ve sahte demokrasi kılıfına bürünmüş kukla bir yönetim, kukla bir ordu ve "yardım", "ittifak" şeklindeki yollardan dolayı olarak yapması gerçeğinde, eski sömürgecilikten ayrılır. Bu bakımdan en tehlikeli ve hilekâr olanıdır...

Yeni-Sömürgecilik; yeni biçim ve metodlar altında sömürge yöntemini sürdürmek ve halk kitlesinin devrimci hareketini bastırmak için, bir yandan yabancı emperyalist öte yandan da maalli komprodor burjuvazi ve toprak ağaları sınıfı arasındaki suç ortaklığı ve uzlaşmanın bir sonucudur... Eski-tip sömürgecilikten sadece bir hususta ayrılır. Eski-tip sömürgecilik, doğrudan kontrolü altındaki yönetim ve doğrudan kumandası altındaki saldırgan ordu vasıtasıyla, halkı doğrudan dağruya kendisi şiddet kullanıp köleleştirir, Yeni-sömürgecilik ise; köleleştirmeyi ve şiddet kullanmayı, "Bağımsızlık ve demokrasi" yaflaları ve her alanda "yardım" veya "ittifak" politikası ile kamufle edilmiş olan Kukla yönetim ve kukla ordu vasıtasıyla, daha hileli ve dolaylı yoldan gerçekleştirir. Yeni-Sömürgecilik daha hileli ve daha tehlikelidir. Saldırgan tabiatını gizlemek, ...Halkın uyanıklığını ve devrimci mücadele verme isteğini felce uğratmak için, mümkün olan her yola başvurur."78

Yeni-sömürgecilik, sömürge ülke siyasi "bağımsızlığını" elde ettikten ve sömürgeci iktidarın yıkılmasından sonra sahneye çıkmaz. Yeni-Sömürgecilik yöntemlerinin bazıları, sömürge ülkede Kurtuluş Hareketi döneminde

78V.Nguyen Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı.

ortaya çıkar. Yeni-Sömürgecilik yöntemleri, ne durup dururken ne sömürge ülkede Kurtuluş Hareketi daha gelişmiş olduğu bir dönemde ve ne de sonuçta ortaya çıkar. Çünkü emperyalist ülkelerin ve sömürgeci ülkenin tek arzusu: sömürge ülkenin sessizce sömürgeci boyunduruğu kabul etmesidir. Emperyalist ülkelerin ve sömürgeci ülkelerin subjektif isteği: Sömürge ulus halkının sömürgeci köleliğe baş kaldırmamaları, sessiz durmaları, şeklindedir. Ama durgun hayat olurmu? Hayat gelişmesini hareketle sürdürür, onun nesnel yasaları sömürgecilerin subjektif arzularından daha inatçıdır. Hareketli gelişmeler olur.

Sömürge ülke halkı uyanır, emekçi kitleler sömürgeci egemenliğe karşı baş kaldırır ve ülkede Kurtuluş Hareketi başlar. İşte yeni-Sömürgecilik olgusu bu gelişmelerle birlikte ortaya çıkar. Yeni-Sömürgecilik, ne bu gelişmeden önce ve ne de onun sonunda ortaya çıkar, tersine işte tamda bu dönemde başlar. Yeni-Sömürgecilik yönteminde amaç: Sömürge ülkede Kurtuluş Hareketi'nin İşçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde ve Komünist Partisi yönetiminde Proleterya Kurtuluş Hareketi şeklinde gelişmesini ve proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesini engelmektir. Yeni-Sömürgecilikte hedef, sömürge Ülkede Proleterya Kurtuluş Hareketinin gelişmesini ve ülkede İşçi sınıfı yönetiminde Halk İktidarı'nın kurulmasını engellemek ve bu amaca varmak için, burjuvazinin öncülüğünde Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin gelişmesine ve ülkede bir burjuva devletinin kurulmasına yardım etmek.

Başka bir deyişle, yeni-sömürgecilik, zorunlu kaldığında, mecburiyet karşısında, sömürge ülkede burjuvazinin yönetiminde bir Ulusal Kartuluş Hareketin gelişmesine ve bir burjuva devletinin kurulmasına, her yönden yardım etmek olgusudur. Neden? Biraz öncede belirttiğimiz gibi, emperyalist ülkeler ve sömürgeci ülke, sömürge ülkede hiç bir Kurtuluş Hareketi'nin gelişmemesini, halkın uyanmamasını ve sömürgeci boyunduruğu sessizce kabul etmesini..vs ister. Onun yegane isteği bu. Ama bu istek hayatın gelişmesini ve hareketi durduramaz. Sömürge ülke halkı uyanır, bilinçlenir, sessizlik yıllarını yıkar, sömürgeciliğe isyan eder ve Kurtuluş hareketi başlar. O zaman emperyalist ülkeler ve sömürgeci ülke,

soyut arzusundan değil, gelişen durumdan hareket eder, kendini gelişen koşullara uydurur: Yeni-Sömürgecilik. Neden?

Emperyalist ülkeler ve sömürgeci ülke şunu çok iyi biliyorlar ki; Sömürge ülkede Kurtuluş Hareketi'nin İşçi sınıfının ideolojisi öncülüğünde Proleterya Kurtuluş Hareketi şeklinde gelişmesi, zafere ulaşması ve proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi, sömürge ülkede bağımsız bir proleterya devletinin kurulması -Ülkenin Komünizme geçmesi- durumunda, ülke tamamen kapitalist Dünya sisteminden ve uluslararası sermayenin egemenliğinden çıkar ve Komünist Dünya Sistemi'nde yer alır. Bu durumda ülke, emperyalizmin pazar alanı olmaktan çıkar, emperyalist sermaye bu ülkeyi gerçekten ve tam olarak kaybeder. Ama buna karşılık, ülkede Kurtuluş Hareketi'nin burjuvazinin yönetiminde verilmesi ve ülkede "bağımsız" bir burjuva devletinin kurulması durumunda, ülke gene eskisi gibi, Kapitalist Dünya Sistemi içinde, uluslararası sermayenin pazar alanı ve uluslararası sermayenin egemenliği altında kalır ve bu durumda emperyalist ülkelerin bir kaybı olmaz. Değişen tek şey, modern köleliğin oluşması, klasik köleliğin yerini ücretli köleliğin alması yani ülkenin klasik tip sömürgeci modern (yeni-) sömürge durumuna gelmesidir.

Sömürge ülkelerdeki Kurtuluş Hareketleri önünde İki yol vardır; ya ülkede Halk İktidarı kurulacak ve böylece ülke uluslararası sermayenin pazar alanı ve siyasi egemenliğinden, sömürgeci boyunduruktan gerçekten kurtularak, tam bağımsızlığına kavuşacak, yani ya ülkede Proleterya devleti kurulacak, yada ülkede "bağımsız" bir burjuva devleti kurulacak, ülke klasik sömürgeci yeni (Modern) -sömürgeci durumuna gelecek. İstisnasız tüm sömürge ülkelerin Kurtuluş Hareketleri için bu iki yoldan biri söz konusudur, bu iki yolun dışında kalan ve bu iki yoldan başka üçüncü bir yol yoktur. Ya biri yada diğeri. Sömürge ülkelerin Kurtuluş hareketleri tarihine baktığımızda Yeni-Sömürgeciliğin büyük bir tehlike olduğunu ve oluşturduğunu görüyoruz. Sömürgeci ülkelerin Kurtuluş Hareketleri tarihi bize şunu gösteriyor; Kürdistan Kurtuluş Hareketi önünde çok ciddi bir tehlike vardır:

Yeni-Sömürgecilik. Sınıf mücadelelerin ve sömürgelerdeki Kurtuluş Hareketlerinin tarihi tecrübeleri mevcut aşamadaki hareket için değerli derslerdir. Sömürgelerin Kurtuluş Hareketlerinin tarihi gelişmelerine bakalım.

Sömürgelerin Yüzölçümleri (Milyon Km²)

Sömürgelerin Yüzölçümü	1914	1937	1945	1970	1985*
	74,9	57,4	37,3	5,1	1,7

Kanak: Veli Bahar, Halkların Kaderlerini Tayın Hakkı
*bizim hesap

Burdada görüyoruzki, 1914 de 74,9 Milyon Km² olan sömürgelerin yüzölçümleri 1985'de 1,7 Milyon Km² ye düşmüştür. Şimdi de bunun hangi yönde geliştiğine bakalım.

1937-1985 arasında Sömürgelerde Kurtuluş Hareketleri Gelişimi

	1937	1985
Sömürge Yüzölçümü	57,4 Mio.Km ²	
- Yeni-Sömürge	52,3 Mio.Km ²	yani %93,9
- Komünist Ülke	3,4 Mio.Km ²	yani %6,1
- Sömürge	1,7 Mio.Km ²	yani %2,9

Görüyoruz ki, 1937-1985 arasında 55,7 Mio.Km² lik alanda klasik tip sömürgecilik son bulmuştur yani 57,4 Mio.Km² lik alanın 55,7 Mio.Km² sinde (%97,0) klasik tip sömürgecilik son bulmuştur. Ve klasik tip sömürgeciğden çıkan 55,7 Mio.Km² alanın 52,3 milyon Km² si yani %93,9 u yeni-sömürge ülke durumuna gelmiştir. Büyük bir tehlike!

1960-85 arasında Afrika'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri Gelişimi

Sömürge Sayısı	41	-----	Yeni-Sömürge 38 yani % 92,6
			Komünist Ülke 3 yani % 7,4
Sömürge Yüzölçümü	20,7 Mio. Km ²	---	Yeni-Sömürge 18,65 Mio.Km ² , % 90,1
			Komünist Ülke 2,05 Mio.Km ² , % 9,9

O halde, burdada gördüğümüz gibi, Yeni-sömürgecilik Ulusal Kurtuluş Hareketleri için büyük bir tehlikedir. 1960-1985 arasında sadece Afrika'da 41 sömürge ülke klasik sömürge olmaktan çıkmış ve bu 41 sömürge ülkenin 38 tanesi yani %92,6 sı yeni-sömürge ülke durumuna gelmiştir. Aynı şekilde 1960-1970 arasında Afrika'da 33 sömürge ülkede Ulusal Kurtuluş Hareketi "Zafere" varmış. Sonuç, bu klasik tip sömürge 33 ülkenin hepside-33 üde yeni-sömürge ülke durumuna gelmiştir. Sömürge Ülkelerin Ulusal Kurtuluş Hareketlerin bu tarihi geçmişi bize şunu gösteriyor: Kürdistan Kurtuluş Hareketi karşısında büyük bir tehlike duruyor; Yeni-sömürgecilik

Kürdistan'ın kurtuluş hareketi'nin önünde iki şey var, ya komünist devrim yada Yeni-sömürgecilik. Sınıf mücadelesi çözülmediği zaman, Kürdistan'da ulusal sorunda çözülemez. Kürdistan'da kendisine sınıf mücadelesini-ana çelişki olan emek ve sermaye çelişkisini- çözmeyi değilde, ulusal sorunun çözümünü temel alan bir Kurtuluş Hareketi'nin kürdistan'ı götüreceği yer, yeni-sömürgeciliktir. Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nde; 1) yerli Kürt egemen sınıfına karşı mücadeleyi ihmal eden, 2) anti-sömürgeci, anti-feodal, anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadeleyi diyalektik bir bütün olarak ele almayan, 3) emperyalist ülkelerin ulusal ve uluslararası kuruluşları ile ilişkilerini geliştiren ve 4) Sorunu "ulusal baskı çözümlenmeden, ülkenin hiç bir sorunu

çözümlemez, tüm çelişkilerin çözümü ulusal sorunun çözümüne bağlıdır." şeklinde sorunu ele alan her Kurtuluş Hareketi'nin Kürdistan'a getireceği "kurtuluş" yeni-sömürgeciliğidir.

Kürdistan Kurtuluş Hareketinde sorunu "Ulusal baskı çözümlenmeden, ülkenin hiç bir sorunu çözümlenemez. Emekçi halk ile feodal kompradorlar arasındaki çelişki ulusal çelişkiye bağlıdır ve ulusal çelişki çözümlenmeden halkla feodallar arasındaki çelişki çözümlenemez. Temel hedef ulusal sorunu çözmektir ve temel mücadelede anti-sömürgeci mücadeledir, Kürdistan'da tüm çelişkilerin çözümü milli çelişkinin çözümlenmesine bağlıdır" ...vs şeklinde koymak Kürdistan'a gerçek kurtuluşu değil, yalnız ve yalnız yeni-sömürgeciliği getirir. Çünkü, ana çelişki olan emek-sermaye çelişkisi, sınıf mücadelesi sorunu çözümlenmeden Kürdistan'da ulusal sorun ve ülkenin diğer sorunları çözümlenemez. Ulusal sorunun gerçek anlamda çözümlenmesi ve Kürt emekçilerin gerçek kurtuluşu, emek-sermaye çelişkisinin çözümlenmesine bağlıdır. Sınıfsal çelişki çözümlenmeden ulusal bağımsızlık elde edilemez. Ayrı bir burjuva devleti durumuna gelen Kürdistan, yeni-sömürge bir ülke durumuna gelmiş olur. Kürdistan'ın klasik tip sömürge bir ülke konumundan yeni-sömürge bir ülke durumuna gelmesinin, klasik kölelikten modern köle durumuna gelmesinin Kürdistan'ın bağımsızlığı anlamına gelmediği ve gelmeyeceği çok açık bir şeydir.

Ülkenin yeni-sömürge bir ülke durumuna gelmesi, ulusal sorunun çözüldüğü anlamına gelmez. Çünkü, bu durumda ulusal sömürge bağımlılığı, ulusal yeni-sömürgeci bağımlılık şeklinde devam eder. Sınıfsal sorunu çözmeyen ve yalnız ulusal sorunu "çözerek" ayrı bir burjuva devleti durumuna gelen eski sömürge ülkelerin tümü ulusal bağımsızlıklarına kavuşmamışlar, hepside yeni-sömürge ülke durumuna gelmişler. Sömürge bir ülkede, Proleterya siyasi iktidarı ele geçirmeden, ulusal bağımsızlık kazanılamaz, ulusal bağımsızlığı elde etmenin, ülkeyi gerçek kurtuluşa götürmenin, ülkenin siyasi olarak bağımsız olmasının tek ilkesi vardır: proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirmesi. Bu ise, sömürge ülkede ulusal soru-

nun sınıfsal soruna bağılı olarak çözümlmesi, ulusal sorunun sınıfsal sorununa bağılı olarak ele alınması demektir. Yalnız bu durumda ulusal sorun gerçekten çözümlür ve ülke yeni-sömürge durumuna gelmez.

Emperyalist ülkeler bir yandan kendi sömürgelerinde gelişen ulusal Kurtuluş hareketlerini zorla parçalarken, sömürgeci ülkeleri her yönden desteklerken diğeryandan sömürge ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş hareketlerini kendine bağımlı duruma getirmek ve hareketin hedefini saptırmak için değışik yöntemlere baş vurur, ulusal kurtuluş hareketini "savunma" maskesine bürünür. Federal Almanya Cumhuriyeti her alanda Güney Afrika'yı destekliyor. Bugün Güney Afrika'da 300 Batı Alman firması vardır ve bu firmaların çalıştırdıkları işçi sayısı da 65.000 dir. Ayrıca Batı-Almanya'nın Güney Afrika'daki yatırım tutarı ise 2,5 Milyar Alman Markı'dır.⁷⁹ Bir yandan, Namibia'da gelişen ulusal kurtuluş hareketini silahlı zorla parçalamaya çalışan Güney Afrika'yı her yönden destekleyen Federal Almanya, diğeryandan Namibia Ulusal Kurtuluş Örgütü, SWAPO konusunda şöyle diyor:

Batı-Almanya Devlet Başkanı Wischnewski şöyle diyor; "Federal Hükümet, hedefi Namibia'nın bağımsızlığı olan SWAPO'yu ülkenin güçlü politik gücü olarak tanıyor." ve şöyle devam ediyor, "Federal Hükümet, SWAPO yu Namibia'nın gelecekteki politik durumunu şekillendirmede önemli bir faktör olarak görüyor. Federal Hükümet, SWAPO'nun Namibia ahalisinin kendi kaderini kendi tayin etmede yardımcı olma şeklindeki amacını anlayışla karşılar, yalnız politikaya araç olarak silahlı zorun kullanılmasını reddeder."⁸⁰ Görüyoruz ki, sömürgeci Güney Afrika'yı her yönden besleyen Federal Almanya, Güney Afrika'nın sömürgesi olan Namibia'daki ulusal Kuruluş Örgütü SWAPO Konusunda da böyle diyor. Bu iki yönlü oynamada Batı-Almanya'nın amacı ne?

Bu sorunun cevabını yani Batı-Almanya'nın SWAPO yu

⁷⁹Frankfurter Rundschau, 8.10.1985

⁸⁰Alıntı; H.G.Hubrich, Namibia-Geschichte und Gegenwart. İSSA. 1977

"savunur" maskesine bürünmesinin nedeninin cevabını, zamanın Ekonomik Alanda Beraber Çalışma Bakanı (BMZ) E.Bahr'dan dinleyelim, Bahr şöyle diyor; "Afrika'nın güneyindeki Ulusal Kurtuluş Hareketleri güçlü muhalefettir. Bugünkü muhalefetler yarının hükümetidir... Biz Ulusal Kurtuluş Hareketleri'ni destekleriz."⁸¹ Emperyalist ülkeler, her zaman sömürge ülkelerin ulusal kurtuluş hareketlerini asıl amacında saptırmak için değişik yöntemlere baş vurmuşlar ve bu hareketleri kendisine bağımlı duruma getirmek için ikiyüzlü davranmışlar. Bu durum Kürdistan sorusunda da görülüyor. Emperyalist ülkeler Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığını engellemek, ülkeyi yeni-sömürge bir ülke durumuna getirmek amacıyla Kürdistan Ulusal Kuruluş Hareketiyle yakından ilgileniyorlar. Örneğin İngiltere'nin 1920'lerde Kürdistan konusundaki politikası, bunun somut bir örneğidir.

Bu konuda Rambout'tan şunları okuyoruz; "WILSON'un 1 Aralıkta yaptığı gezi sırasında, Şeyh Mahmud ona kırk kadar aşiret reisinin imzasını taşıyan aşağıdaki dökümanı takdim etti. "Majestelerinin Hükümeti, Doğu halklarının Türk mazaliminden kurtarıp onlara, bağımsızlıklarının tahakuku için yardım etme niyetini ilan etmiş olduğundan, Kürdistan halkının temsilcileri olan şefler, Hükümetten, İngiliz himayesine alınmalarını ve birliğin yararlarından mahsum kalmamak için Irak'a bağlanmalarını rica ederler. (Bu dönemde Irak İngiltere'nin sömürge-siydi-benden)...Eğer İngiltere Hükümeti Kürtlere yardım eder ve onları himaye ederse, onlarda onun emir ve görüşlerini kabullenmeyi taahüt edeceklerdir."⁸² Ve yazar aynı konuda şöyle devam eder; İngiltere'nin politikası konusunda,

"İşte Majestelerinin hükümeti (İngiltere-benden) adına 24 Aralık 1922 de Bağdatta yapılan bir Resmi Beyanname. Bu beyannameyi, Milletler Cemiyetine Irak'ın 1920-1921

⁸¹L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları

⁸²Alıntı, H.G. Hubrich/H.Melber, Namibia-Geschichte und Gegenwart. ISSA.1977

dönemindeki durumu ve ilerlemesi ile ilgili olarak sunulan özel Raporda da bulabiliriz. "Britanya Majestelerinin Hükümeti ile Irak Hükümeti, Irak sınırları içinde yaşayan Kürtlerin bu sınırları dahilinde bir Kürt Hükümeti kurma haklarını tanırlar ve çeşitli Kürt unsurların kendi aralarında, mümkün olan en kısa zamanda.."83 Lozan Konferansı'nda İngiliz Temsilcisi Lord Curzon Kürtler konusunda şöyle diyordu; "aldığımız bütün bilgiler göstermektedir ki, Kürtlerin kendi bağımsız tarihleri, görenekleri, gelenekleri ve karakterleriyle, özerk bir soy olarak ortaya çıkmaları gerekmektedir. Yönetimimizin amaçlarından... bir de, bu bölge için bir özerklik sistemi kurmak olmuştur."84

Burda açıkça gördüğümüz şu; İngiltere emperyalizmi Kürdistan ve Kürt ulusu için "bağımsızlığı" ve "özerkliği" savunuyor!.. İngiliz Hükümeti, Türk Hükümeti'nin Kürtlere baskı uygulamasına, onları zorla Türk sınırları içinde tutmasına ve Kürt hareketlerini bastırmasına "karşı geliyor". İngiltere, Kürdistan Kurtuluş Hareketini ve Kürtlerin bağımsız bir devlet kurmalarını destekleyeceğini ve savunacağını söylüyor. Bir yandan Kürtlerin "savunucusu" kesilen İngiltere, aynı zamanda diğer yandan hem Birleşmiş Milletler de Kürdistan sorusunun ele alınmasını engelliyor ve hem de Güney Kürdistan'da gelişen Kürdistan Kurtuluş Hareketini zorla bastırıyor ve bu hareketin bastırılması için Irak'a her çeşit yardımı yapıyor.

L.Rambout, şöyle yazıyor; "Yine sözü bir İngilizize, SIR A. WILSON'a verelim. "Şu son bir kaç ay zarfında meydana gelen olaylar, Komisyona verilen bütün teminatları işe yaramaz hale getirdiler. SIR F.HUMPHRS'ın meseleyi Cenevre'de öne sürdüğü sırada, Irak hükümetinin bazı Kürt bölgelerinde, otoritesini kuvvet yoluyla empoze etmeye kalkıştığı ve İngilizlerin de Irak Ordusunu destekleyip ona yardımcı olmaya hazır olduğu görülüyor-

83 L.Rambout, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları

84 Lozan Barış Konferansı, Tutanaklar-Belgeler

du.." .."85 Ve İngiliz emperyalizminin bu ikiyüzlü politikası konusunda S.A.Şıvan şöyle yazıyor;

"Çok garip ve anlaşılmaz bir anlayışsızlıkla, İngiliz Diplomasisi'nin gizli yada açık tutumu, yüzyılımızın başından beri daima Kürt Halkının düşmanlarına şu yada bu, yollarla yardım etmek ve onlara Kürt Halkı'nın temel milli ve demokratik haklarını inkâr etmek konusunda, cesaret vermek şeklinde tezahür etmiştir. Bu kirli oyunu, İngilizler 1946 da Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin kurulduğu sıralarda ve daha sonra 1955 Bağdat Paktı'nın teşkili esnasında da ustalıkla sahneye koyarak tekrarlayacaktır. Bugün bile,... İngiliz Hükümetleri; Kuzeyde masum Kürt Halkına karşı kullanılacağını bile bile, faşist-ırkçı Bağdat Hükümetlerine son model uçaklar da dahil olmak üzere en korkunç cinayet vasıtalarını vermekten çekinmemektedirler."86

"İngiliz temsilcisi Sır Kenehan Cornwallis, 1931 de Irak İçişleri bakanına şunları bidiriyordu: "Biliyorsunuz ki, Kürtlerin milli otonomi elde etme istekleri Britanya Majestelerinin hükümetinin tavsiyesi ve desteği üzerine Milletler Cemiyetince reddedildi.."87 Ve İngiltere'nin Kürdistan'ın "bağımsızlığını" ve Kürtlerin hakkını "savunduğu" dönemde, gelişen Kürdistan Kurtuluş Hareketini barbarca parçaladığı konusunda Rambout Şöyle yazıyor; "Arap hükümetinin yalnız başına duruma hakim olabileceği umuluyordu. Fakat çabucak..burun sözkonusu olamayacağı farkedildi. R.A.F. (Kraliyet Hava Kuvvetleri) harekât larının en ağır yükünü omuzlamak zorunda kaldı. İsyanı bastırmak için Kürt köylerini bombardıman etmek kaçınılmaz oluyordu. Buna rağmen Şeyh Mahmut oncak sekiz ay sonra teslim oldu."88 Görüyoruz ki, İngiltere'nin amacı bağımsız bir Kürdistan değil, sadece İngilte-

85 L.Rambaut, Çağdaş Kürdistan Tarihi. Ronahi Yayınları

86 S.A.Şıvan, Kürt Milli Hareketleri ve Irak'ta Kürdistan İhtilâli

87 Alıntı; C.Aladağ, Kürdistan'ın Sömürgeleştirilmesi ve Kürt Ulusal Hareketleri.

88 L.Rambaut, Çağdaş Kürdistan Tarihi

re'nin egemenliğinde "bağımsız" bir Kürdistan'dır.

Emperyalist ülkeler, Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nde bazı örgütlere verdikleri "yardım", Kürdistan'ı "savunmaları", onun "bağımsızlığından" yana olduklarını söylemeleri, Kürdistan'ın savunucuları kesilmeleri yalnız ve yalnız bir aldatma ve Kurtuluş Hareketi ile ilişkiye geçerek onu kendine bağımlı duruma getirme aracıdır. Amaç, Kürdistan'ı yeni-sömürge durumuna getirmek, Kurtuluş Hareketi ile ilişki kurmak ve hareketi kendine bağımlı duruma getirmek. Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ve İran'ın Mıstefa Barzani yönetimindeki Güney Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne karşı oynadıkları oyunlar konusunda İsmet Şerif Vanlı şöyle yazıyor: Daha 1972 de Tahran'da ABD-Başkanı Nixon, ABD- Dışişleri Bakanı-Kissinger ve İran Şahı bir araya geldiler ve burda Kürtler için 16 Mio. AB-dolarlık gizli bir askeri yardımın verilmesini kararlaştırdılar...ABD-Temsilciler Meclisi Komisyonu'nun Ocak 1976 tarihli Pike-Raporu'nda şöyle deniliyor, "Etnik grubun (Kürtler kast ediliyor) durumunun giderek kötüleşmesi şu gerçeği yansıtıyor; onlara yardım eden uluslardan hiç biri Kürtlerin otonomi devlet durumuna gelme amaçlarına varmalarını ciddi olarak istemiyor... CIA nın eski kaynakları, bizim müttefikin (İran Şahı'nın) etnik gurubu (Kürtlere) verdiği yardımı, onların kendi düşmanı (Irak'ı) yenecek duruma geldiği an keseceğini ve düşmanı (Irak) ile sınır konusunda anlaşmaya varacağını, gösteriyor... Bizzat ABD'nin, ayaklananları (Kürtleri-Ç.N) başarı elde etmeleri mümkün olan büyük bir saldırıda, onları, bu durumun diğer komşu ülkeyide ilgilendireceği için, alıkoymaları özellikle gülünç bir şeydir." (Pike-Raporu).⁸⁹

Aynı konuda Vanlı şöyle yazmaya devam ediyor: Amerika'nın Kürtler için toplam 16,0 Mio. dolarlık yardım programı, Dr. Kissinger'ın İran Şahı ile özel buluşmasından sonra ABD-Başkanı Nixon tarafından onaylandı.

⁸⁹İsmet Şerif Vanlı, Die Nationale Frage Türkisch-Kürdistan (Türkiye-Kürdistan'ı Ulusal Sorunu) Komkar-Publikation. 1980

ABD-Temsilcisi Meclisi Komisyon'unun çıkardığı Pike-Raporu'nda şu belirtiliyor; "Ne Başkan Nixon, ne Dr. Kissinger ve nede diğer devletin şefi (İran Şahı) bizim müvekkilin (Kürtlerin) başarıya ulaşmasını istiyordu." Pike-Rapor'unda alıntı yaptığı 22 Mart 1974 tarihli CIA-memorandum'una göre İran Şahı "Kürtler için yardım politikasını" komşu ülkesine (Irak)) karşı oynayacağı bir oyun olarak görüyordu. "Hem İran ve hem de ABD bu çözülmaz durumdan faydalanmak istiyordu... Sayın Kissinger için bu politika Irak'ı uluslararası mücadeleden alıkoymak için bir araçtır."⁹⁰ Burda da İran ve ABD'nin Kürdistan Kurtuluş Hareketi konusundaki oyunları açıkça görülüyor.

İran Şahı ve ABD-Başkanı, Güney Kürdistan'daki Kurtuluş Hareketini kendilerine bağımlı hale getirmek için, Mıstefa Barzani yönetimindeki Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) hareketine 16,0 milyon dolarlık gizli "yardım" programını uyguluyor. Bu "yardımın" amacı, hareketi kendine bağımlı duruma getirmek, hareketin gelişmesi üzerinde söz sahibi olmak.

Bugün, mevcut tarihi aşamada Kürdistan konusunda emperyalist ülkeler arasında iş-bölümü vardır. Fransa, temelde Doğu-Kürdistan (İran-Kürdistan'ı) ile, Federal Almanya temelde Kuzey-Kürdistan (Türkiye-Kürdistan'ı) ile ve İngiltere de temelde Güney-Kürdistan (Irak-Kürdistan'ı) ile ilgileniyor. Yalnız bu demek değildir ki, Federal Almanya yalnız Kuzey-Kürdistan'la ilgileniyor ve diğer parçalarla hiç ilgilenmiyor, İngiltere diğer parçalarla hiç ilgilenmiyor da sadece Güney-Kürdistan'la ilgileniyor...vs. Burda söz konusu olan şey: Fransa, genelde Kürdistan'ın her parçası ile ilgilenirken özelde-temelde daha çok Doğu-Kürdistan'la ilgileniyor. Federal Almanya genelde Kürdistan'ın her parçası ile ilgilenirken özelde ağırlığını Kuzey-Kürdistan'a veriyor. Ve aynı şekilde İngiltere özellikle Güney-Kürdistan ile

⁹⁰İ.Şerif Vanlı, Kurdistan im Irak (Irak'ta Kürdistan) Alıntı; Kurdistan und die Kurden. Hrsg. Gerard Chaliand. Reihe Program.

ilgilenirken genelde diğer parçalarla da ilgileniyor.
..vs.

Federal Almanya ikili bir oyun oynuyor; bir yandan, Kürtlerin "koruyucusu" kesiliyor, Kürdistan'ın "bağımsızlığını", "savunuyor", Türkiye'nin Kürtlere baskı yapmasına ve Kürtlere haklarını vermemesine "karşı geliyor", Kürtlere yapılan baskılara "karşı geliyor" ve diğer yanda, aynı zamanda, Kürdistan'ı işgal eden, Kürtlere zulüm ve baskı uyguluyan, Kürt hareketlerini vahşice bastıran, Kürtlere karşı sömürgecilik politikasını uygulayan Türk burjuvazisine ve Türk ordusuna her alanda yardım ediyor, onları besliyor ve onlara güçlü bir dayanak oluyor. Kürt halkına barbarca zulüm ve baskıda bulunan, Kürt hareketlerini vahşice bastıran Türk ordusuna askeri yardım veriyor, modern silahlarla donatıyor, Türk burjuvazisi ile en yakın ilişkiye geçiyor, ona yakın bir müttefik oluyor, Kürdistan'ı işgalinde bulundurmasına yardım ediyor.

Federal Almanya'nın 1952-1982 arasında Türkiye'ye verdiği ikili netto "yardım" ve kredilerin tutarı 7,527 Milyar DM dir. Die Grünen (Yeşiller) gazetesinden bu konuda yani Batı-Almanya'nın Türkiye'ye yardımı konusunda şunları okuyoruz: Federal Almanya meclis Komisyonu Türkiye için öngörülen NATO-savunma yardımını onayladı. Bu tasarının 1,5 senede bitişine kadar Federal Almanya, Türkiye'ye toplam 1,32 Milyar DM NATO-Savunma Yardımını vermiş oluyor, bunun 390 Milyon DM'ı Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden sonra... Darbeden kısa bir süre önce Türkiye'ye 600 Milyon DM lik özel silahlanma yardımının verilmesi kararlaştırıldı... Türk Askeri Cuntası toplam olarak Federal Almanya'dan 1,0 Milyar DM lıktan fazla askeri-ve polis yardımını aldı.⁹¹

Federal Almanya Başkan'ı Helmut Kohl, Nisan 1985 te yaptığı bir konuşmasında şöyle diyordu; "Alman-Türk dostluğu kuşaklar boyunca gelmiş ve her iki ülkenin tarihinden silinilmesi düşünülemez hale gelmiştir. Bu dostluk bizim şu andaki ilişkilerimizin temelini oluş-

⁹¹Die Grünen, 3.11.1984. Hrsg. der Partei "Die Grünen"

turduğu gibi, gelecek için de yön verecektir."92 Bir yandan Başbakan Helmut Kohl bu şekilde konuşurken, diğer taraftan Helmut Kohl'un Başbakan'lığı sırasında Federal Millet Meclisi'nin 95 inci Oturumu'nda (26.10.1984) Kürdistan sorunu ele alınıyor. Federal Parlamento'nun 95. Oturumu'nda (26.10.1984) ele alınan Kürdistan sorunu konusunda Federal Millet Meclisi'nde bulunan Partilerin temsilcileri şöyle diyorlar:

Federal Parlamento'nun 95 inci Oturumu, 26.10.1984. "Yeşiller Partisi adına bay Schneider: "Kürdistan'da unutulmuş bir savaş var ve Federal Almanya bu savaşı finanse ediyor... Ulaşım uçakları, kamyonlar, silahlar ve mermiler Federal Almanya'dan verilen NATO-Savunma yardımı ülkenin savunulmasına değil, Kürtleri korkutmaya ve ezmeye hizmet ediyor."...

Dr. Pohlmeier (Hiristiyan Demokratlar Birliği/H.Sosyal Birliği-CDU/CSU): "Sayın Başkan, Bayan ve Baylar! Türkiye'deki Kürtler tıpkı diğer komşu ülkelerdeki azınlıkta olduğu gibi, azınlıktadırlar. Kürt sorunu, Kürt ayaklanmaları sorunu da son senelerde Irak, İran...vs gibi komşu ülkelerde de sıklıkla görüldü. Kürt halkı, kendi tarihinde hiç bir zaman kendi devletine sahip olmamış Orta Doğu halklarından biri sayılır."...

Bayan Huber (Alman Sosyal Demokrat Partisi-SPD): "Sayın Başkan, bay ve bayanlar. Resmi Türk dilinin tanımadığı Kürt kavramı, Osmanlı İmparatorluğu sonundan sonra altı ulus tarafından bölünmüş, 1920 Sevr Antlaşması ile kendisine devlet kurma hakkı verildiği halde, bir devlet olmayan, bir halkı anlatıyor... Bugün burda, Türkiye'de büyük bir azınlık oluşturan Kürtler sorununu konuşuyoruz."

Schaefer (Hür Demokrat Partisi-FDP) "Sadece Türkiye'de olanları ele alamazsınız, aynı şekilde İran ve Irak'ta olanları da ele almalısınız. Tüm bu devletler hür bir Kürdistan yaratmaya hazır değildirler ve bu konuda aralarında görüşbirliği var."

Hoffmann (Hiristiyan Demokrat Birliği/Hiristiyan

92Hürriyet, 15.4.1985

Sosyal Birliği-CDU/CSU) "Kürt sorununun zor olduğunu kabul ediyorum. Kürtler, Kürtlerin batılaştırılmasına ve merkezleştirilmesine karşı geliyorlar. Onlar, kötü sağlık koşulları ve yüksek bir okur-yazarı olmama oranı, gelişmemiş bir ekonomi ve haksız bir toprak dağılımı Şartları altında acı çekiyorlar."

Jungmann (Sosyal Demokrat parti-SPD): "Ayrıca bizi ilgilendiren Türkiye'de Kürt azınlığına karşı olan savaştır, ve bu hafta bu savaş Türkiye'nin sınırları dışına çıkarak Irak'ın sınırları üzerinde gelişti. Kürt azınlığın sorunları ve kültürel bağımsızlık talebi silahla çözülmemeli ve silahla da çözülemez... Federal Hükümet, Kürtlerin azınlık haklarını tanıması için Türkiye üzerinde baskıda bulunmalı ve bu amaçla Türkiye'ye askeri yardıma ara vermeli."⁹³

Hiristiyan Demokrat Birliği, Hiristiyan Sosyal Birliği (CDU/CSU) ve Hür Demokrat Parti (FDP) nin Hükümet'te olduğu bir dönemde Federal Parlamento'nun 95 oturumunda ele alınan Kürt sorunu konusunda Federal Parlamento'da bulunan partiler adına parti temsilcileri böyle konuşuyorlar. Aynı Şekilde, kendi sömürgeleri olan Yeni-Kaledonya'da, Franca Guayana'sı (Latin Amerika'da) nda gelişen her Kurtuluş hareketini silahlı zorla vahşice parçalayan sömürgeci Fransa, Kürtlerin "bağımsızlığını" savunuyor, hükümetin yardımıyla Paris'te "Kürt Enstitüsü"nü açıyor...vs

Kısacası, emperyalist ülkelerin devlet ve özel kuruluşları Kürdistan sorunu ile ilgileniyorlar, Kürtler üzerindeki baskılara "karşı geliyorlar", Kürtlerin "bağımsızlığını" savunuyorlar; emperyalist ülkeler kendi parlamentolarında Kürt sorununu ele alıyorlar, Kürt Ulsunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunuyorlar(!) ...vs. Emperyalist ülkeler tüm bunları, ezilenlerden ve baskı görenlerden "yana" oldukları için yapmıyorlar, çünkü en büyük sömürgeci ve baskıcı olan, dünya'daki tüm emekçilerin baş düşmanı olan ülkeler bizzat kendileri-

⁹³Türkei-Debatte des Deutschen Bundestags (95.Sitzung. 26.10.1984) Alıntı: Program Nr. 111/1984

dir. Emperyalist ülkeler, tüm dünya halklarının en baş düşmanıdır. Buna rağmen, şayet bu emperyalist ülkeler "Kürtlerin bağımsızlığı", "Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayın Hakkı" ve "Kürtlerin bağımsızlık mücadelesini destekleriz"...vs gibi laflar ediyorsa, bunu yalnız ve yalnız yeni-sömürgecilik emelleri için yani Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığını engellemek için yapıyorlar.

Tüm bu nesnel gerçeklerden dolayı, emperyalist ülkelerin Sosyal Demokrat Partileri, Kızıl Haç örgütleri, Sosyalist Enternasyonal...vs gibi değişik ulusal ve uluslararası kuruluşları ile geçilen her yakınlaşma, sıkıfıkı ilişkiler, "yardım" almalar...vs gibi tutumlar Kürt halkının kaderini yeni-sömürgeciliğin eline verir, Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığını engeller ve Kürdistan'ın yeni-sömürge bir ülke durumuna gelmesine hizmet eder. Kürdistan'ın ve Kürt halkının gerçek bağımsızlığı, emperyalist ülkelerin sadakat şeklinde yardımına el açmakla, Sosyal Demokrat Partileri, Sosyalist Partilerine, Kızıl Haç Örgütlerine ve Sosyalist Enternasyonal ...vs gibi örgütlerine yanaşmakla, onlarla ilişkiye geçmekle, onlardan "yardım" almakla...vs şeklinde gerçekleşmez, tersine onların yeni-sömürgecilik yöntemlerine karşı mücadele etmekle gerçekleşir, ve bu zorunlu bir ilkedir. Yeni-Sömürgeciliğe karşı mücadele verilmeden, Kürt halkının gerçek bağımsızlık ve özgürlüğü gerçekleşemez. Yeni-Sömürgeciliğin her çeşit yöntemine karşı mücadele Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nin temel bir ilkesidir.

Anti-emperyalist mücadele kendi bağrında yeni-sömürgeciliğe de karşı mücadeleyi taşır ve yeni-sömürgeciliğe karşı mücadele verilmeden emperyalizme karşı mücadele verilemez. Yeni-Sömürgeciliğe karşı mücadele anti-emperyalist mücadelenin temel bir parçasıdır. Bunedenle yeni-sömürgeciliğe karşı mücadeleyi içermeyen bir anti-emperyalist mücadele olamaz ve yoktur. Kürdistan konusunda emperyalist ülkeler, birbirlerini tamamlayan ve aynı amaca hizmet eden 3 temel yönteme baş vuruyorlar:

1) Yeni-Sömürgecilik yöntemleri, 2) Kürdistan'ı sömürgeleştiren sömürgeci ülkelerin Kürdistan'ı işgallerinde bulundurmalarını ve Kürdistan bağımsızlık hareket-

lerini bastırmalarını her alanda destekleme ve 3) gerektiğinde bizzat Kürdistan Kurtuluş Hareketlerini zorla parçalamaya fiilen katılma. Emperyalist ülkeler, bir birlerine tamalayan ve bir tek aynı amaca hizmet eden bu 3 temel yöntemi diyalektik bir bütünlük olarak kullanıyorlar. Bu temel 3 yöntemin kullanılmasında emperyalist ülkeler arasında İş-bölümü vardır. Bu yöntemlerden yeni-sömürgecilik yöntemini görmemek veya küçümsemek çok yanlıştır. Sömürge ülkeler için en tehlikeli olanı, Yeni-Sömürgecilik yöntemidir. Yeni-Sömürgecilik yönteminde Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığı ve Kürt halkının gerçek özgürlüğü, "Kürdistan'a yardım, Kürtlerin bağımsızlık mücadelelerini destekleme, Kürtler eziliyorlar, onlara bağımsızlık verilmeli"...vs gibi maskeler altında engellemeye çalışılıyor. Bu noktada yeni-sömürgecilik, tıpkı "sol" maskeli milliyetçiliğe benzer. Yeni-Sömürgecilik yöntemleri araştırılmalı, incelenmeli, tanınmalı ve ona göre uygun yöntemlerle Yeni-Sömürgecilik yöntemlerine karşı mücadele edilmelidir. Kürdistan Kurtuluş hareketi'nin temel bir görevide Yeni-Sömürgeciliğe karşı mücadele etmektir.

Kısaca Özetlersek

Yeni-Sömürgecilik şu şartlar altında ortaya çıktı:

- 1) Komünist Dünya Sistemi oluşmaya başlamıştı
- 2) Sömürgelerde Ulusal Kurtuluş Hareketleri hızla geliyordu
- 3) Sömürgeci batı-avrupa emperyalist ülkeleri ikinci dünya savaşında yenilmişler ve savaş sonunda ekonomik, askeri ve siyasi olarak çok zayıf bir durumdıydılar.

Yeni-Sömürgecilik, böyle bir tarihi şartlar altında ortaya çıktı. Bir yandan sömürgelerde Ulusal Kurtuluş

Hareketleri hızla gelişirken, diğer yandan sömürgeci batı-avrupa emperyalist ülkelerindeki ekonomik, askeri ve siyasi krizler daha da derinleşiyordu. Böyle bir durumda sömürgeci emperyalist ülkeler sömürge ülkelerde gelişen Ulusal Kurtuluş Hareketleri'ni silahlı zorla parçalayacak güçte değildi. Emperyalist ülkelerin sömürgecilik politikalarını eski yöntemlerle artık sürdürmeyecekleri ve sürdürececek durumda olmadıkları açıkça ortadaydı. Sömürgelerde Ulusal Kurtuluş Hareketleri başarıya ulaşacaktı, bu tartışma götürmeyecek kadar açıkça görülyordu. Bu tarihi aşamada, Ekim 1917 Büyük Komünist Devrimi'nin rüzgarı sömürgelere yayılmıştı. Ekim 1917 Büyük Komünist Devrimi ile Proleterya Devrimleri Çağı başladı. Bu gelişmelerle birlikte sömürgelerde yeni tip bir Ulusal Kurtuluş Hareketi ortaya çıktı. Artık, sömürgelerde bir tek Ulusal Kurtuluş Hareketi yok, tersine iki tip Ulusal Kurtuluş Hareketi vardır.

Bunlardan biri, Komünist Partisi yönetiminde ve işçi sınıfı ideolojisi öncülüğünde olan Devrimci-Proleter Kurtuluş Hareketi ve diğeri sömürge ülke burjuvazisinin yönetiminde olan burjuva Ulusal Kurtuluş Hareketi. Sovyet Devrimi'nden sonra sömürgelerde Devrimci Kurtuluş Hareketleri ortaya çıktı ve hızla yayıldı. Böylece sömürgeci emperyalist ülkeler için sorun daha da tehlikeli bir hal aldı. Çünkü, Devrimci Kurtuluş Hareketi sonucu sömürge ülkelerin Komünist Ülkeler durumuna geçmeleri yani sömürgelerde işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesi söz konusudur. İşte emperyalist ülkeleri en çok korkutan şey buydu. Bu nedenle Yeni-Sömürgecilik, sömürgelerde Devrimci Kurtuluş Hareketleri'nin amacına varmasını engellemek ve devrimci hareketlerin gelişmelerini engellemek için ortaya çıkan bir yöntemdir. Yeni-Sömürgeciliğin temel amacı, sömürgelerde devrimci kurtuluş hareketlerin gelişmesine mani olmak ve sömürge ülkede İşçi sınıfı yönetiminde Halk İktidarı'nın kurulmasını engellemektir.

Kürdistan sorununda soruna bu açıdan bakmak gerekir. Hiç şüphesiz ki, söylenenlerin nedenine bakmadan sadece söylenenlere bakmakla yetinmek zorunlu olarak yanılgıya götürür. Söylenenleri doğru anlamak için, söyle-

nenlerin nedenine bakmak gerekir. Söylenen şeyleri doğru yorumlamak için kendimize şu soruyu sormalıyız: **Neden** söylüyorlar? Avrupa Parlamentosu'nda, emperyalist ülkelerin Parlamento ve hükümetlerinde Kürdistan sorunu tartışılıyor, Sosyalist Enternasyonal, emperyalist ülkelerin devlet başkanları, parlamenterleri Kürdistan konusunu ele alıyorlar, Federal Almanya ve Fransa Parlamentoslarında Kürdistan sorunu üzerinde duruluyor, ayakları altında İrlanda'yı çiğneyen İngiltere, ayaklarıyla Yeni-Kaledonya ve Fransa Guyanası'nı çiğneyen Fransa hükümetleri Kürdistan'ın "bağımsızlığını savunuyorlar" ve Kürdistan için "bağımsızlık istiyorlar"...vs **Neden?** Neden sorununa verilen cevap gerçeği ortaya çıkarıyor: Yeni-Sömürgeci amaç. Unutmayalım ki, Kürdistan'ı sömürgeleştiren Türkiye, Filistin için Filistin Halkının Kendi Kaderini Tayin Hakkını "savunuyor" ve İsrail'in Filistin topraklarını zorla işgal etmesini kınayan konuşmalar yapıyor.

Kürdistan "sol" örgüt ve partileri kendi basın ve yayınlarında, emperyalist ülke parlamentolarının, Sosyalist Enternasyonal'ın, değişik burjuva partilerin ve parlamenterlerin, bazı emperyalist ülkelerin Devlet Başkan'larının, Avrupa Parlamentosu'nun Kürdistan sorununu ele aldıklarını yazıyorlar. Ama, bu "sol" örgütler bunu yazarlarken temel nokta üzerinde durmuyorlar. "Sol" örgüt ve partiler bunları yazıyorlar **ama**, a) bunların amaçlarının ne olduğunu, bunun arkasında hangi amacın yattığını ve b) emperyalist ülkeler ile sömürgeci ülke burjuvazisi arasındaki ittifak sorununu yazmıyorlar, bu noktaları gizlemeye çalışıyorlar.

Böylece bu "sol" örgütler Kürt halkının yeni-sömürgeciliği tanımalarını engellemeye, Kürt halkının yeni-sömürgeciliğin arkasına sürüklemeye çaba göstermeye çalışıyorlar. Örneğin Federal Almanya'yı ele alalım. Yukarıda gördüğümüz gibi Federal Parlamento'da Kürdistan sorunu tartışılıyor ve parlamentodaki tüm partiler Kürdistan'ının "bağımsızlığını" savunuyorlar! Ama Türk burjuvazisini ekonomik, askeri ve siyasi alanda destekleyen, Kürdistan'daki kurtuluş hareketlerini silahlı zorla parçalamaya çalışan, Kürt halkına baskı uygulayan Türk ordu-

sunu ve polisini besleyen, onlara silah veren aynı F.Almanyadır. Federal Almanya burjuvazisi ile Türk burjuvazisi arasında sıkı bir ittifak vardır, öyleki Türkiye Federal Almanya'nın bir yan şirketi durumundadır.

Federal Almanya'nın Türkiye'de hisse sahibi olduğu firmaların sayısı 24 ve bu firmalardaki sermayesi 2,746 Mrd. TL. sıdır. 1984 de Federal Almanya'nın Türkiye'ye olan ihracatı 3,4 Mrd. DM ve Türkiye'den yaptığı ithalat 2,485 Mrd. DM.tır. Federal Almanya 1980-1983 arasında faşist Askeri Cunta'ya 223,0 Milyar TL askeri ve polis'ine "yardım" verdi.

Yeni-Sömürgeciliğin karakteri gereği bağımlılık, egemenlik, bağımsızlığın engellenmesi "yardım" maskesi altında yapılıyor. Emperyalist ülkeler bir yandan "Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayın Hakkını" ve Kürdistan'ın "bağımsızlığını" savunuyorlar ama diğer yandan; a) Sömürgeci burjuvaziyi her alanda destekliyorlar, Kürt halkının bağımsızlık mücadelesini ezen sömürgeci burjuvazi emperyalist ülkelerden yardım ve destek alıyor, b) emperyalist ülkeler ile sömürgeci burjuvazi sınıf işbirliği, ittifak halindedirler ve c)emperyalist ülkeler ile Kürt egemen sınıfı arasında ittifak vardır, d) Kürdistan Kurtuluş hareketi devrimci yönde geliştiği zaman karşısında direkt olarak emperyalist ülkelerin ordularını görür. NATO Antlaşması'nın 4 maddesi bu hakkı tanıyor. NATO Antlaşması'nın 4 Maddesine göre, üye ülkeler, toprak bütünlüğünün tehlikeye düşmesi halinde, birbirlerine yardım ederler.

Ve gelişmelerin bir yanında bu gerçekler varken, diğer yanda emperyalist ülkeler Kürdistan'da devrimci bir Kurtuluş Hareketinin gelişmesini engellemek ve Kürdistan'da emekçilerin iktidarı ele geçirmelerine mani olmak için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketleri ile ilişkiye geçerler. Emperyalist ülkeler, Ulusal Kurtuluş Hareketleri'ne "yardım etme" aracıyla Ulusal Kurtuluş Hareketini kendine bağımlı duruma getirmeye ve kontrolleri altına almaya çalışıyorlar. Yeni-Sömürgecilik ile klasik sömürgecilik arasındaki fark içerik değil, sadece bu sömürgeciliği sürdürme yöntemidir. Ve bu nedenle Yeni-Sömürgeciliğe karşı mücadele verilmeden sömürgeci-

liğe karşı m¼cadele edilemez. Aralarında sadece Őekil farkı var.

Institut kurde de Paris

Anti-Emperyalist Mücadele

Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nin temel karakterlerinden biri de anti-emperyalist bir hareket olmasıdır. Bu nedenle sömürgeciliğe, feodalizme ve kapitalizme karşı verilen mücadele emperyalizme karşı mücadeleden ayrılmaz. Kürdistan Kurtuluş Hareketi'nin aynı zamanda anti-emperyalist mücadeleyi de kapsamasının temel nedeni vardır: Birincisi; emperyalist ülkeler ile sömürgeci ülkeler arasında direkt sınıf işbirliği vardır. Sömürgeci burjuvazi her alanda emperyalist ülkelerden yardım alıyor. Emperyalist ülkeler ile sömürgeci ülkeler arasında ekonomik, askeri, ideolojik ve politik alanda direkt ilişki vardır. İkincisi; Kürdistan'ı sömürgeleştirmiş olan sömürgeci ülkeler yeni-sömürge ülkeler durumdadırlar ve emperyalist ülkelerin modern sömürgeleri sayılırlar. Üçüncüsü; Kürdistan mevcut durumda Kapitalist dünya sistemi içinde yer alıyor ve bu konuyla emperyalizmin pazar alanı sayılır, mali sermayenin egemenliği altındadır.

Dördüncüsü; Kürt egemen sınıfı ile emperyalizm arasında direkt bir sınıf işbirliği vardır. Beşincisi; Kürdistan'ı yeni-sömürgecilik tehlikesi bekliyor yani

Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığı için mücadelenin yolu üzerinde yeni-sömürgecilik tuzağı vardır. İşte bu, beş temel nedenden dolayı Kürdistan Kurtuluş Hareketi aynı zamanda anti-emperyalist bir hareket olmak zorundadır. Anti-emperyalist mücadeleyi her nedenden olursa olsun her hangi bir şekilde küçümsemek, göz ardı etmek veya anti-sömürgeci mücadeleden soyutlamak yanlıştır. Kürdistan için anti-emperyalist mücadeleden soyutlanmış anti-sömürgeci bir mücadele yoktur. Anti-emperyalist mücadele ihmal edildiği zaman, göz ardı edildiğinde Kürdistan'ın Yeni-Sömürge bir ülke durumuna gelmesi tehlikesi artar ve böylece gerçek bağımsız bir Kürdistan'ın yerini modern bağımlı bir Kürdistan alır.

Yalnız anti-emperyalist mücadeleyi doğru kavramadan emperyalizme karşı mücadele etmek olanaksızdır. Anti-emperyalist mücadele konusunda yanlış olan görüşler şunlardır: Birincisi; anti-emperyalist mücadeleyi sadece bir emperyalist ülkeye karşı mücadele sorununa indirgemek yanlıştır. İkincisi; anti-emperyalist mücadeleyi tüm emperyalist ülkelere karşı eşit derecede mücadele şeklinde ele almak yanlıştır. Üçüncüsü; anti-emperyalist mücadelede emperyalist ülkeler arasındaki integrasyonu ve işbölümünü görmemek yanlıştır. Anti-emperyalist mücadele sadece tek bir emperyalist ülkeye karşı mücadele demek değildir. Bugün Kürdistan sorununda "sol" örgüt ve partiler hem anti-emperyalist mücadeleyi göz ardı ediyorlar ve hem de sadece Amerika Birleşik Devletleri (ABD) ne karşı mücadele sorununa indirgiyorlar.

Böylece diğer emperyalist ülkelere karşı mücadele sorunu ortadan kalkmış olur. Şurası nesnel bir gerçektir ki, Kürdistan'ı sömürgeleştiren sömürgeci burjuvazi yalnız bir emperyalist ülkeden, Amerika Birleşik Devletleri (ABD) nden, yardım almıyor, sömürgeci ülke yalnız bir emperyalist ülke ile (ABD ile) ittifak halinde değildir. Sömürgeci ülkeler bir çok emperyalist ülkelerle ittifak halindedirler. Örneğin Türkiye yalnız ABD-emperyalizmi ile değil, aynı zamanda Fransa, Federal Almanya, İngiltere, İtalya, İsviçre...vs gibi emperyalist ülkelerle de ekonomik, askeri, ideolojik ve politik alanlarda ilişki halindedir. Türk burjuvazisi sadece ABD'den yar-

dım almıyor ve ABD emperyalizmi ile sınıf işbirliği halinde değil, aynı zamanda Fransa, İngiltere, Federal Almanya, İtalya...vs gibi emperyalist ülkelerden de yardım alıyor ve bu ülkeler burjuvazisi ile sınıf işbirliği halindedir.

Kürdistan'da gelişen Kurtuluş Hareketlerini silahlı zorla parçalamaya çalışan sömürgeci burjuvazinin ordusu yalnız ABD-emperyalizminden değil, aynı şekilde diğer emperyalist ülkelerden de yardım alıyor. Kuzey Kürdistan'da yapılan NATO askeri tatbikatları bunun en somut örneğidir. Kürdistan, emperyalizmin pazar alanı içindedir ve siyasi egemenliği altındadır. Bu nedenle Kürdistan'ın Komünist ülke durumuna gelmesi halinde sadece ABD-emperyalizmin pazar alanı küçülmez ve siyasi egemenlik alanı daralmaz, tersine bir bütün olarak emperyalizmin (tüm emperyalist ülkelerin) pazar alanı küçülür ve siyasi egemenlik alanı daralır. Kürdistan devrimi, karşısında sermayenin uluslararası egemenliğini görür. Ve bu gerçeklerden hareket ettiğimizde göreceğimiz şey şudur: Kürdistan'da devrimci kurtuluş bir hareketin gelişmesi ve ülkede işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesiyle Kürdistan, emperyalizmin pazar alanı olmaktan ve siyasi egemenliğinden çıkar. Böylece sermayenin (emperyalizmin) ekonomik ve siyasi alanı daralır.

Bu nedenlerden dolayıdır ki, anti-emperyalist mücadeleyi sadece bir emperyalist ülkeye ABD emperyalizmine karşı mücadele sorununa indirgemek yanlıştır. Anti-emperyalist mücadeleyi sadece ABD-emperyalizmine karşı mücadele şeklinde görmek; sömürgeci ülkeler ile diğer emperyalist ülkeler arasında sınıf ittifakının olmadığını, diğer emperyalist ülkelerin sömürgeci burjuvaziyi desteklemediklerini ve çeşitli yöntemlerle Kürdistan'da Devrimci Hareket'in gelişmesini engellemeye çalışmadıklarını söylemek demektir. Bu ise nesnel gerçeklere ve sınıf mücadelesine ters düşüyor, yalandır.

Anti-emperyalist mücadele, bir bütün olarak emperyalist bloka karşı mücadeleyi kapsar. Anti-emperyalist mücadele, bir bütün olarak tüm emperyalist ülkelere karşı mücadele demektir. Anti-emperyalist mücadelede iki yanlış anlayış vardır; biri anti-emperyalist mücadeleyi

sadece bir emperyalist ÷lkeye (ABD-emperyalizmine) karşı m÷cadele sorununa indirgemek ve diğeri anti-emperyalist m÷cadeleyi, her emperyalist ÷lkeye karşı eşit derecede m÷cadele şeklinde ele almaktır. Bu iki anlayışta yanlıştır. Anti-emperyalist m÷cadele, bir b÷t÷n olarak t÷m emperyalist ÷kelere yani emperyalist bloka karşı m÷cadele demektir. Ama bu, her emperyalist ÷lkeye karşı aynı derecede m÷cadele etmek anlamına gelmez. T÷m emperyalist ÷lkelerin ulusal ve uluslararasıdaki ekonomik, siyasi ve askeri g÷ç durumları aynı derecede değildir. Emperyalist ÷lkeler arasında ekonomik, siyasi ve askeri alanlardaki g÷ç durumu bakımında önemli farklar vardır. ÷rneğin Fransız-emperyalizmi ile ABD-emperyalizmi aynı g÷çte değildir, Hollanda-emperyalizmi ile Federal Almanya-emperyalizmi aynı derecede g÷çlü değildir.

Ekonomik, siyasi ve askeri alanda, ulusal ve uluslararası alanda g÷çlü olma bakımında emperyalist ÷lkeler arasında fark vardır. Anti-emperyalist m÷cadelede bu gerçeği görmek gerekir. Aynı şekilde t÷m emperyalist ÷lkelerin Türkiye, Irak, İran, ve Suriye sömürgeci ÷lkelerle ekonomik, politik ve askeri ilişkileri aynı derecede değildir. T÷m emperyalist ÷lkeler ile sömürgeci ÷lkeler arasındaki sınıf işbirliği aynı derecede değildir. ÷rneğin Türkiye ile ABD-emperyalizmi ve Federal Almanya-emperyalizmi arasındaki ilişki g÷çlü olduğu halde, İran ile Fransa-emperyalizmi arasındaki ilişki g÷çlüdür.

Bundan çıkan sonuç şu, anti-emperyalist m÷cadelede baş çelişkiyi tespit etmek gerekir. Bu ise, anti-emperyalist m÷cadelede baş çelişki durumundaki emperyalist ÷lkeyi tespit etmek demektir. Mevcut tarihi aşamada, anti-emperyalist m÷cadelede baş çelişki durumunda olan emperyalist ÷lke, Kuzey Kürdistan için ABD ve Federal Almanya-emperyalizmi, Doğu Kürdistan için Fransa-emperyalizmidir...vs. Baş çelişki durumunda olan emperyalist ÷lke değişebilir. ÷rneğin Doğu Kürdistan için baş çelişki durumunda olan emperyalist ÷lke 1970 lerden önce ABD-emperyalizmiyken, bugünkü aşamada Fransa-emperyalizmidir.

Anti-emperyalist m÷cadelede gör÷lmesi gereken önemli

bir noktada, emperyalist ülkeler arasındaki İntegrasyon ve İş bölümüdür. Kürdistan için bu şu demektir: Kürdistan'da devrimci hareketin gelişmesini engellemek, işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesine mani olmak için emperyalist ülkeler bir ve aynı amaca hizmet eden değişik yöntemler uyguladılar ve bu konuda aralarında iş bölümü vardır. Kürdistan'da komünist hareketin gelişmesini engellemek ve hareketi parçalamak için emperyalist ülkelerin uyguladıkları değişik yöntemler birbirini tamamlıyor ve her biri diğerinin amacına varmasına hizmet ediyor. Emperyalist ülkeler arasındaki işbölümünden dolayı bazı emperyalist ülkeler yeni-sömürgecilik yöntemlerini uygularken, bazı emperyalist ülkeler de klasik yöntemlere baş vurur. Ve burda yeni-sömürgecilik yöntemleri ile klasik yöntem aynı amaca varmak için birbirini tamamlar. Bu amaç: Kürdistan'ın gerçek bağımsızlığını engellemektir.

Emperyalist ülkeler arasındaki İntegrasyon'u ve İşbölümünü görmemek, görmemezlikten hareketle, "emperyalist ülkeler arasındaki çelişkilerden faydalanmak gerekir" diyerek sırtını bazı emperyalist ülkelere dayatmak anti-emperyalist mücadeleyi ve Kürdistan Kurtuluş Hareketi'ni yenilgiye götürür. Şurası nesnel bir gerçektir ki; Kürdistan'da devrimci hareketin gelişmesini ve işçi sınıfının siyasi iktidarı ele geçirmesini engellemek, Kürdistan'ı Kapitalist dünya sistemi içinde, emperyalizmin egemenliği altında ve sermayenin egemenlik alanı içinde tutmak konusunda emperyalist ülkeler arasında ve emperyalist ülkeler ile sömürgeci ülkeler arasında hiç bir çelişki yoktur. Anti-emperyalist mücadeleyi kavramanın özü burda yatıyor.

9.1.1986

Demokratik Haklar İçin Mücadele

Kürdistan'da proleter sınıf mücadelesi için demokratik mücadelenin önemi büyüktür. Demokratik mücadele, kapitalist toplumun sınırları içinde ve burjuva diktatörlüğü altında, emekçi halkın biraz daha iyi şartlar altında yaşaması, iş-gücünün daha iyi koşullar altında ve daha yüksek ücretle satılması, için mücadeledir. Böyle bir durumda, insan "demokratik mücadele sermayenin köleliğini kaldırmıyor, sadece daha da modernleştiriyor, onun için, bu mücadele gereksizdir" şeklinde bir mantıkla düşünür. Nevarki, mantıklı olan her şey doğru değildir. Sorun yakından incelenildiğinde bazı mantıklı şeylerin yanlış olduğu görülür.

Kürdistan, en ufak demokratik hakları bile elinden alınmış bir ülkedir. Kürtçenin konuşulması, Kürt folklorunun oynanması ve kültürü yasaktır. Kürtler kendi ana dilleriyle eğitim göremiyor. Sömürgeci devlet, Kürtçenin konuşulmasını kanunla yasaklamış, konuşulmasını suç unsuru sayıyor, ülkede resmi dil olarak sömürgeci ülkenin dilini ilan etmiştir. Kürtçe konuşan kişi, sömürgeci kanuna karşı suç işlemiş sayılıyor. Okullarda eğitim, sömürgeci karakter taşıyor, Kürtleri kendi bencilliğinin

den uzaklaştırma amacını taşıyor. Kürt halkı, yalnız kendi kültüründen yabancılaştırılmıyor, aynı zamanda, genel olarak kültürden de uzaklaştırılıyor. Bugün, Kürdistan'da halkın % 60 dan fazlası okur-yazarı olmayan durumundadır ve bu oran kadınlar arasında % 90 civarındadır.

Sömürgeci devletler, Kürt halkının kendi ulusal-sınıfsal kültürünü öğrenmelerini, idealist ve metafizik görüşlerin etkisinden kurtulmalarını engellemek için, onları eğitim olanaklarından uzaklaştırmıştır. Kürdistan'da köylerin yaklaşık olarak % 50 sinde, toplam olarak 3.000 köyde okul yoktur. 5.000 köyde ise okul var, ama öğretmen yok.⁹⁴ Eğitim konusundaki bu olanaksızlığa, bir de eğitimdeki asimile politikası ekleniyor. Ülkede varolan eğitim sistemi, asimile politikasını amaçlıyor. Örneğin Kuzey-Kürdistan'da sırf bu amaçla "Yatılı Bölge okulları" açıldı.

Kürt halkı, en kötü sağlık koşulları altında yaşıyor. Çağımızda artık insan yaşamı için tehlike oluşturmayan hastalıklar, Kürt halkı için en tehlikeli hastalıklardır. Bugün Kürdistan'da verem, sarılık, grip, kızamık, apandisit, bademcik ... gibi hastalıklar çok tehlikeli hastalıkları oluşturuyorlar. Her sene doğumdan dolayı binlerce Kürt kadını ölüyor ve doğan binlerce bebek daha yaşamadan ölüyorlar. Kürdistan, sağlık kurumlarından yoksundur. Ülkede doktor, hemşire ve hastahane sayısı çok azdır. Hastahane, hemşire ve doktor sayısı normal ihtiyacı karşılamadan çok uzaktır. 20.000 ile 30.000 arasında kişiye bir doktor düşüyor. Kürt halkı ilkel sağlık şartları altında yaşıyor. Onlar için doktora gitmek çok özel bir lüks sayılır. Kızamık ve çiçek gibi hastalıklar binlerce çocuk için ölüm demektir.

Kürt halkı, kendi yaşamını çok zor şartlar altında sürdürüyor. Kürt köylerin çoğunda elektrik yok ve aralarında yol bağlantısı bulunmuyor. Kış aylarında çok sayıda köyün şehirle ilişkisi kesiliyor, yollar tamamen ulaşıma kapanıyor. Ülkede belli bir plana dayanmış kana-

lizasyon teşkilatından söz edilemez. Bazı Kürt illerinde içme suyunun kaynağı sağlığa çok zararlı olan kuyulardır. Bu bölgelerde su problemi oldukça büyüktür. Çoğu yerlerde normal konuttan söz edilemez, bazı bölgelerde daha mağaralarda oturuluyor. Konutlar sağlığa hiç elverişli değildir. Kürt halkı için yaşamak, elektriksiz, yolsuz, kanalizasyonsuz şartları altında kötü konutlarda yaşamını sürdürmek demektir.

Ülkede Kürtçe basın ve yayın yapmak yasaktır. Demokratik derneklerin kurulması büyük bir suç sayılır. Kürtçe dergi, gazete ve kitapların her türlü basım ve yayımına hiç bir şekilde müsaade edilmiyor. Ülkede her hangi bir şekilde faaliyette bulunan demokratik dernek yoktur. Emekçiler her türlü sosyal haklardan yoksundurlar. Kürt emekçileri kendi iş-güçlerini çok ucuza satmak zorunda bırakılmışlardır. Ücretler çok düşüktür, çalışma koşulları oldukça zordur. Kötü çalışma şartları altında ve düşük ücret karşılığında bile iş bulmak büyük bir şans sayılır. İşçilerin en ufak bir sendikal hakları bile yoktur. Grev yapmak, çalışma koşullarının düzeltilmesini istemek, ücretlerin yükseltilmesi talebinde bulunmak tamamen yasaktır. İşçiler, burjuvazinin istediği şekilde ve ücret karşılığında çalışmak zorundadırlar.

Köylülerin çoğu yoksul köylü durumundadır. Kürt köylüsü en ilkel üretim aletleriyle çalışıyor. Çalışma süresinin uzun olmasına rağmen, genede karın doyurulmuyor. Bunlar, toprak ağalarının hizmetçileri durumuna gelmişlerdir. Köylülerin büyük kesimi çok zor çalışma koşulları altında ve düşük ücretle toprak ağalarına çalışıyorlar. Onların hiç bir sosyal hakları yoktur. Kürt köyleri basılıyor, köydeki insanlara baskı ve işkence yapılıyor. Sömürgeci devlet, "Toplu Köy" maskesi altında Kürt köylerini boşaltıyor, köylüleri senelerdir yaşadıkları yuvalarından kovuyor. Her sene binlerce köylü yerinden-yuvasından alınarak sürgün ediliyor.

Kürt halkı, zor şartlar altında, sömürgeci ve yerli egemen sınıfların sömürsü ve baskısı şartlarında, her türlü sosyal, sendikal ve demokratik haklardan yoksun olarak yaşamını sürdürüyor. Böyle bir durumda karşımıza Kürdistan'da demokratik haklar için mücadelenin önemi ne

demektir, sorusu çıkıyor?

Kürdistan'da demokratik haklar için mücadele şu demektir: Kürtçenin resmi dil olarak kabul edilmesi, Kürtçe basın ve yayın hakkı, eğitimin Kürtçe yapılması, eğitimdeki asimile politikasına son verilmesi, okul ve öğretmen ihtiyacının giderilmesi, doktor, hemşire ve hastahane sayısının arttırılması yani sağlık personeli ihtiyacının giderilmesi, yol yapılması, ihtiyacı olan yerlere su ve elektriğin verilmesi, sürgün kanununun kaldırılması, demokratik derneklerin kurulması, toplantı ve yürüyüş hakkının tanınması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin yükseltilmesi, grev hakkının tanınması, sendikal hakların verilmesi, çalışanlara sosyal hakların verilmesi ... vs için mücadele.

Demokratik haklar için mücadele, sosyal ve demokratik haklar için mücadeleyi kapsar. Bu nedenle, demokratik mücadele ile proleteryanın siyasi iktidar mücadelesi eş anlama gelmiyor. Siyasi iktidar mücadelesi, burjuva devletini yıkmak ve onun yerine proleteryanın devletini kurmayı amaçlıyor. Oysa demokratik mücadelenin hedefi, burjuva düzeninin sınırları içinde ve burjuvazinin egemenliği altında daha "iyi" sosyal şartlar altında yaşamak, işçilerin kendi iş-güçlerini biraz daha iyi çalışma koşulları altında ve daha fazla ücret karşılığında satmaları için mücadeleyi kapsar. Demokratik mücadelede sorunun özü budur. Bu mücadele, burjuva düzenini yıkmak, sermayenin köleci egemenliğine son vermek, proleterya Diktatörlüğünü kurmak ... gibi soruları kapsamıyor.

Bu durumda yalnız mantıkla düşündüğünde, insan, "o-halde demokratik mücadeleye ne gerek varki?" diye sormak zorunda kalıyor. Demokratik mücadele gerekiyor mu, bunun iktidar mücadelesi ile ilişkisi ne? Bize göre Kürdistan'da demokratik mücadele kesinlikle verilmelidir.

Demokratik mücadeleye evet diyoruz ve demokratik mücadelenin her hangi bir şekilde küçümsemesini veya reddedilmesi bizce yanlıştır. Bazı görüşlere göre, "Kürdistan'da demokratik haklar için mücadele edilmemeli. Okullar sömürgecilerin okullarıdır ve buralarda sömürgeci eğitim veriliyor, onun için bu haklar yönünde mücadele etmek yanlıştır. Ulaşım araçları sömürgecilerindir ve

onlara hizmet ediyor, bu nedenle yol, elektrik gibi haklar için mücadele verilmez. Demokratik haklar mücadelesi, reformcu bir mücadele olduğundan, gericiştir." Kısacası bazı parti ve örgütler, ilke olarak demokratik mücadeleyi reddediyorlar. Bu görüş yanlıştır.

Demokratik haklar (reform) mücadelesi konusunda temel iki yanlış görüş vardır: Birincisi, ilke olarak reformcu mücadeleyi reddetmek, gelişmenin her aşamasında, her durumda ve her zaman demokratik haklar için mücadelenin proleterya sınıf mücadelesinin gelişmesini engellediğini söylemek. Yani her zaman, her şart altında ve her durumda reformcu mücadeleye karşı çıkma. İkincisi, demokratik haklar için mücadeleyi devrimci mücadeleye, emekçilerin burjuvazinin egemenliğini yıkmaya ve onun yerine kendi iktidarını kurma mücadelesine egemen kılmak. Başka bir deyişle, reformcu mücadeleyi abartarak, emekçilerin özgürlük mücadelesini gözardı etmek. Demokratik haklar için mücadelede bu iki akımda yanlıştır. Birinci akım, kitlenin somut ihtiyaçlarıyla ilgilenmeyi, emekçi kitleyi örgütleyecek araçların ele alınmasını, nicel gelişmeyi reddediyor. İkinci akım ise, aracı amaca egemen kılıyor. İlk görüş amaca varmada aracı reddederken, ikinci görüş de amacı değil yalnız aracı görüyor, ve aracı amaç durumuna getiriyor.

Lenin şöyle der; "Anarşistlerden farklı olarak marxistler, reformlar için mücadeleyi, yani eskisi gibi iktidar egemen sınıfların elinde kaldığı halde, emekçilerin durumunda düzeltilmelerin yapılması için mücadeleyi tanıyorlar. Ama, aynı zamanda, marxistler işçi sınıfının mücadelesini direkt veya indirekt reformlarla sınırlandırmaya çalışan reformistlere karşı amansızca mücadele ederler."⁹⁵ Ve şöyle devam eder, "Revizyonist politikanın özünde, pozisyonunu olaydan olaya göre ayarlamak, kendini günlük olaylara ve küçük politik iniş ve çıkışlara uydurmak ve proleteryanın temel çıkarlarını, kapitalist düzenin temel ilkelerini ve tüm kapitalist

⁹⁵W.İ. Lenin, Marxizm ve Reformizm, (Almanca Baskı), Dietz Verlag, Berlin, DDR

gelişmeyi unutmak, bu temel çıkarları geçici çıkarlar uğruna feda etmekte, yatar."⁹⁶

Demokratik haklar için mücadele ile proleteryanın burjuva düzenini yıkmak ve onun yerine proleteryanın devletini kurmak mücadelesi arasında direkt bir ilişki vardır. Demokratik mücadele ile proleteryanın siyasi iktidar mücadelesi birbirleri üzerinde etkide bulunurlar, bir birlerinin gelişmelerini olumlu veya olumsuz yönde etkilerler. Demokratik mücadele her zaman, her durumda ve her şartlar altında, ilke olarak proleteryanın siyasi iktidar mücadelesinin gelişmesini engellemez, onu hedefinden saptırmaz ve yozlaştırmaz. Aynı şekilde, demokratik mücadele, ilke olarak her zaman, her durumda ve her koşullar altında, zorunlu olarak proleteryanın siyasi iktidar mücadelesinin gelişmesine ve amacına varmasına da hizmet etmez.

Demokratik mücadele, duruma göre proleteryanın siyasi iktidar mücadelesinin gelişmesine ve amacına varmasına hizmet edebilir, ama, aynı şekilde onun gelişmesini engellemeye ve amacından saptırmaya da hizmet edebilir. Demokratik mücadelenin, proleteryanın siyasi iktidarı ele geçirme mücadelesini ne şekilde ve hangi yönde etkileyeceği, onun üzerinde olumlu veya olumsuz yönde mi? etkide bulunacağı, mevcut durumdaki objektif ve subjektif şartlar, hareketin gelişme seviyesi, demokratik mücadeleyi veren parti ve örgütün sınıfsal karakteri ve demokratik haklar için mücadeleyi ele alış yöntemi gibi şeyler tarafından belirlenir.

Demokratik mücadele, iki durumda proleterya siyasi iktidar mücadelesinin gelişmesini engellemeye, hedefinden saptırmaya ve amacına varmasını engellemeye hizmet eder. Birincisi; Demokratik haklar için mücadele araç değil, amaç olduğu zaman, bu mücadele amaç haline getirildiğinde, proleteryanın siyasi iktidar mücadelesinin gelişmesini engeller, hedefinden saptırır ve amacına varmasına mani olur. Bu durumda, demokratik mücadele

⁹⁶W.İ. Lenin, Marxizm ve Revizyonizm, (Almanca Baskı), Dietz Verlag, Berlin, DDR

abartıldığında, proleteryanın iktidar mücadelesi demokratik haklar için mücadele sorununa indirgenmiş olunur, proleteryanın nihai kurtuluş sorunu göz ardı edinmiş olunur, hareketin geleceği şimdiye kurban etmiş olunur. Amaç reddedildiğinde ve amaca varmaya hizmet eden araç amaç durumuna getirildiği için, demokratik mücadele burjuvaziye hizmet eder.

İkincisi; Demokratik mücadele araç olarak reddedildiği zaman, bu durum proleteryanın siyasi iktidar mücadelesinin gelişmesini ve amacına varmasını engellemeye hizmet eder. Araç reddedildiğinde amaca varmak olanaksız olur. Amaca, araç olmadan varılmaz. Bu nedenle, aracı reddetmek amaca varmayı reddetmekten başka bir şey değildir. Örneğin, basın ve yayın aletleri olmadan basın ve yayın yapmak mümkün değildir. Gerek aracı amaç haline getirme durumunda olsun ve gerekse amaca varmada aracı reddetme durumunda olsun yani gerek demokratik mücadele amaç haline getirildiğinde, başka bir deyişle çok abartıldığında ve gerekse demokratik mücadele araç olarak reddedildiğinde,, her iki durumda bir ve aynı olan sonuçta varır: proleteryanın iktidar mücadelesinin gelişmesini ve amacına varmasını engellemeye hizmet etmek.

Komünist ideolojiye göre, proleterya sınıf mücadelesinde amaç, burjuva devletini yıkmak ve onun yerine Proleterya Diktatörlüğünü kurmaktır. Demokratik haklar için mücadelede, bu amaca varmada araçtır.

Yukarda da gördüğümüz gibi, Kürt emekçileri, eğitim olanaklarından yoksun, en kötü sosyal ve sağlık koşulları altında yaşamını sürdürüyor, tüm sendikal ve demokratik haklardan yoksundur, kendisinin ana dili-Kürtçe bile yasaktır. Böyle bir durumda, Kürdistan'da demokratik haklar için mücadele etmek, yani okul, su, yol, elektrik, hemşire, doktor ve hastahane, ana lisandan eğitim, Kürtçe basın ve yayın, sosyal haklar, asimile politikasının kaldırılması, sürgünlerin durdurulması, devrimciler için politik af, sendikal haklar, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ...vs gibi haklar için mücadele etmek yanlış değildir. Kürtçe eğitim, sendikal hakların verilmesi yol yapımı, su ve elektriğin getirilmesi, Kürtçe basın ve yayının yapılması, demokartik derneklerin

kurulması, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin artırılması, hastahane ve doktor istemek ...vs Kürt emekçilerinin mevcut durumdaki somut ihtiyaçlarıdır.

Kitlenin somut ihtiyacı olan bu demokratik istekler, kitlenin somut ihtiyasına cevap verdiğinde onları örgütlemeye hizmet eder. Kitle, somut ihtiyaçları etrafında örgütlenir. Yol, su, elektrik, doktor, hastahane, Kürtçe basın ve yayın, ana dilde eğitim, sendikal haklar, iş ...vs isteyen kitle, karşısında burjuvazinin kanunlarını, polisini ve ordusunu görür. Bunları isteyen kitle, burjuvazinin baskısı ve işkencesiyle karşılaşır. Yol, su, ekmek, iş, doktor ...vs istediği için hapisaneyeye atıldığını, işkence edildiğini görür. Yaşadığı pratik olaylar ve gördüğü şeyler, onları etkiler ve kafalarda sorular yaratır. Sağlık ve sosyal şartlarının düzeltilmesini ve somut ihtiyaçlarının giderilmesini istedikleri için burjuvazinin işkencesi, polisi, ordusu, baskı ve zülmü ile karşılaştığını gören emekçi kitle, belki ilk anda neye uğradığına, burjuvazinin bu girişimlerine bir anlam vermeye bilir. Ama, bu durumda bile gene de, onların kafalarında sorunlar belirlenir, mevcut düzen ve yönetime karşı hoşnutsuzlukları artar. Böyle gelişmeler, onların devrimci harekete katılmalarına ve örgütlenmelerine hizmet eder.

Sömürgeci burjuvazi, Kürdistan'da devrimci hareketin veya burjuva ulusal kurtuluş hareketinin geliştiği ve sömürgeci burjuvazi olarak zayıf düştüğü bir dönemde, tehlikeye düşen iktidarını ayakta tutmak, Devrimci Kurtuluş Hareketi'nin veya burjuva Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin gelişmesini engellemek, yozlaştırmak, hedefinden saptırmak, emekçileri aldatmak ve hareketin amacına varmasını engellemek için-sırf bu amaçla- Kürdistan'a demokratik hakların "verilmesini" (aslında vermek zorunda kaldığı için) kabul eder. Güney-Kürdistan'da, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin geliştiği bir dönemde, 1970'de 11 Mart Antlaşması'nda Sömürgeci Irak burjuvazisinin yöntemi, Güney-Kürdistan'a demokratik hakların "verilmesini kabul etme" şeklinde olmuştur. Kürdistan Demokrat Partisi ile Irak Hükümeti arasında yapılan 11 Mart 1970 Antlaşmasının maddeleri bunu gayet açıkça

gösteriyor.

Böyle durumlarda bile, devrimcilerin görevi demokratik haklar için mücadeleyi reddetmek değil, tersine savunmaya devam etmektir. Böyle durumlarda devrimcilerin görevi, bir yandan demokratik haklar için mücadeleyi sürdürmek ve diğer yandan, sömürgeci burjuvazinin bu konudaki taktiğine karşı mücadele etmektir. Böyle şartlarda, marxist-leninistlerin görevi, demokratik haklara karşı gelmek ve onu reddetmek değil, sömürgeci burjuvazinin bu aldatma taktiğine-yöntemine karşı mücadele etmektir. Komünistler her zaman, demokratik mücadeleyi amaca varmada araç olarak kullanmayı savunurlar. Yanlış olan, doğru bir yöntemle demokratik haklar için mücadele etmek değil, tersine bu mücadelenin küçümsenmesi ve reddedilmesi veya amaç durumuna getirilerek siyasi iktidar mücadelesine egemen kılınmasıdır. Başka bir deyişle, yanlış olan demokratik mücadelenin ya küçümsenmesi veya abartılmasıdır.

Devrimci mücadelede, demokratik mücadele ile siyasi iktidar mücadelesi arasındaki ilişki konusunda Le Duan şöyle yazıyor; "Hangi biçimde ve hangi durumda sürdürülürse sürdürülsün, günlük politikalarda olsun devrimci savaşım pratiğinde olsun, bir devrimcinin nihai ereği hiç gözden kaybetmemesi bir ilke sorunudur. Eğer günlük küçük başarılar ve güncel hedefler için savaş "her şey" olarak düşünülürse ve nihai ereğe "hiç" gözüyle bakılırsa ("hareketin geleceğini şimdiye kurban etmek"), o zaman bu ancak halk yığınlarını sonsuz kölelikte tutma sonucunu verebilecek en kötü türden oportünizm olur.

Ancak yalnızca nihai ereği kavramak da asla yeterli değildir. Devrimci önderlik sanatı, devrimin nihai hedefi sıkıca gözetirken zafere nasıl akıllıca adım adım gidileceğini bilmekte yatar."⁹⁷ İşte demokratik mücadele ile nihai amaç mücadelesi arasındaki ilişki bu şekildedir. Bu genel ilke, Kürdistan için de geçerlidir. Ezbere bir şekilde, prensip olarak demokratik mücadelenin sadece emekçileri aldatmaya, sadece devrimci hareketi yoz-

⁹⁷Le Duan, Vietnam Devrimi

laştırdığına, hedefinden saptırdığına, sırf devrimci hareketin gelişmesini ve amacına varmasını engellemeye hizmet ettiğini söylemek yanlıştır, tıpkı demokratik mücadeleyi amaç haline getirilerek nihai amacı göz ardı etmenin yanlış olması gibi. Bunlardan biri diğeri değil, ama birbirlerinden kopuk şeylerde değil. İkisi arasında diyalektik bir ilişki var.

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

1986 8,50 DM

TUR.